

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

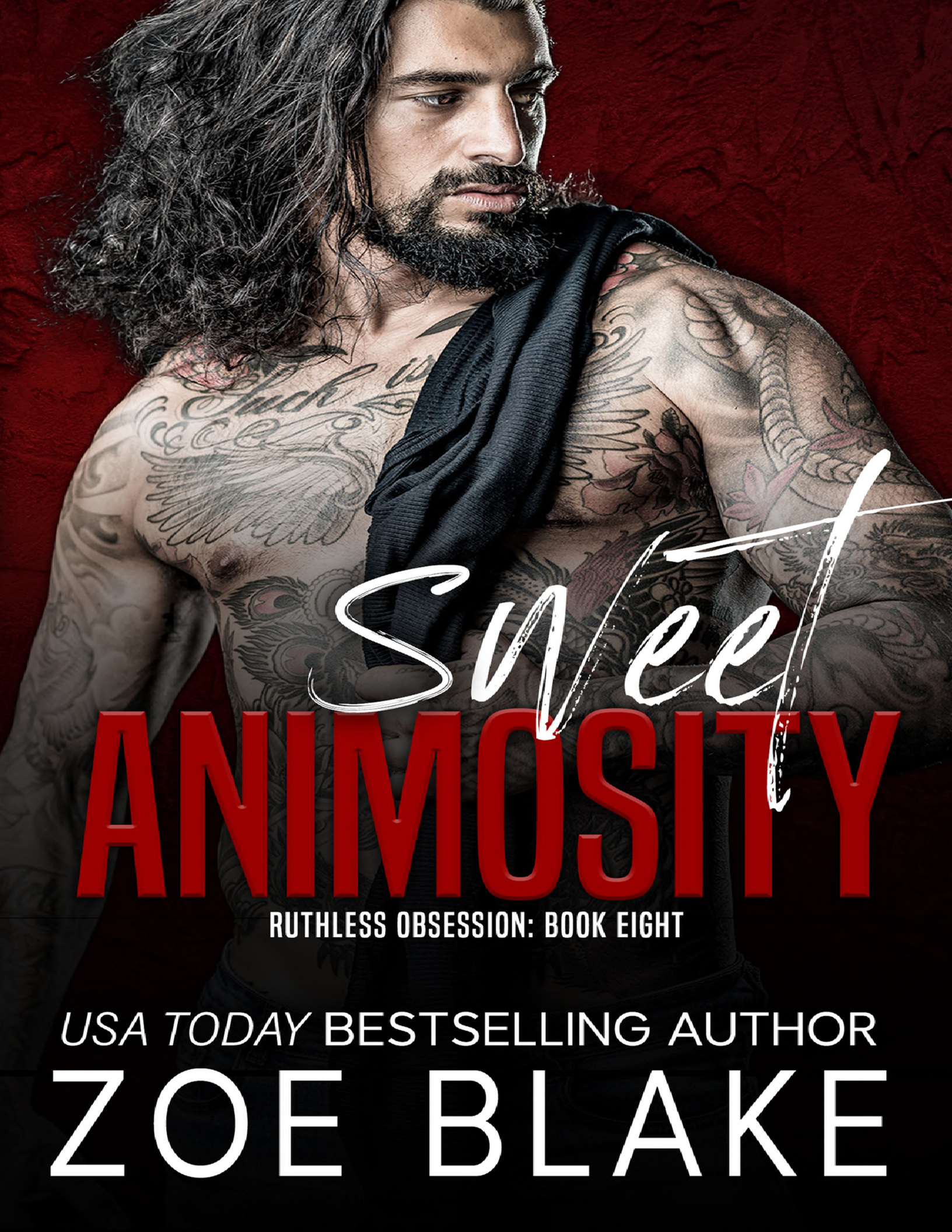
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sweet
ANIMOSITY

RUTHLESS OBSESSION: BOOK EIGHT

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ZOE BLAKE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

TATLI DÜŞMANLIK

KARANLIK BİR MAFYA ROMANTİZMİ

ACIMASIZ SAPLANTI
SEKİZİNCİ KİTAP

ZOE BLAKE

OCEANOFPDF.COM

Telif Hakkı© 2024 yazan Stormy Night Publications ve Poison Ink Publications (Zoe Blake)
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Yazar ve yayıncı, bu kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya iyileştirmek için kullanılmasına izin vermez.

Stormy Night Publications and Design, LLC tarafından yayınlanmıştır.
www.StormyNightPublications.com

Blake, Zoe Tatlı
Düşmanlık
Kapak Tasarımı: Dark City Designs Model:
Jay Lam
Fotoğrafçı: Emma Jane

Bu kitap *sadece yetişkinler* için hazırlanmıştır. Bu kitapta yer alan şaplak atma ve diğer cinsel aktiviteler sadece yetişkinlere yönelik fantezilerdir.

OceanofPDF.com

CONTENTS

Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	
Bölüm 32	
Bölüm 33	
Bölüm 34	
Bölüm 35	
Bölüm 36	
Bölüm 37	
Bölüm 38	
Bölüm 39	
Bölüm 40	

[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46 Sonsöz](#)

[Zoe Ayrıca Zoe](#)
[Blake tarafından](#)
[Blake Hakkında](#)
[Teşekkürler](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 1

VIVIAN

C tavandan kollarına inmesi yeterince sorun yaratmıştı ama öfkeli bakışları daha da kötüydü.
Artık ciddi bir tehlike altındaydım.

* * *

Suçlularla çalışmanın sorunu onların suçlu olmalarıydı.

Tek bir tanesine bile güvenemezdim.

Bu piçin bana borcu vardı ve ödemedi şehirden kaçıyor.

Adını bile duymadığım bir ülkenin büyük, süslü bir diktatörü olması umurumda değildi.

Anlaşma anlaşmadır. Ben üzerime düşeni yaptım. Şimdi onun ödemesi gerekiyordu.

Çok fazla koruma sağlamayacak olsa da, depoya gitmeden önce *Marc Jacobs* çantama bir sustalı bıçak yerleştirdim.

Bıçak, gümüş parıltılı kalplerle kaplı pembe inci sapıyla daha çok yeni bir eşyaydı, ama kesinlikle konuşmak gerekirse, yine de acayip bir bıçaktı.

Ve ona ciddi olduğumu gösterecektim.

* * *

Yükleme iskelesinden depoya girdikten sonra beni ilk uyaran korkunç, çürük yumurta kokusu oldu. Bu koku, asırlık tuğla ve çimento binaya sinmiş olan küflü ahşap ve bayat idrar kokusundan farklıydı.

Abakar'ın ofisine giden koridora yaklaşırken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kulaklarım, genellikle kapının dışında duran iki korumanın köpek yarışları ve kadınlar hakkındaki sıradan konuşmalarını duymak için zorlanıyordu.

Hiçbir şey.

Koridor sessiz değildi ama hiç ses yoktu. *Çok* sessizdi.

Kuş sesi olmayan bir orman gibi.

Eğer paraya ihtiyacım olmasaydı, kaçardım.

O aptal komisyon altı ayımı aldı. Diğer tüm projeleri dışlayarak onun üzerinde çalıştım. Ödemem gereken bir kira, araba taksiti, faturalar ve beslemem gereken bir çanta bağımlılığım vardı.

Abakar'ın bana çok borcu vardı. Öylece çekip gitmeyi göze alamazdım.

Bir köşeye yaklaştığımda adımlarım yavaşladı. Dikkatli bir şekilde ilerledim ve tuğlanın kenarından baktım.

Hepsi siyah giyinmiş ve ellerinde silahlar olan birkaç iri adam koridorun diğer ucundan aşağı doğru yürüdü. Bakışlarım Abakar'ın güçlendirilmiş çelik ofis kapısına kaydı. Menteşelerden iki kıvrımlı duman yükseliyordu. Keskin sülfür kokusunun kaynağı.

Bir suikast timiydi.

Hiçbir para hayatıma değmezdi.

Beni saran panikle döndüm ve en yakın merdivene koştum.

Sahanlığa ulaştığım anda hatamı anladım. Deponun ikinci katı çöp ve tozla dolu devasa bir açık alandan başka bir şey değildi. Saklanacak hiçbir yer yoktu.

Adımlarımı geri çekmeden önce, koridorda yankılanan çimentoya çarpan metalin boş çınlamasını duydum. Sonra yüksek, öfkeli sesler.

Artık çok geçti.

Daire çizerek dönerken bakım giriş panelini gördüm. Elimi çantama soktum ve sustalımı bulmak için dokunarak çantamın dibinde gezdirdim.

Çantamdan çıkardıktan sonra, gülünç pembe sapını kavrayarak fiskeyle açtım. Paslı panel ile duvar arasına sıkıştırdığım biraz körelmiş kenarla giriş kapısını açtım.

Omzumun üzerinden endişeli bir bakışla tozlu havalandırmaya girdim. Dar alan, panel kapısını zar zor çevirip kapatmama izin verdi.

İzlediğim her film lanet bir yalandı. Hava kanalları kaygan metalden parlak şaftlar değildi.

Karanlık, tozlu, örümcek ağlarıyla dolu cehennem kapılarıydı.

Bu, şüphesiz, şimdiye kadar yaptığım en aptalca şeylerden biriydi. Şansımı ikinci katta denemeliydim ya da yükleme alanına geri dönüp yakalanırsam hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranmalıyım ya da ne bileyim... belki de polisi aramalıyım.

Polis ne yaptığımı değildi ya.

Uğursuz, ağır dövme, silahlı suikast timine odaklanmakla o kadar meşgul olacaktı ki benim suçum hakkında endişelenmeyeceklerdi. Özellikle de teknik olarak suçu işleyen ben olmadığım için. Ben sadece bir hizmet sağlıyordum.

Biri araba kazası geçirdiğinde kimse üreticiyi suçlamaz. Oh, bekle.

Kahretsin, suçluyorlar.

Benzetme berbattı ama demek istediğim aynıydı.

Ben suçlu değildim; ben daha çok... *suçluya bitiştim*.

Ve bu benim hatam değildi. Bir kız yemek yemeli ve pahalı tasarımcı çantaları almalı.

Bir örümcek ağını daha silerken parmaklarım dudaklarımın üzerinde gezindi.

Bu ağlardaki örümcekleri görmek öldürülme korkumu sona erdirirdi. Çünkü öyle kan dondurucu bir çılgılık atardım ki, bütün bina kulaklarımın dibine yıkılırdı.

Botlarımın kauçuk tabanı metale çarpıp gıcırdarken omuzlarım gerildi. Kısa bir duraksamadan sonra, bağırıışların ya da silahların olmadığı bir boşluğa ulaşmayı umarak havalandırma boyunca acı verici bir şekilde yavaş sürünmeye devam ettim.

Parmak uçlarım karanlıkta bir şeye dokundu.

Kürklü bir şey.

Artık örümceklerden başka bir şeyden daha korkuyordum.

Korkunç adamları, silahları ve bana borçlu olunan parayı unutarak dehşet içinde bir çılgılık attım ve gümbürdeyen hava kanalına doğru koşmaya başladım

Sanki kasveti kovalayan bir fırtına bulutuymuşum gibi her hareketimde gürlüyordu.

Ve işte o zaman oldu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

VARLAAM

W Günah işlemek için yaratılmış tatlı vücudu ve gel beni becer yeşil gözleriyle, kollarıma yeni düşmüş bir melek değildi bu.

Kalın, siyah dalgalarına yapışmış ve bir erkeğin yumruğunu onlara sarıp çekmesi için adeta yalvaran örümcek ağlarıyla bile mutlak bir güzellikti.

Sonra o muhteşem, kıpkırmızı dudaklarını açtı.

"Goril pençelerini üzerimden çek, seni lanet piç."

Sikeyim. Ağzı kirli bir kadını severdim.

O benim kucağımda kıvranırken Mac başını yana eğdi. "Gorillerin pençeleri var mı?"

Anton kurşun geçirmez yeleğinin kol kayışlarını kavrarken başını salladı.

"Hiç sanmıyorum. Ürkütücü insan elleri var."

Mac bana işaret etmeden önce Anton'un üst koluna elinin tersiyle vurdu.

"Biliyor musun? Uzun saç ve sakalı olabilir."

Anton başını salladı. "Mükemmel bir nokta. Ayrıca kolları da kıllı. Moğol kanından olmalı."

Bu iki adam benim en yakın arkadaşlarım ve iş ortaklarımdı.

Benim için kardeş gibiydiler.

İkisi için de hayatımdan seve seve vazgeçerim.

Kaşları çatıldı. "Eğer ikiniz de çenenizi kapatıp onu taşımama yardım etmezseniz, ikinizin de beynine birer kurşun sıkacağım."

Kavrayışımı sıkılaştırırken parmaklarımla uçları dolgun göğsünün yan tarafına değdi. "Kahretsin, kadın. Kıvranmayı bırak."

"Çek o pis, kokuşmuş ellerini üzerimden, pislik!"
Bununla birlikte başını çevirdi ve dişlerini üst koluma geçirdi.
Acının ısırtığı beni daha çok tahrik ederken çenemi sıktım.
Baştan çıkarıcı bir avuçtu. Yumuşak kıvrımlar, kirli kelimeler ve ateş.
Anton'un kaşları çatıldı. "Şu Amerikan filmi neydi? Hani şu '*seni lanet olası pis maymun*' diye bağırdığı film?"
Mac çenesini ovuşturdu. "*Maymunlar Gezegeni* mi?"
Anton parmaklarını şıklattı ve başını salladı. "İşte bu."
Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"
Kadın kalçalarını büktü ve kollarımın arasından kaydı. Ayak parmakları muşambaya değdiği anda koşmaya başladı. Botlarının topuk yüksekliği bu etkileyiciydi.
Yetenekli bir kadını severdim.
Kolumu uzattım. "İkinizin de ne yaptığını gördünüz mü?"
Anton da aynı yönü işaret etti. "Biz mi? Kadını kontrol edemeyen sensin."
Ona orta parmağımı gösterirken dudağım kıvrıldı. "Bir kadını kontrol etmekle ilgili bir sorunum yok."
Mac ofisin iç kısmına doğru başını sallayarak, "Beyler, daha büyük bir sorunla karşı karşıyayız," dedi.
Başımı salladım ve işaret ettim. "Çıkış kapısı şu tarafta.
Ofise açılan başka bir iç veya dış kapı yoktur."
Sonra başımı kaldırıp havalandırma deliğinden girdiği tavandaki pürüzlü, tozlu deliğe baktım. "Ve geldiği yoldan gidecek gibi de değil. Onu kapana kısırdık."
İyi ki de öyle, çünkü bir daha parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu.
En azından adını, yan mı yoksa sırt üstü mü uyumayı sevdiğini, külotunun ne renk olduğunu ve en sevdiği dondurma çeşidini öğrenmeden önce değil.
Başlamak için.
Arkadaşlarımdan öğrendiğim bir şey varsa, muhteşem bir kadın kollarınıza düştüğünde, bu bir tesadüf değildi. Kaderdi.
Özellikle de bu kadının hipnotize edici, koyu zümrüt yeşili gözleri ve pis bir ağzı varsa.
Mac iki parmağıyla başparmağını tekrar çenesine sürttü. "Çok doğru. Ama bir şeyi unutuyorsunuz."

"Tabii ki, o lanet tavanın içinde sürünerek ne halt ettiğini bulmamız gerekecek," dedim.

Bu gerçek onu daha da ilgi çekici yapıyordu. Sıkıcılıktan nefret ederdim.

Kendini bir havalandırma deliğinden sürünerek geçmek zorunda kaldığı bir durumda bulan herhangi bir kadın kesinlikle sıkıcı bir hayat sürmüyordu.

Güzel bir kadının sikimi kaldırmasının benzersiz yanı yoktu.

Dünya güzel kadınlarla doluydu.

Ama merakımı uyandıran bir kadın? Seviştikten sonra yatakta tatlı bir şeyler atıştırmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını ve şu anda şüphesiz yumuşak tenine yapışmış olan yasemin ve amberin sıcak tonlarını içeren parfümünün adını merak neden olan bir kadın?

Bu nadir bir şeydi.

Bu, avucunuzun içine alıp asla bırakmamanız gereken bir şeydi.

Mac parmağının ucuyla dudaklarına dokundu. "Uh huh. Evet.

Bunu kesinlikle öğrenmem gerekiyor ama ben daha çok-" Havayı delici bir çığlık kapladı.

Başımı arkaya atıp tavana bakarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Lanet olsun. Cesetler."

"Cesetler," diye tekrarladı Mac bilgece.

Başımı eğerek parmaklarımı gözlerime sürttüm.

Cesetleri unutmuştum.

Abakar ve korumalarının vurularak öldürüldüğü aktif bir suç mahalline girmemiz yeterince kötüydü, ama sadece korkunç bir şekilde işkence gördükten sonra. Tüm iç ofis darmadağındı.

Çoğu insan anlamıyordu. Cinayet kolaydı.

Asıl zor olan temizlikti.

Serg olay yerine gelmesi için bir temizlikçi ayarlamıştı bile. Her ne kadar bu sorumluluğu üstlenmemeyi tercih etsek de, özel kumar kulübümüz Four Monks'a uzanan çok fazla ipucu vardı.

Arka cebimizde sayısız yüksek rütbeli polis memuru varken, onların bile uluslararası bir diktatörün ve onun koruma ekibinin ölümünü halının altına süpürmesi zor olurdu.

Herkesin Abakar'ın planladığı gibi ülkesine döndüğünü ve hiç düşünmesi herkes için daha iyiydi. Diktatör olmak

tehlikeli bir meslekti. Her zaman ortadan kaybolmanın bir yolunu bulurlardı. Bu şartlar altında, hiçbir soru sorulamazdı.

Ve daha da önemlisi, Dört Keşif'i ve operasyonumuzu töhmet altında bırakacak hiçbir şey yoktu.

Ancak Chicago topraklarında işlenen cinayetlerin bir *tanığı* ve daha da kötüsü *bizi* olay yerine götürebilecek biri işleri kesinlikle karmaşıktırdı.

Anton uzun bir nefes verirken duruşunu düzeltti. "Dostlarım, bir sorunumuz var."

Mac başını salladı. "Onu öldüremeyiz. Besbelli." "Bildiklerini bilerek buradan öylece çıkıp gitmesine izin veremeyiz."

Kurşun geçirmez yeleğimi çıkardım ve Mac'e uzattım. Glock'umun şarjörünü kontrol ettikten sonra, kelepçeme uzanmadan önce onu arkamdaki bel kemerime soktum.

Kolumu sıvarken, iç ofis kapısına doğru hışımla ilerledim ve omzumun üzerinden, "Onu bana bırakın," diye seslendim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

VIVIAN

S o. Çok. Kan.
Sayısız cumartesi öğleden sonrasını kanepede gerçek suç dizileri izleyerek geçirmenin beni bu dizilere karşı duyarsızlaştıracağını düşünürdüm.
ama hayır, ufacık, minicik bir şey bile yok.
Aman Tanrım, lanet olası kan! Ve pis koku.
Hava sıcak bakır ve dışkı kokusuyla doluydu.
Çılgılığımı kesmek için elimi ağzıma götürdüğümde boğazımın arkası yandı. Başım dönerken bir daire çizdim.
Bu odadan çıkmam gerekiyordu. Şimdi.
Tek çıkış, güçlü kolları ve tedirgin edici gözleri olan o adama geri dönüyordu.
"Kadın! ?" Lanet olsun.
Bu oydu.
Kasa.
Bu benim tek seçeneğimdi.
Bu bir çıkış değildi ama gizli kasayı bilen herkes şu anda ayaklarımın dibinde ölü yatıyordu. Kaçmak güvenli olana kadar orada saklanabilirdim.
Düşüncesizce ileri atıldım, ancak botum kana bulanınca geriye doğru yalpaladım.
Bedenim uzaktaki duvara çarptı.

Gizli kasaya ulaşmanın tek yolu ölü adamların üzerinden geçmekti. Bunu yapamazdım.

Duvarlar sallanıyor ve yer değiştiriyor gibi görünürken göğsümde panik yükseldi.

Nefes almakta zorlanırken karanlık görüş alanımın kenarlarında geziniyordu.

Bilincimi kaybetmemek için mücadele ederken tırnaklarım boyalı cüruf duvarlara batıyordu.

Yükselen yoğun sisin ortasında, gırtlaktan gelen yabancı bir dilde derin bir hırıltı duydum.

"*Chert voz'mi.*"

Güçlü bir kol beni kül bloklarından çekip belime dolanırken, bir el başımın arkasını kavradı ve yüzümü sert, sıcak bir göğse bastırdı.

Sabun ve tıraş losyonunun keskin, temiz kokusunu içime çekerken kas duvarını örten yumuşak pamuklu tişörtü avuçladım.

Az önceki korkunç adamdı. Delici parlak mavi gözleri ve boynunda dövmeleleri olan adam.

"Seni aptal, aptal kız."

Garip bir şekilde sakinleştirici erkeksi kokusunu içime çekmeye odaklanırken gözlerimi sıkarak, "Oda dönmeyi bırakır bırakmaz, bana aptal bir kız dediğin için sana bağıracağım," diye mırıldandım.

Kıkırdaması göğsünde derin bir titreşime yol açtı. "Yeterince adil, *krasivaya.*"

Belime doladığı kolu kığımından dizlerimin arkasına doğru kayd, sonra beni ayaklarımın üzerinden kaldırdı.

Ona bakarken başımı omzuna yasladım. "Beni öldürecek misin?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

VIVIAN

T Beni tekrar ayağa kaldırdığı anda kaçtım.
Üst üste yığılmış karton kutulardan oluşan yüksek bir balyaya doğru. Lanet olsun.

Siyah, uzun kollu bir termal, siyah kargo pantolonu ve siyah, bağcıklı askeri botlar içinde öldürülmüş olan öfkeli adamla yüzleşmek için geri döndüm. Uğursuz dövmeleri ve omuz hizasındaki siyah saçları bu korkunç kıyafeti güzel bir şekilde tamamlıyordu.

Çantamı karnıma bastırırken başımı sallayarak, "Ben bir şey görmedim. Yemin ederim."

Koyu mavi bakışları başımın üstünden botlarımın ucuna kadar gezindi.

Göğsümü örtmek için daha yukarı kaydırdığımda kollarım çantamın etrafında sıkıldı. Büyük boy erkek gömleğimin ve dantelli sütyenimin içini görebileceğine dair mantıksız bir korku beni ele geçirdi.

Yine de hiçbir şey söylemedi.

Daracık odayı taradım. Yükleme iskelesinin hemen dışında olmalıyız. Katlanmış karton kutu yığınları ve plastik ambalaj tomarlarının yanı sıra, yığınların arasına serpiştirilmiş birkaç çarpık masanın tozlu, donuk metal yüzeyine atılmış sayısız koli bandı rulosu ve kutu kesici vardı.

Mükemmel bir cinayet odası. Tek eksik opak plastik duvarlar ve *Dexter*'in ürpertici müziği.

Dudaklarımı yaladım. "Lütfen, bu gece burada olanlar beni ilgilendirmez. Söz veriyorum kimseye söylemeyeceğim."

Yaklaştı.
Karton yığımına doğru geri çekildim.
O da onu takip etti ve kolunu başımın üzerine koyarak beni hapsetti.
Kolunu kaldırdığı anda irkildiğim için hava dişlerimin arasından tıslayarak geçti.
Kuzgunlardan birinin kaşı, sanki uyarıyormuş gibi bana bakarken kıvrıldı.
Sustum.
Elini çeneme götürdü ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi.
"Sorun şu ki... bunun gibi muhteşem dudaklar çirkin yalanlar söyleyebilir."
Hava ciğerlerime doldu. Rusça.
O bir Rus'tu.
Aman Tanrım, tamamen sıçmıştım.
Herkes Ruslara asla bulaşılmaması gerektiğini bilirdi.
Tüm ülkelerini saran buz gibi soğuk ve katıydılar.
Panik kalbimi . Başımı salladım. "Hayır. Söz veriyorum. Yalan . Nasıl öldürdüğünü kimseye anlatmayacağım-"
Başparmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. "Şşşt, *krasivaya*.
Daha fazla konuşmak yok. Kimsenin dinlemediğinden emin olana kadar olmaz."
"Vaya ne demek? Bu Rusça'da kurban, av ya da sadistçe bir şey mi?"
Kıkırdadı. "Güzel demek." "Oh."
Pis, seksi, ateşli Rus katil benim güzel olduğumu düşünüyordu.
Bir çeşit felç geçiriyor olmalıyım. Bir insan öldürülmeden hemen önce böyle mi olurdu? Tüm kan uzuvlarına hücum edip beyinlerini oksijenden mahrum bırakıyor ve böylece 'vay canına, katilim çok ateşli' gibi çılgınca düşüncelere mi kapılıyorlardı?
Güçlü, mürekkepli eli çantamın üzerine kapandı.
Utanç verici derecede kısa bir halat çekme oyunundan sonra onu elimden aldı.
İçine uzanıp cüzdanımı çıkardı ve çevirerek açtı.
Hiç düşünmeden, "Parayı içeri götürebilirsin. Metra kartımı da."

Evet, bu adamın üç vahşî cinayetin tanığı olarak beni öldürmesine engel olacaktı.

On üç dolar ve bir toplu taşıma kartı.

Bir kez daha, ağzının köşesi alaycı bir sırıtışla bükülürken tek kaşını kaldırdı. "Vivian Grace Peyton."

Neden şeytan ismimi cehennemdeki bir kayıt memurundan okumuş gibi geldi?

Sesi çok karanlık ve gırtlaktan geliyordu, kızgın bir kaslı arabanın motor gürültüsü gibiydi. Bu adam bana iyi sabahlar dilese yine de bunun bir tehdit olduğunu düşünürdüm. Korkunç Ruslar.

Cüzdanımı çantama geri attı ve ayaklarımızın dibine bıraktı.

Ardından, iri elleri boynuma gevşekçe bağlanmış yeşil Paşmina eşarblı kavradı.

Avucumu yumruğunun üzerine koydum ama teninin sıcaklığından yanmış gibi geri çekildim.

Safir bakışlarını dikkatle benimkilere dikerek eşarblı boynumdan çekip aldı ve yere, çantamın üzerine bıraktı.

Yutkundum.

Parmaklarının ucu boğazımın dibindeki nabzı okşadıktan sonra tenimde gezinerek siyah taytımın üzerine giydiğim soluk mavi erkek gömleğinin ilk düğmesine kadar gitti. "Söyle bana, Vivian Grace Peyton. Bu gömlek kimin?"

Kaşlarım çatıldı. Bu hileli bir soru muydu? "Bu benim gömleğim."

İlk düğmeyi açtı. "Hayır. Sen bir kadınsın. Bu bir erkek gömleği. Tekrar soruyorum. Kimin gömleği bu?"

Panik ve korku içinde "*Ne fark eder ki?*" diye bağırma isteğime direnirken gözlerim kapandı. "Anlamıyorum."

Erkek öğretmenleri tarafından bakılmaktan bıkmış bir genç kız olduğumdan beri büyük göğüslerimi örtmek için büyük erkek gömlekleri giydiğimi neden bilmesi gerekiyordu?

Bir düğmemi daha açtı. Bu seferki göğüs dekoltemin hemen üzerindeydi. Parmak uçları tenimi okşarken gömleğin yanlarını açtı ve sütyenimin beyaz dantel taraklı kenarını ortaya çıkardı.

Omuz silkti. "Kıyafetlerini giydiğin adamın adını öğrenmek istiyorum."

Boktan, yalancı, aldatan eski erkek arkadaşım benden para çaldı, ben de gömleğini sakladım.

Hayır, bekle. Çok fazla.

Eski bir erkek arkadaş.

Bekle

.

Hayır

.

Şu anki erkek arkadaşım, otoparkta beni bekleyen. "Erkek arkadaşım! Benim uzun-"

"Dışarıda sabırsızlıkla beni bekleyen *süper* uzun boylu, yedi metrelik, kafes dövüşçüsü erkek arkadaşım." diye devam etmeden önce adamın bir metreyi aşan boyunu görebilmek için başımı geriye attım.

Rahatsız edici karanlık bakışlarını üzerimde tutarak sıırttı. "Yalan söylediğinde eğlenceli oluyorsun, ama bunu tavsiye etmem - bana değil."

Ağzımdaki nem toza dönüştü. "Sadece eski bir erkek arkadaşımın." Bir düğmesini daha açarken başıyla onayladı.

Ölümü göze aldığımı bildiğim için gömleğimin kenarlarını birbirine tutturarak sütyenimi kapattım. "Ne yapıyorsun?"

Eli bileğimi sardı ve sağ sinirime öyle hafif bir baskı uyguladı ki tuttuğum yeri bırakmak zorunda kaldım. "Bir kablo olup olmadığını kontrol ediyorum."

Gözlerim büyüdü. "Üzerimde dinleme cihazı yok. Polisle birlikte değilim. Ondan çok uzağım."

Kalan düğmeleri de çabucak halletti. "Ve sana inanıyorum."

Beni vücuduna doğru çekerken sıcak eli belimi sardı.

Nefesimi tutarken ellerimi göğsüne doğru bastırdım.

Yavaşça, aldatıcı bir şekilde rahatlatıcı daireler çizerek, düzleştirilmiş elini belimde gezdirdi, sonra omurgamda gezdirdi.

Bir yandan da bana bakıyordu.

O kadar yakındı ki nefesini yanağımda hissedebiliyordum.

Eğer biri bizi görseydi, bir sevgilinin kucaklaşmasını böldüğünü düşünürdü.

Sütyen askımın altından iterek avucunu kürek kemiklerimin arasına bastırdı ve hareketsiz kaldı.

Kendi isteğim olmadan bakışlarım ağzına kaydı. Siyah kirli sakalla kaplı köşeli çenesiyle tuhaf bir şekilde seksi bir ağzı vardı. Daha önce bir erkeğin ağzını hiç fark etmemiştim. Belki de daha önce hiçbiri dikkatimi çekmediği içindir.

Benimle alay edercesine dudaklarını aralayarak mükemmel beyaz dişlerini ortaya çıkardı. Dilinin ucu, sağ köpek dişinin ucuna bastırmadan önce üst dişlerinin keskin kenarı boyunca ilerledi.

Dudaklarım bir nefesle açıldı ama ses çıkmadı.

Bana doğru eğildi.

Yarım saniyeliğine beni gerçekten öpeceğini sandım. Beni öldürmeden önce bir Judas öpücüğü.

Eli gövdem etrafında dolaştı ve karnımın üzerinden geçerek taytımın bel bandına doğru ilerledi.

Elimi bileğine doladığımda kaslar gerildi. "Lütfen, yapma bunu. Yemin ederim dinleme cihazı takmıyorum."

Yalvarışımı duymazdan gelerek elini taytımın içine daldırdı. Yanaklarım alev aldı.

Ağzının köşesi tekrar kalktı. Eğildi ve kulağımı tırmaladı, "Yaramaz kız."

İç çamaşırı giymediğimi yeni öğrenmişti. Taytla nadiren giyerdim.

Beni öldürmek zorunda kalmayacaktı. Utançtan kendi kendimi patlatacaktım.

Eli alt karnımın üzerinde gezindi, sonra biraz daha aşağı inerek kalçalarımın birleştiği en üst noktayı okşadı. Dizlerim kilitlenirken bacak kaslarım sıkıştı.

Bir katilin dokunuşuna nasıl tepki verebilirim?

Bir köşeden bir damla gözyaşı kaçarken gözlerim sıkıca kapandı. Zihnim bundan sonra olacak tüm korkunç şeylere takıldı.

Beklemediğim şey ise dudaklarının alnıma değmesiydi. "Sakin ol küçüğüm. Böyle bir şey olmayacak. En azından burada, pis bir depo zemininde."

Adam gerçekten de zihin okuma gücüne sahip bir şeytandı.

Tuttuğum nefesi bıraktım ama çok erken gevşedim.

Eli tekrar karnımın üzerinde gezinerek sütyenimin alt kenarını okşadı. "Çıkar şunu."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

VAR

S Enfesti. Yumuşak kıvrımları, açık teni ve dolgun, kıpkırmızı dudakları vardı. Saçları o kadar uzundu ki, şimdiden yatağımın direğine düğüm atıp atamayacağımı merak ediyordum.

Ne yazık ki o da bir sorumluluktan ve zamanım tükeniyordu. Sergi yakında temizlik ekibiyle birlikte dönecekti.

Tanık olduğunu öğrenenlerin sayısı arttıkça durumu daha da tehlikeli hale geldi.

Vivian o şaşırtıcı derecede parlak zümrüt gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Ne?" "Sütyenin, güzelim. Tel olup olmadığını kontrol edebilmem için onu çıkarmanı istiyorum."

Kollarını göğüslerinin üzerine sardı, bu da tatlı kıvrımları daha da yukarı itti. "Sütyenimde hiçbir şey yok."

Bir çift muhteşem memeden başka bir şey yoktu. Kahretsin, hiçbir zaman göğüslerden hoşlanmamıştım ama o beni inandırdı. Onları becerme fikri bile sikimi uzatmıştı. Yemyeşil kıvrımların şaftıma sarılırken nasıl hissedeceğini hayal edebiliyordum.

"Beni öldürecek misin?"

"Bunun benim talebimle ne ilgisi var?"

"Çıplak göğüslerim dışarıda ve polis dedektifleri cesedime bakarken ölmek istemiyorum."

Haklısın.

"Eğer sana söyleneni yaparsan, seni öldürmemek için elimden geleni yapacağım." Çenesini kaldırdı. "Peki."

Çevik parmakları gömleğinin düğmelerini yeniden ilikledi.

Adamın gömleğini tuhaf bir şekilde rahatsız edici buldum.

Başka bir erkeğin kıyafetlerini giymesi hiç hoşuma gitmemiştir. Onu vücudundan yırtmamı engelleyen tek şey, o zaman çarpıcı kıvrımlarının arkadaşlarım ve depoya gelen diğer herkes için sergilenecek olmasıydı.

Zaten bir akşam için yeterince ölüm olmuştu. Elim onunkini durdurdu. "Ne yapıyorsun?"

"Sütyenimi çıkarıyorum."

Gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirdikten sonra kollarını kolların içine soktu.

Omuzları önce sola sonra sağa kaydı, sonra sağ kolunu beyaz dantel sütyenini tutan kolun içinden geriye doğru itti.

Bir kaşımı kaldırdım. "Güzel numara."

Hâlâ sıcak olan kumaş parçasını elime alarak, küçük yırtmaç açıklığını bulana kadar parmaklarımı balen üzerinde gezdirdim. Teli çekip çıkardım.

"Hey! Bu Victoria's Secret'tan! Bana 60 dolara mal oldu."

Şikâyetini duymazdan gelerek diğer fincandaki kabloyu söktüm. Dinleme cihazı olmadığından emin olduğumda, onu bir kenara attım.

Ona doğru
atladı.

Ben daha
hızlıydım.

Omuzlarını kavrayarak onu yüksek kartondan duvara çarptım.

Gözleri kısıldı. "Sütyenimi geri alabilir miyim lütfen?"

Hayatta olmaz.

"Henüz değil. Bazı sorularım var. Burada ne yapıyorsunuz?"

Kollarını ortasının üzerinde kavuşturdu. "O adamları sen mi öldürdün?"

"Önce sana sordum."

"Ben de ikinci kez sordum."

Bir elimi çenesinin altına koydum ve bakışlarını kendime yaklaştırdım. "Ölümcül tehlikede olan bir kadın için oldukça alıngansın."

Dudakları inceldi. "Beni öldürmeyi planlıyor olsaydın, bunu bir teli umursamadan yapardın."

Başımı salladım. ". Şimdi soruma cevap ver."

"Önce benimkini cevapla."

Açıkçası, sorgulama taktiklerini değiştirmem gerekecek.

Parmaklarımı saçlarının arasına sokarak elimi kafatasının arkasına sabitledim. Başı geriye doğru çekilince öne doğru bir adım attım ve kalçalarımı

karnına karşı. Aletimde büyüyen ağrıyı sadece biraz hafifletti.

Mücevher gözleri genişledi. "Bekle, sen ne-" Ağzım onunkine çarptı.

Kahretsin, çok tatlıydı.

Benimle savaşıırken bile.

Küçük elleri gömleğimi çekiştirirken dudaklarından yumuşak, ağlamaklı bir inilti kaçı.

Dilim ıslak sıcağının içine girdi, aynı şeyi sikimle yaptığımı hayal ettim. Sertçe bastırıp direncini kırarken dudaklarını dişlerimin sert kenarlarıyla zedeledim.

Ben ziyafet çekerken dilinin ucu benimkinin etrafında dönüyor, beni dışarı itmeye çalışıyordu.

Diğer elim onun önüne gitti. Bu kez gömleğinin düğmelerini koparıyordum. İlk ikisi kopup beton zemine saçılırken elimi içeri soktum, göğsünün ağırlığını avucumda hissetmek için çaresizdim.

Çıplak bedeni ellerimde ağır ve dolgundu. Başparmağımı dikleşmiş meme ucunda gezdirirken ağzına karşı inledim.

Kahretsin, bu kadının göğüslerine dokunarak bile boşalabilirim.

Onu karton duvara doğru zorlayarak kalçalarımı daha sert bir şekilde içine ittim ve yükselen gerilimi hafifletmek için şaftıma baskı uyguladım.

Geri çektiğimde nefesi kesik kesik geliyordu.

Eğildim ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "İki seçeneğin var güzelim. Sorularına cevap vermek için bu ağzı kullan ya da sikimi yala. Seçimini yap."

Her ne kadar cevaplara ihtiyacım olsa da, o anda Chicago'nun S.W.A.T. ekibinin yarısının beni kuşatması riskine , memnuniyetle onun ağzına teslim olurdum.

Beni kenara itmek için gömleğimin kumaşını yumruklarken tırnakları gömleğime battı.

Gözleri yüzümü taradı. Neredeyse bir yalan düşündüğünü hissedebiliyordum.

Sonunda ağzından kaçırdı, "Ben hiç kimseyim. Oradaki adamın geçici asistanıydım sadece. Buraya son çekimi almaya geldim."

"Ne kadarını gördün?"

"Hiçbir şey! Yemin ederim. Söz veriyorum. Neler olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Yalan söylüyordu. Kesinlikle söylediğinden daha fazlasını biliyordu. Sorun, bu konuda ne yapacağımı?
Bir tanık ... ve onu öldüremezdim. "Neden hava kanalına tırmanıyordun?"

"Seni ve diğerlerini ofise girerken gördüm ve korktum. Kaçmayı planladım ama yanlış yöne doğru koştum. Hava kanalından fark edilmeden yükleme iskelesine ulaşmaya çalışıyordum."

En azından bu kısmı doğrudu. Gençlik yıllarımdan itibaren yıllarca kumar oynadığım için, anlatılanları okumakta son derece iyiydim.

İçimde mantıksız bir öfke yükseldi. Dudağım kıvrılırken yumruğumu saçlarında sıktım. "Bu yaptığın aptalca bir şeydi. Ölebilirdin. Seni yakalamak için orada olduğum için şanslısın."

İçinde bulunduğu tehlikeli duruma rağmen oflayıp pufladı ve gözlerini devirdi. "Görünüşe göre 'şans' kelimesinin doğru anlamını bilmiyorsun."

"Şansın, ağzı günah dolu güzel bir kadının kucağıma düşmesi olduğunu söyleyebilirim."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sessizce bana baktı. Bu kadının nutkunun tutulmasını sağlamak açıkça kutlanması gereken Herkülvari bir başarıydı.

"Abakar'ın neyin peşinde olduğunu biliyor musun?"

Düşünceliymiş gibi gözlerini kaydırırken kaşları çatıldı. Sonra gözlerini kısarken bakışları bana döndü. "Özür dilerim, kim?"

İyi denemeydi.

"Abakar, işvereniniz." diye tekrarladım.

"Oh!" Aniden anlamış gibi başını salladı. Sonra da alıştırılmış bir rahatlıkla yalan söyleyerek, "Evet, özür dilerim. Adını hiç öğrenemedim. Çalıştığım ajans beni bu işlere gönderiyor ve tüm ayrıntılarla ilgileniyor."

"Gerçekten mi? Abakar'dan maaş çekinizi almaya geldiğinizi söylediğinizi sanıyordum?"

Bakışları alçaldı.

Yakalandı.

Boğazını temizledi. "Öyle mi?"

Kaşım kalktı. "."

Gömleğinin uçlarını kez daha kavrayarak çıplak göğüslerini örttü. "Evet, iyi yaptığım bir iş için bana ikramiye veriyordu."

Kıskanç öfke, şiddetli ve hızlı bir şekilde içimde yükseldi. Yumruğumu başının üzerindeki kartona indirdim. "Peki sen bunu hak edecek ne yaptın?"

bonus?"

Elini uzattı ve bana tokat attı. "Siktir git."

Saçlarını kavrayarak vücudunu kendime doğru çektim ve diğer elimle boğazına sarıldım. "Meydan okuma kabul edildi."

Tam o muhteşem, yalancı ağza tekrar sahip olmak için eğildiğimde Mac odaya seslendi. "Var? Sana ihtiyaç var."

Burnumdan derin bir nefes alarak onu bıraktım ve geri çekildim. En yakın masadan bir rulo koli bandı kaptıktan sonra bileğini yakaladım.

Geri çekildi. "Hayır! Dur!"

Sol kolunu yakındaki bir metal destek direğine uzattım. Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlayarak çömeldim ve bileğini koli bandıyla direğe sabitledim. Eğilerek, ruloyu bir kenara atmadan önce bandı dişlerimle yırttım. Bileğinin etrafına o kadar çok sarmış ve o kadar çok bükümüştüm ki, çözmesi yirmi dakikasını alırdı.

Elimle çenesini kavradım. "İyi bir kız ol ve ben dönene kadar uslu ve sessiz dur."

"Beni burada bırakamazsınız! Lütfen, bırakın gideyim! Sana tokat attığım için özür dilerim."

"Bunun için özür dilemenin daha *yaratıcı* yollarıyla döndüğümde ilgileneceğiz."

Kararımı vermiştim.

Daha fazla *sorgulama* için onu Dört Keşiş'e geri götüreceğim.

Ne de olsa bu noktada en iyi ipucumuz oydu. Abakar ve adamlarını gerçekten kimin öldürdüğüne bakma şansı . Çalıştırdığı sanat sahtecisinin adını bile biliyor olabilir.

Evet, benim için birden fazla açıdan çok *faydalı* olacaktır.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 6

VIVIAN

■ geri dönüp tehditlerini gerçekleştirmeden önce buradan siktir olup gitmesi gerekiyordu.

Gölgesinin yığınların arasında kaybolduğunu gördüğüm anda bileğimi çektim.

Neyse , sadece bir tanesini bağlamak için zaman ayırmıştı.

Yepyeni manikürümü kırarak sağ elimle bandı kopardım. Bu basit bir iş olmalıydı ama koli bandı o kadar yapışkandı ki, tamamen kendine yapışmış ve çözülüyordu.

Saçmalık.

İşte o zaman çantamı gördüm.

Bıçak!

Şu aptal pembe bıçak için Tanrı'ya şükürler olsun.

Kıçımın üzerine indiğimde, kirli zeminden gelen kir ve pürüzlü parçaların tozluktan tenime batmasıyla irkildim. Botlarımla kumlu çimento üzerinde çok fazla kazıma sesi çıkarmamaya dikkat ederek bacağımı uzattım ve çantamın askısını ayak parmağımla bağladım.

Kaybetmemek için yavaşça dizimi büktüm ve onu daha yakına çektim.

Ulaştığım anda elimi içine soktum ve bıçağı çıkardım.

Boynumu bükerek ve dikkatle dinleyerek tozlu yan odanın uzak girişinin yakınında bir hareket olmadığından emin oldum.

Şeytanın geri dönmeyeceğinden emin olunca bıçağı açtım. Ucunu bant ve direk arasına sıkıştırarak, keseceğini varsaydım

Doğruca.

Hiçbir şey olmadı.

Yeni bıçağın ne kadar kör olduğunu .

Zaman kaybettiğim endişesiyle bıçağı bandın üzerinde ileri geri ettirerek yavaş yavaş ilerledim. Kürek kemiklerimin arasından ter damlarken, eğilip dişlerimle yırtmaya bile çalıştım.

Sonunda, sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra, bant kesildi ve ben özgürdüm.

Beton zeminden sıyrılarak çantamı aldım ve karton yığınının derinliklerine doğru ilerledim.

Adam muhtemelen bu odanın çıkış kapısı olmadığını düşünmüştü. Ve haklı da olabilirdi.

Ama eski tahıl oluşunu unutmuştu.

Chicago'daki bu eski depoların çoğunda, çeşitli nedenlerle dışarı açılan olukları örten paslanmış çelik metal kapılar vardı. Bir keresinde Abakar'ın adamlarının bu odadakini çöpleri yükleme alanındaki bir çöp konteynerine boşaltmak için kullandıklarını görmüştüm.

Tozlu karanlıkta, yıkık tuğla duvar boyunca sürünerek ilerledikten sonra onu buldum.

Kapıyı zorlayarak açtım, önce çantamı içeri soktum, sonra da yakındaki bir kutuyu kullanarak ayağımı içeri ittim.

Gözlerimi sıkıca kapatıp nefesimi tutarak .

Yüzüme soğuk bir hava çarpana kadar kaygan metal üzerinde kaydım. Saniyeler sonra çöp konteynerine düştüm. Pis koku karşısında dehşet içinde bağırmamak için elimi ağzıma kapatmak zorunda kaldım.

Çantamın askısını omzuma attıktan sonra, çöplerin üzerinden sürünerek ve tökezleyerek sağ taraftaki metal merdivene ulaştım.

Tam kaba, paslı basamağı kavradığım sırada, bir şey sıçradı ve atılmış kutuların üzerinde koşuşturdu.

Kırılan ojelerimi artık umursamadan, sanki çöplüğün içinde benimle birlikte cehennem köpekleri varmış gibi merdivenden yukarı koştum.

Gölgelerde kalarak, deponun dış duvarı boyunca sokağın diğer tarafına park ettiğim arabama doğru koştum.

Ellerim o kadar kötü titriyordu ki anahtarı dış kapıya sokmak için birkaç deneme yapmam gerekti.

Sürücü koltuğuna oturduğumda anahtarı kontağa soktum ve hızlıca dua ettim.

Motor, dişlilerin gıcirtısıyla döndü.

Sonra hiçbir

şey.

Tekrar

denedim.

Bir başka sefil gıcırdama sesi gecenin sessizliğini böldü.

İçerideki adamların gittiğini fark edebileceklerini ya da arabamı duyup her an araştırmaya gelebileceklerini bildiğimden, pes edip kaçmadan önce bir kez daha denemeye karar verdim. Metra treni buradan sadece birkaç blok ötedeydi. Güvenilmez bir araba kullanırken faydalı bir bilgi.

Sonra duydum.

Bir silah sesi.

Sikeyim.

Son bir umutsuz dua göndererek kontağı tekrar denedim...

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

VAR

W Odaya girdiğimde Mac ve Anton küçük bir güvenlik monitörünün etrafında toplanmışlardı. Gri ekrana bakarak, bizimkine benzer bir ekibin ofise girmesini izledim.

Ve cesetleri bulduk.

Anton eliyle işaret etti. "Görünüşe göre partiye ilk gelen biz değilmışız."

Yüzlerini gizleyen siyah giysili adamlar ofisi darmadağın etti.

Mac başını salladı. "Ya da Abakar'ın neyin peşinde olduğunu bilmek isteyen sadece onlardı."

Adamlardan en uzun olanı kolunu uzatarak bir dizi metal dosya dolabını işaret .

Söz konusu adamlar dolapları bir kenara iterek arkalarındaki boş duvarı ortaya çıkardılar.

Çenemi ovuşturdum. "Bir kasa arıyorlar. Muhtemelen sahte tabloları istiyorlardır."

Anton videoyu ileri sardı. "Evet, bulamadılar." Adamların hep birlikte dönüp kaçışlarını ekrandan izledik. Mac başını salladı.

"İşte o zaman yaklaştık."

"Daha önce bir şey var mı?"

Anton kolunu kaldırdı ve uzaktan kumandayı çalıştırdı. "Hiç hoş değil."

Üçüncü bir mürettebatın daha da erken girdiği ana kadar geri sardı. Bir öncekinden çok daha kısaydılar.

Hassas bir şekilde Abakar'ın ilk muhafızına dizlerini vurdular, ardından ikincisini omzundan vurdular.

Güvenliğini etkisiz hale getirdikten sonra Abakar'a saldırmaya başladılar.

Diğer odada kan gölü içinde yatan eserlerini zaten gördüğüm için ince ayrıntıları bilmeme gerek yoktu.

Ekrana arkamı döndüm.

Elimdeki soruna odaklanmam gerekirken, ilk düşüncem Tanrı'ya şükür Vivian bu karmaşanın içine girmemişti oldu. O hayvanların masum, korumasız bir kadına neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Mac ekranı kapattı. "Benim tahminim Güney Yakası çetesi. Abakar'ın Van Strauss müzayedesinden elde ettiği parayla borçlarını ödemedi şehirden kaçtığı söyleniyor."

Vivian tüm bunların neresindeydi?

Anton sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi bana döndü. "Kızdan bir şey öğrenebildin mi?"

Ereksiyon.

Başımı salladım. "Henüz değil. Onu Dört Keşiş'e geri götürelim derim."

Bakışları daraldı. "Bundan emin misiniz? Şu olduğu gibi, kim olduğumuzu bilmeme ihtimali çok yüksek. Eğer onu kulübe getirirsek, artık böyle bir durum söz konusu olmayacaktır."

Hay sikeyim. Haklıydı.

Daha iyi biliyordum. Sadece doğru kafayla düşünmüyordum.

Mac girdi. "Videoya bakılırsa, iki grup da istediğini alamamış." Anton omuz silkti. "Piçin ölmesi dışında."

Mac onu işaret etti. "Çok doğru. Bizim de istediğimiz buydu, yani kazan-kazan."

Serg, hemen arkasında "Temizlikçi" olduğu halde odaya girdi ve şüphesiz her türlü yakıcı kimyasalla dolu iki bavul getirdi. "Evet, kazan-kazan. Saçma sapan temizlik dışında. Şu piçin büyüklüğünü gördün mü?"

Hepimiz yüzümüzü buruşturduk.

Cesetleri atmak en kötüsüydü ama yapılması gerekiyordu.

Serg bununla ilgilenmek için diğer odaya yöneldiğinde, ben de ana ofisteki karmaşanın etrafında döndüm. "Kesinlikle buranın her yerini aramışlar."

Mac ters çevrilmiş bir dosya kutusunu tekmelerken odayı inceledi. "O lanet kasayı ararken ne kadar titiz davrandıklarını kimse tartışamaz."

Anton tuğla duvara yaslandı. "Ama..."

Odanın ortasına doğru birkaç adım atarken göz kırptım. "Zemini kontrol etmeyi hep unutuyorlar." Ayağımı yere vurdum ve sağlam bir çimento olması gereken yerden içi boş bir çınlama sesi geldi.

Anton ve Mac'in yardımıyla halıyı kaldırarak devasa bir ahşap tuzak kapısını ortaya çıkardım.

Anton silahını çıkardı ve asma kilide ateş etti. Metal üç parçaya ayrıldı.

Mac'le birlikte eğilerek kapıyı açtık ve dokuz kanvas tablo, para dolu birkaç siyah spor çantası ve deri ciltli üç defterle dolu dar bir alt oda ortaya çıktı.

Anton ellerini kalçalarına koyarak ayaklarını açtı. "Beyler. Sanırım Abakar'ın hazinesini bulduk. Kahretsin, önce '*aç susam aç*' demeliydik."

"Bu açık susam değil. Bu '*open says a me*'."

"Ne var? Bu doğru değil. Bu Arapça, İtalyan aksanlı kötü İngilizce değil."

"Susam mı? Bu lanet olası bir simit değil."

Anton telefonunu çıkardı. "Google'da aratıyorum."

Bir adım geri gittim. "Ben tanıkla ilgilenirken siz ikiniz bu işi halledin ve kamyonları yükleyin."

Ben dönüp koridorda Vivian'ı bıraktığım yan odaya doğru ilerlerken, Anton ve Mac tabloları kamyonete yerleştirmekle uğraşıyorlardı.

Manzarayı görmek için kısa bir süre durduğumda tam arkamda duruyorlardı.

Koli bandı ikiye ayrılmıştı.

Çimento toprağı bozulmuştu.

Ve Vivian gitmişti.

Anton omzuma bir tokat atarken Anton ve Mac kahkahalara boğuldu.

"Bana sadece *bir* bileğini bağlamadığını söyle?"

Elimi yüzümde gezdirdim. "Kaçacağını ."

Mac araya girdi, "Bu daha önce bir hava kanalından sürünerek geçen kadın, değil mi?"

"Kaçacağını düşünmemiştim!" diye tekrarlarlarken sesimi yükselttim.

Anton cep saatini kontrol etti. "Geç kaldım." Ayrılmak için döndüğünde, hakarete hakaret ekledi. "Ve haklıymışım. Susam."

Mac onu takip ederek dışarı çıktı ve omzunun üzerinden el sallayarak seslendi: "Ben de gitmeliyim. Bebe beni bekliyor. Tanığımızın izini sürmede iyi şanslar."

Kahkahaları, duyulmayacak uzaklaşana kadar dinmedi.

Sinirli bir iç çekişle başımı arkaya attım ve tavana diktim. Bunu asla unutamayacaktım.

Ava çıkma zamanı.

Neyse ki nereden başlayacağımı biliyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

VIVIAN

■ başka bir çekmeceyi açtım ve arkadaşımın sesli mesajı çalarken içindekileri aldım.

"Michelle, ben Vivian. Eğer bunu alırsan, lütfen beni ara. Acil bir durum var. Bu gece kalacak bir yere ihtiyacım var."

Bir avuç dolusu giysiyi yatağımın üzerindeki açık bavula attım. Zaten yarısından fazlası doluydu ve henüz tasarımcı çantalarımı bile eklememiştim.

Rehberimde gezindim ve başka bir tuşa bastım. Birkaç çift botu giysi yığınının üzerine atarken telefonu omzuma yaslamak için başımı eğdim, sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve yatağın altından ikinci bir valiz çıkardım.

Saklanıyor olmam, bunu yaparken iyi görünemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Telefon çalmaya devam ederken banyoya koştum. Gümüş parıltılı seyahat makyaj çantamı tezgahın kenarında açık tutarak kolumu granit üzerinde gezdirdim ve tüm göz kalemlerini, allıkları, fondöteni, maskarayı, rujları ve fırçaları çantanın içine ittim.

"Merhaba..."

"Stacey! Tanrı'ya şükür açtın."

"Stacey'e ulaştınız. Belli ki telefonumun çaldığını duymadım ama mesaj bırakabilir ya da daha iyisi normal bir insan gibi bana mesaj atabilirsiniz."

Saçmalık.

Cumartesi gecesi idi. Muhtemelen gürültülü bir bar ya da kulüpte idiler. Benim aksime, tüm arkadaşlarımın hayatları, randevuları, erkek arkadaşları vardı.

Islak saçlarımdan havluyu çekerek yatak odasından çıktım. Mutfakta buzdolabını karıştırdım, içinde tavuk döner, biraz falafel, birkaç kebab ve el değmemiş bir çizburger bulunan yarısı boş birkaç kabı bir kenara ittim ve Sauvignon Blanc şişesini buldum.

Şu anda şarap açacağımı arayacak zihinsel enerjim olmadığından, burgu kapakları için dua ederek tezgahın rafından temiz bir şarap kadehi kaptım ve büyük bir bardak doldurdum.

İçerken, üzerinde titreyen mum alevine baktım. Vanilyalı şekerli kurabiye kokusu genelde beni sakinleştirirdi. Bu gece öyle olmadı.

Belki de aşırı tepki veriyordum?

Rus ehliyetimi görmüş olsa da, bu nerede yaşadığımı bildiği anlamına .

Erteleme için bir puan.

Üç yıl önce taşındıktan sonra ehliyetimi hiç güncellememiştim.

Ve bir umut ışığı. Abakar'ın ekibinde onun için çalıştığımı bilen başlıca kişiler artık ölmüştü.

Belki de tüm eşyalarımı bir bavula tıkıştırıp gecenin bir yarısı kahrolası bir hırsız gibi ortadan kaybolmama gerek yoktu.

Adımlarımı hızlandırırken, atölye olarak kullandığım ikinci yatak odasının eşliğinden geçtim.

Aletler, malzemeler ve kimyasallardan oluşan kaosa baktım.

Bütün bunları toplayıp bir arkadaşımın evine götüremezdim. Ben de arkamda bırakamazdım.

Yatak odasının kapısını kapattım ve şarap kadehimi göğsüme bastırdım. Yine de şehirden ayrılmak akıllıca olacaktı - en azından birkaç günlüğüne.

Ana yatak odama geri dönerek telefonumu aldım ve kişi listesinde tekrar gezindim.

Evde tanıdığım biri olmalıydı. Başımı kaldırdım ve yatak odasının duvarına baktım.

Millie ve Barb muhtemelen içerideydi. Yan dairede oturuyorlardı. Aynı yatak odasını paylaşıyorduk. Seks seslerini kısmamı söylemek için duvara vurmak zorunda kalmadıkları konusunda benimle sürekli dalga geçerlerdi.

Dudaklarım çatıldı. Tabii ki hayır. Taşınmak zorunda kalmamın sebebi son erkek arkadaşım. Ve erkek arkadaşım şehrin öbür ucunda iş arkadaşıyla sevişirken eski evimde seks seslerini minimumda tutmak zor değildi.

Dudaklarıma dokundum.

Hangisi daha acınasıydı? Bu geceki öpücüğün üç yıldan uzun süredir ilk öpücüğüm olması mı, yoksa şimdiye kadar yaşadığım en iyi öpücük olması mı?

Kahretsin, bu adam nasıl öpüşüleceğini biliyordu. Güçlü kollar ve yetenekli bir dil. Tereddüt ya da iğrenç tükürük yok.

Ve sikinin karnıma yaptığı baskı... Şarap kadehimden uzun bir yudum aldım. Bu kadar büyük siklerin sadece yeni dildolarda olduğunu sanırdım.

Boğazıma tıkma tehdidini yerine getirme fikri bile beni...

Hayır.

Odakl

an.

O adam Rus, dövmeli bir katildi.

Bir erkek için standartlarımı yere indirecek kadar umutsuzluğa kapılmamıştım.

Ne kadar iyi öpüştüğü önemli değil.

Ayrıca, belli ki bu pisliğe o da bulaşmıştı ve paramı alamadığım için, bu boktan işle daha fazla ilgilenmeme gerek yoktu.

Ben olsam bu deneyimden ders çıkarır ve bir sefere ödemenin tamamını peşin alırdım.

Sorun çözüldü.

Sorun *neredeyse* çözüldü.

Yine de her ihtimale karşı önümüzdeki hafta boyunca saklanabileceğim bir yer bulmam gerekiyordu. Yine Millie ve Barb'ı düşündüm.

Hayır. Daireme çok yakındılar.

Her gün aynı binaya girip çıkarken görülebileceksem, ortalıkta görünmemenin ne anlamı vardı?

Telefonumun ekranı parladı. Naperville ya da Oak Park'a, şehir dışında bir yere taşınmış evli bir arkadaşına ihtiyacım vardı.

Şarap kadehimi yeniden doldurmak için mutfaka dönmüştüm ki kapı gürültüyle çalındı.

Şarap kadehi elimden düştü ama neyse ki paslanmaz çelik mutfak lavabosuna düştü ve orada takırdayarak yuvarlandı.

sabah kahvesi fincanı.

Sesi duyunca yüzümü buruşturdum.

Yalınayak kapıya doğru yürüdüm ve gözetleme deliğinden

baktım. Vay anasını! Bu Rus'tu.

Beni bulmuştu.

Bir başka vuruşla kığım kanepenin arkasına çarpana kadar yerde geriye doğru sıçradım.

Sonra sert sesi ağır meşe ağacının arasından seslendi, "Vivian. Aç ."

Başımı sağa sola çevirip bir silah ararken dudağımı ısırdım. Her nasılsa, güvenilir pembe bıçağımın bu sefer işe yarayacağını düşünmüyordum.

Kapıyı tekrar çaldı. "Vivian. Sabrım tükeniyor."

Vazo! Yan sehpaye doğru ve TJ Maxx'tan aldığım porselen vazoyu aldım. Kurumuş pembe gül demetini çıkarıp omzumun üzerinden tuttum. "Git buradan! Polisi arayacağım."

"Cep telefonu sinyal bozucu ile bu zor olacaktır."

Birkaç ölçülü adım beni açık mutfığa geri getirdi. Telefonumu tezgahın üzerine koydum ve birkaç tuşa bastım. Servis yok.

Kahretsin, neden zinciri karşıya çekmemiştim? Şimdi yanına gitmekten çok korkuyordum.

Dinledim.

Kulaklarımda kalbimin hızla çarpmasından başka bir şey yoktu.

Kapı tokmağı tekrar tıkırdadı.

"Eğer gitmezsen, ılgılık atacağım."

"Neden binadaki tüm iyi insanları bu şekilde tehlikeye atmak istiyorsunuz?"

Oh, kahretsin. Bu gece bir ömür boyu yetecek kadar ölüm görmüştüm.

Ağır kapının ve eski kilidin dayanmasını ummaktan başka çarem yoktu.

"Sana hiçbir şey bilmediğimi söyledim. Lütfen, sadece git!"

Yine uzun bir sessizlik oldu.

Sonra kapı tokmağım döndü ve sürgü bir klik sesiyle açıldı.

Kapı yavaşça açıldı.

Rus içeri girdi, omzuna asılı siyah bir spor çantası taşıyordu ve iki çift gümüş cımbıza benzeyen şeyi deri bir çantaya sokup fermuarını kapattı.

Piç herif kilidi açmış!

Spor çantasını ve maymuncuk setini tezgâhın üzerine fırlatıp kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatırken sııttı. "Konuşacak o kadar çok şeyimiz varken bunu neden yapayım ki Vivian? Bu gece benden kaçtığın için ne kadar kötü bir kız olduğunla başlayalım."

Bir çığlıkla vazoyu kafasına fırlattım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

VIVIAN

A normal bir adam eğilirdi.
Rus değil.

Vazoyu savuşturmak için ön kolunu kaldırdı. Parçaladı.

Ağır çizimleri porselen parçalarının üzerinde gıcırdayarak onları toza .
"Seni uyarıyorum Vivian. Bu akşam beni zaten rahatsız ettin. Beni daha fazla kızdırmayı tavsiye etmem."

Dairemin derinliklerine doğru geri geri giderek kanepeyi aramıza yerleştirdim. "Beni nasıl buldun?"

Ağzının köşesi sinsi bir sırılsıyla kalktı. "Paranın ne kadar çok bilgi satın alabileceğini bilsen şaşırırsın. Üniversite transkriptiniz, kira kontratınız, banka hesaplarınız elimde. Hatta tıbbi kayıtların bile var."

Elim üzerimdeki beyaz tişörtün eteklerini kavradı ve omurgamda bir ürperti hissederken tişörtü çıplak kalçalarımın üzerine çekti.

Bu adam bir düğmeye basarak hayatımı mahvedebilirdi.

"Sana doğruyu söyledim. Hiçbir şey görmedim."

"Onun işi hakkında ne biliyorsun?"

Omuz silktim ama tişörtüm hareketle yukarı kayarken gözlerinin kalçalarımın üstüne odaklandığını gördüm. Bir kez daha aşağı çektim. En iyi yalanın gerçeğe en yakın yalan olduğuna karar vererek, "Adamın bazı karanlık işlerin içinde olduğunu biliyorum... *geçici resepsiyonist olarak onun için hazırladığım dosyalara dayanarak.*" dedim.

"Onu hiç sanat eseri taşıırken gördün mü?"

Gözlerimin yan tarafımdaki kapalı yatak odası kapısına kaymasına izin vermek yerine, son derece itidalli bir şekilde bakışlarımı ondan ayırmadım.

Sikeyim.

Konu bu mu? Sanat

sahteciliği mi?

Başımı sallarken yutkundum. "Beni sadece ofisi meşru göstermek için haftada birkaç saatliğine işe aldığından eminim. Bu adamların nasıl olduğunu bilirsin. Güzel bir resepsiyon görevlisine sahip olmanın başarı göstergesi olduğunu düşünürler."

Rus'un bakışları bir kez daha yavaşça vücudumda gezindi.

Kollarımı göbeğime sararken bacaklarım sıkıştı. "Sana bildiğim her şeyi anlattım, ki bu hiçbir şey değil. Lütfen gider misin?"

Elini güre, siyah saçlarının arasında gezdirdi.

Depoda saçları ensesinden bağlıydı ama şimdi omuzlarına yakın uzunluktaki bukleler serbestti ve ona vahşi bir hayvan görünümü veriyordu.

"O kadar basit değil, *krasivaya*. Bu geceki tatsızlığa hâlâ tanıklık ediyorsunuz."

Gözlerim açıldı. Elime geçirebildiğim en yakın şeyi kaptım: sehpadan potpuri dolu dekoratif bir kâse. Onu başımın üzerine kaldırarak, "Demek sen bir katilsin!" diye bağırdım.

Cevap veremeden geri . "Beni öldürmek için buradasın!"

Eğer ön kapıya ulaşabilirsem, en azından kaçmak için bir şansım olacaktı.

Kolunu uzatırken bakışları daraldı. "O kapıya doğru bir adım daha atma."

Donup kaldım. "Beni öldürmek zorunda değilsin. Abakar'ı öldürmüş olman umurumda değil. O adamı sevmezdim bile! Muhafızları da eli sopalı pisliklerdi."

Kollarını oldukça geniş göğsünün üzerinde kavuştururken başını yana eğdi. Siyah termal kollarının arasından gövdesindeki ve pazularındaki kasların dış hatlarını görebiliyordum. Adam demirden bir duvardı.

"Korumaları seninle uğraştı mı?"

Kaşlarım çatıldı. O ilk kadeh şaraba ateş etmemem gerektiğini biliyordum. Beni öldürmek için gönderilen adamın sesinin *kıskanç* olduğunu düşünüyorsam kesinlikle kafama girmişti. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Şimdi, lütfen gider misin?"

"Hayır."

"Lütfen beni öldürme."

Gözlerinin arasındaki yeri ovuşturdu. "Şunu söylemeyi kes. Buraya seni öldürmeye gelmedim."

Kaseyi indirdim. "Katil olmadığını mı söylüyorsun?" Tek kaşı karanlık bakışlarının üzerine kalktı. "Ben öyle bir şey demedim."

Kaseyi tekrar başımın üzerine kaldırdım. "Bu ne lan!"

Oturma odasının etrafında yavaşça dönerken kollarını iki yana açtı. "Açık konuşmak gerekirse, ben... ben... bir katil değilim, ama *bu gece* kimseyi öldürmedim. En azından şimdilik."

Uyarısına rağmen, adım adım onu takip ettim. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Teknik olarak, sanat sahtecisinin kim olduğunu öğrendikten sonra onu öldürmek için oradaydım ama biri benden önce davrandı."

Potpuri kâsesiyle çılgınca bir hareket yaptım, ölü gül yaprakları ve kokulu tahta parçaları ayaklarımın dibindeki zemine saçıldı. "Buna ne demem gerekiyor? *Biri bu gece senin katil gök gürültünü çaldığı için üzgün müsün?*"

Panik seli içinde beynim nihayet söylediklerinin geri kalanını kavradı.

Sanat sahtekarının kim olduğunu öğrendikten sonra.

Bu kez bakışlarım kapalı yatak odasının kapısına takıldı.

Rus arkasını dönüp kapıya baktı.

Nefesim kesildi.

Neyse ki, tehdit edici bir şey görmeyince bana bakmak için geri döndü.

Keşke bilseydi.

Avucunu kaldırdı. "Sakinleşmene ihtiyacım olacak."

Kolumu uzattım ve kâseyi ona doğru tuttum. "Bana sakın olmamı söyleme. Bir kadına asla sakınlaşmasını söyleme. Bu, sakın olmamam gereken mükemmel bir durum!"

Sırıttı. "Çok pis bir ağzın var, bunu biliyorsun, *krasivaya?*"

Tam bir mantıksız öfke modunda, kolumu çılgınca kaldırıp indirerek kaseyle tekrar işaret ettim. "Ve bana öyle demeyi kes!"

Seksi Rus katilin beni güzel bulduğunu hatırlatmaya ihtiyacım yoktu.

Aslında çarpık psikotik bir şekilde çok gurur vericiydi ve bunu o derin, gırtlaktan gelen Rus aksanıyla söylemesi kulağa o kadar hoş geliyordu ki

inanılmaz derecede şehvetli.

Hayır! Hayır!

Hayır.

Kendimi zihinsel bir sarsıntıdan geçirerek kaseyle birlikte kolumu kaldırdım. "Gecenin bir yarısı beni öldürmek için evime gelen erkekler bana güzel diyemez!"

Kollarını kavuştururken kalçasını koltuğumun arkalığına yasladı. "Erkekler mi? Benden başkaları da mı var? Rekabet için yatağının altını mı kontrol etmeliyim?"

Bir çığlıkla, "Bu bir şaka değil!" diye bağırdım ve kolumu hızla indirdim.

Ne yazık ki kaseyi bıraktım.

Odanın öbür ucuna uçtu ve tekrar üzerine düştü. Hemen orada yanan mumu devirdi.

Açılmamış, dağınık bir posta yığınının tutuşturmak.

Bu da antika masanın üzerindeki kalın verniği tutuşturdu.

Bir saniyeden biraz fazla bir süre içinde tüm masa yanmaya başladı.

Kalın bir siyah duman bulutu tavana yükseldi... oturma odamdaki yangın söndürme sistemini çalıştırdı.

Mutfakta sayısız talihsizlik yaşamamış olsaydım, yangın alarminin itfaiye ve polisi çağırıp beni kurtaracağını düşünerek çok sevinirdim.

Ama ben daha iyi biliyordum.

Duman ve ısı genellikle sadece izole edilmiş yangının üzerindeki sprinkleri tetiklerdi. Bina alarmları yalnızca yangın hızlı bir şekilde söndürülemediğinde devreye girerdi.

Fıskiyeleler ikimizi de ıslatırken Rus alevlerin ve dumanın üzerinden bana baktı.

Bir tıslamayla ateş bastırıldı.

Bakışları yüzümden aşağıya doğru kaydı.

Gözlerini takip ederek gövdemden aşağı baktım ve tişörtümün sırlıslıkla olmuş beyaz kumaşını çekiştirirken haykırdım. Su onu tamamen yarı saydam hale getirmişti. Ve tabii ki duştan çıktıktan sonra üzerime geçirdiğim için sütyen ya da külot giymemişim.

Saldırmadan hemen önce alçak, titreşimli bir hırıltı çıkardı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 10

VAR

Eğer bana dünyayı yok edecek zehirli elmayı sunan Havva olsaydı, büyük ve sulu bir ısırtığı memnuniyetle alırdım.

Kadın günahın vücut bulmuş haliydi ve ben bunun için buradaydım. Niyetimi anladığı anda döndü ve kapıya doğru hamle yaptı.

Sadece onun benden uzaklaşmasına izin vermiyordum, az önce gördüklerime başka birinin gözlerini dikmesine kesinlikle izin veremezdim.

Kanepenin üzerinden atladım ve arkası yere düşene kadar onu devirdim.

Aynı anda dış daire kapısına ulaştık.

Bedenimi onunkine çarparak onu parkeye hapsettim.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdandım, tüm nezaket görüntüsü gitmişti. Bu artık o sik kafalı diktatörle, sahte sanatla ya da cinayetle ilgili değildi. Bu sadece onunla ve benimle ilgiliydi.

Ve kollarıma düştüğü andan beri istediğim şeyi alıyordum.

Sadece birkaç saat olmuştu ama sanki yıllardır hayat kurtaran sudan mahrum bırakılmış gibi hissediyordum.

Kendimi onun içinde boğmaya niyetliydim.

"Bırak beni," diye nefes nefese kaldı.

Bir elimi sol göğsünü avuçlamak için yukarı kaldırırken sağ kolum beline dolandı. "Hiç şansın yok."

Dik meme ucunun sivri ucu ıslak tişörtün içinden değiyordu. Kahretsin, dolgun göğüslerinin kıvrımlarını seviyordum.

"Çılgılık atacağım."

Diğer elimle nemli ve kıvrıcık saçlarını boynundan uzaklaştırarak boynunu emdim. "Bu bir söz."

Sırtını kapıya dayayana kadar vücudunu döndürdüm. Boynunu kavrayarak onu öne doğru çektim ve ağzım onunkini kaptı.

Dilim sıcak ağzının içine girerken küçük yumrukları omuzlarıma vuruyordu. Bunu yaptığım an, sikim kalçamın iç kısmına doğru uzadı.

Kahretsin, aynı sıcaklığı şaftımın etrafında hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ama şimdi onun ağzını sikmek için çok heyecanlıydım. Onu boğarak öldürürdüm. Sadece amının tatlı sıkışı beni tatmin edebilirdi.

Yalvarışlarını yutarak kolumu sırtına doladım ve onu oturma odasına doğru taşıırken çıplak ayaklarını yerden kaldırdım.

Kafatasının arkasındaki saçları sıkıp onu saldırım için sabit tutarken dilim onunkiyle düello etti.

Daha fazlasına ihtiyacım olduğu için onu serbest bıraktım ama sadece termal tişörtü kafama geçirmek için.

Tenimi onunkine değdirmek istedim, hayır, buna ihtiyacım vardı.

Göğsümdeki şiddetli mürekkep dövmelerini tararken gözleri büyüdü.

Bunun için bir yardım yoktu.

Ben geçilmesi tehlikeli olan vahşi bir adamdım.

Öğrenmek üzere olduğu bir şey.

Ona başımı salladım. "Çıkar şu . Göğüslerini görmek istiyorum."

Dönüp kaçmaya çalışmadan önce ağzı sessiz bir çılgılla açıldı.

Alabora olmuş kanepeye takıldı, koltuğun kenarına tutunurken dizlerinin üzerine arka minderlere düştü.

Onu mükemmel bir diz çökme pozisyonuna getirdim. O ayağa kalkamadan, ben onun üzerindeydim.

Arkasında dizlerimin üzerine çöktüm ve bacaklarımı açarak onunkileri bacaklarımın arasına aldım.

Ellerim kalçalarının üzerinde gezindi. "İstediğin gibi olsun, güzelim. Arkadan."

Islak tişörtünü yırttım, kıcını ve sırtını ortaya çıkarmak için kaldırdım.

Kanepenin kenarından tutarak öne doğru eğildim, göğsümü sırtına bastırırken kolumu ön tarafına dolayarak göğsünü tekrar avuçladım. Yüzüstü yattığı için daha da dolgun hissediyordum, sanki ağırlığını avucuma bırakmış gibiydi.

Sertçe emmeden önce boynunun sütununu yaladım. Birlikte sadece bir gece geçireceksek, öyle olsun.

Vücudunda benim izim olmadan bu işi bitiremezdi. Vivian kalçaları inerken . "Hayır. Bırak beni."

İtirazına bir an bile inanmadan elimi bacaklarının arasına soktum. İki orta parmağımı kullanarak, onları kaygan amcığı boyunca kaydardım. Onları klitorisine doğru hafifçe titreştirirken kulağına, "Bir kez daha yalancı olduğunu kanıtladım, güzelim." diye fısıldadım.

"Bunun bir anlamı yok."

İki parmağımı da içine soktum. "Bu her şey demek." İç duvarları sıkıştı ve direndi.

O kadar sıkıydı ki.

Kaşlarımı çattım. "Bu daracık amcığa en son ne zaman bir sik soktun?"

Serbest elimi kullanarak kolumu yukarı kaldırdım, sonra hızla çıplak kığının üzerine indirip elimin düz kısmıyla şaplak attım.

Çığlık atarken sırtı kamburlaştı.

Mükemmel teninde mükemmel bir el izi oluşurken, "Tekrar soracağım. En son ne zaman içinde bir penis vardı?"

Hâlâ meydan okuyarak omzunun üzerinden bana baktı. "Alete ihtiyacım yok. Benim vibratörüm var."

Kahretsin, o bir hazineydi.

Savaşçı ruhu olan kadınları severdim. Çok nadir bulunurlardı.

Fermuarımı indirdikten sonra sikimi çıkardım, yumruğumla , "Bunu göreceğiz" diye uyardım.

kavrayarak kendimi arkasına yerleştirdim.

Kıpırdadı. "Hayır!"

Kığına bir şaplak daha attım. "Bana yalan söyleme. Bunu en az benim kadar istediğini biliyorum."

İri, zümrüt gözleri omzunun üzerinden bana bakarken derin bir nefes "Prezervatif olmadan olmaz!"

Hayatımda hiç prezervatifsiz bir kadınla sevişmemiştim. Her sorumlu ve düşünceli aşık gibi cüzdanımda bile bir tane taşırdım.

Göğsümün içinde bir iblis yükseldi. Bu deneyimde kutsal olmayan bir şeyler vardı.

Belki de bizi bağlayan şey şiddetti. Ya da bana itaatsizlik etmeye cüret etmesiydi.

Ya da sadece şu anda sahip olduğumuz.

Ama bizi lanet olası bir lastik parçasıyla ayırarak kanımda çarpan vahşi ihtiyacı kreltmeyecektim.

Bu gece Tanrı'yı da görsem, şeytanı da görsem, onun amına girdiğim an ete kemiğe brnecektim.

"Bu amcığın içinde yeterince lastik var." Dildolarını sikeyim.

Böyle bir kadın bir erkeğin siki için yaratılmış.

Sırtını kavislendirene kadar saçlarını avucumun içinde döndürdüm, boştaki elimle kalçalarını sabitledim ve ileri doğru ittim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

VIVIAN

B Yanan beyaz alevler bedenimi yaladı.
Aleti delip geçerken ağzım alçak sesle, inleyerek açıldı.
Ben.

Şaftını kabul etmek için mücadele ederken iç kaslarım acı verici bir şekilde kasıldı. Üç yılı aşkın bir süredir erkek arkadaşım olmamıştı ve tek gecelik ilişkilerden hoşlanan bir tip değildim.

Bu benim için bir ilkti. Vay anasını.

Rus'un adını bile bilmiyordum!

Üzerime eğilirken saçlarımı çekti. Teninin sıcaklığı benimkini ısıttı.

"Bunu hissediyor musun, güzelim? Beni içinde hissediyor musun?" Nasıl hissetmem? Adam beni ikiye bölüyordu.

Boynumu öpmeden önce açık ağzı çenemin kenarında gezindi ve omurgama farkındalık kıvılcımları gönderdi. "Merhamet çılgınlıkları atana kadar seni bir hayvan gibi becereceğim."

Oh, Tanrım!

İçime daha da şiddetle girerken bedenim koltuk minderlerine doğru sarsıldı.

Bununla ilgili her şey çiğ ve ilkeldi. Sikiyle ilgili her şeyi hissedebiliyordum.

Kalın çevresi, sıcaklığı, başının sert çıkıntısı.

Her şeyi.

Prezervatif takılı bir erkekle sevişmekten çok daha samimi ve müdahaleciydi.

Sıcaktan.

Pürüzsüz, kişisel olmayan kauçuk yerine etin ete teması.

Elini kalçamdan göğsüme kaydırды ve acımasızca meme ucumu çimdikledi.

Bu beni neredeyse uçurumun kenarına getirdi.

Bu kez haykırırken tırnaklarım koltuk minderlerine battı.

Kalçalarımı ona doğru iterken dizlerim daha da açıldı. Bunu yapmak istemiyordum; sanki bedenim onun ilkel taleplerine karşılık veriyordu.

Sonra oldu.

Daha önce bir erkekle hiç olmamış bir şey. Hem de hiç.

G noktama vurdu. Ve bir kere bile kazara olmadı. Ama istikrarlı, ritmik bir baskı.

Sanki vuracağını *biliyormuş* gibi.

İçimden yoğun bir parıltı göz kapaklarımın arkasında şimşekler çıktı.

Bu oluyordu!

Vay anasını.

Genelde sadece oral seksten ya da vibratöründen boşalırdım ama şimdi... Tanrım!

" bu, *krasivaya*. Sikime gel."

Daha sert iterek leğen kemiğimi zedeledi ve vücudumun kontrolünü tamamen ele geçirdi.

Eğer bu kadar zevkli olmasaydı sadistçe olurdu.

Umutsuzca onu reddetmek istedim. Direnmek. Ona bu zevki tattırmayı reddetmek.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, tıpkı bir iblis gibi kulak mememi ısırды. "Sen bunu yapana kadar bu daracık amcığı çiğ çiğ sikeceğim. Beni inkar etmeye kalkma."

İç bacaklarım sıkıştı. Sikeyim. Adam tamamen uygunsuz edepsiz konuşmalarda ustaydı.

Elini göğsümden arasına götürdü. Oh, hayır!

İki parmağıyla klitorisimin üzerinde yavaş ve bilinçli daireler çizerken... çözüldüm.

Hayatımın en yoğun orgazmı geçerken bir çığlıkla başımı arkaya attım. Zevk veren acı olmasaydı, gözlerim kararabilirdi.

ondan dışarı.

Yine de nefesim kesilirken görüşüm bulanıklaştı.

Kanepeyi o kadar sert kavradım ki, kalçalarım onun altında titrerken bir tırnağımı emindim.

"Siktir, evet, bebeğim. Evet," diye inledi kalçalarını büküp kıcıma .

Öne doğru yığıldım, ters çevrilmiş koltuk minderlerine yaslandım. Ama benimle işi bitmemişti.

"Daha işimiz bitmedi" diye fısıldadığında nefesi yanağıma sertçe vuruyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ben tepki veremededen beni sırt üstü çevirdi. Şimdi kanepenin arka minderleri boyunca yerde yatıyordum ve kalçam kanepenin koltuğuna bastırılmıştı. Bu garip pozisyonda bacaklarımı açtı ve aralarına diz çöktü.

İşte o zaman sikine ilk kez iyice bakabildim. Ağzım açık kaldı.

Turgid ve kalın, bacaklarının arasında zıplarken ve zıplarken uyarılmamla parlıyordu.

Aman Tanrım.

Adamın siki at gibiydi. Bu kadar acımasına şaşmamalı. Bundan sonra yürüyebilirim şanslıyım.

Bir kaşını kaldırdı ve sırttı.

Onun aletine aval aval bakarken yakalandığım için yanaklarım alev aldı.

Öne doğru eğilerek bir kolunu başımın üzerine koydu, hatırı sayılır boyu ve kas yoğunluğuyla beni sardı. "İstedığın kadar bak, güzelim. Eğer nazikçe sorarsan sana tadına bile baktırırım."

Sanki o şey zaten boğazımdaymış gibi boğuldum. "Onu ağzıma yaklaştırmayacaksın!"

Dudakları kıvrıldı. "Göreceğiz."

Sağ elinin parmak boğumları uyluğumun iç kısmına değerken, shaftını kavradı ve başını girişime yerleştirdi.

"Bekle!"

Reddetti, doğrudan taşaklarına doğru ilerledi.

Dizlerim onun iki yanında havaya kalkarken sırtım kamburlaştı, sanki baskıyı hafifletmek için kendimi olabildiğince açmaya çalışıyordum.

Az önce bana vurduğu darbeden sonra bile, hâlâ onun boyuna alışmamıştım.

Zaten ağrıyan amıma vururken göğsü ağır nefes alış verişiyle inip kalkıyordu.

Gözlerimi kapattım, şimdi kendi tahliyesine odaklanacağını varsayıyordum.

Ben orgazm olduğum için, onun da bunu yapması mantıklıydı. "Gözlerini aç bebeğim. Bana bak."

Bunun için kendimden nefret etsem de itaat ettim. "Benim için tekrar geliyorsun."

Bu bir rica değildi.

Ellerimi göğsüne bastırırken kaşlarım aşağı indi. "Ben bir robot değilim. Emir üzerine gelemem."

Kaşı yukarı doğru kıvrıldı. "Bunu göreceğiz."

Birkaç kez daha itti ve kahretsin... yine yaptı. G noktam. Sanki adam onu bir tür ilkel radarla işaretlemişti.

Boştaki eliyle hâlâ ıslak olan tişörtümü yukarı iterek göğüslerimi ortaya çıkardı.

"Kahretsin, harikasın," diye haykırdıktan sonra eğildi ve dudaklarıyla sağ meme ucuma yapıştı, dişlerinin kenarını kullanarak sertçe emdi.

Kalçalarım tekrar titredi. "Oh, Tanrım!" Meme ucumu daha sert emdi.

Tekrar boşaldım, bacaklarım kalçalarına dolanıp onu bana sabitlerken göz kapaklarımın ardında yıldızlar gördüm.

Son dalgalanma bitmeden önce, itişlerinin hızını artırdı. "Benim sıram."

Nefes nefese, "Çekmeyi unutma," derken avuçlarım göğsüne bastırdı.

Hiçbir şey söylemeden daha sert itti.

Parmaklarım göğüs kıllarına dolandı ve çekti. "Hey! !" Kükreyerek başını geriye atarken dişlerini gösterdi.

Kalçalarımı geriye doğru kıvrırmaya ve vücudundan uzaklaştırmaya çalıştım ama faydası olmadı. Beni altına kilitlemişti.

Sıcak boşalma içimi doldurdu ve yavaşça çekilirken iç uyluğumdan aşağı damladı.

Elimi yumruk yaptım ve göğsüne vurdum. "Bu da neydi böyle?"
Kalçalarının üzerine yaslandı ve elini saçlarının arasında gezdirdi.
"İkimizin de hayatındaki en iyi seks diyebilirim."

* * *

Bacaklarımın arasına ılık, ıslak bir bez bastırırken banyo aynasına .

Haklı olması bunu daha az yanlışı yapmıyordu.

Tamamen sikilmiş gibi görüldüğüm gerçeği de.

Saçlarım hala nemli buklelerden oluşan bir karmaşaydı. Yanaklarım parlak pembeydi ve...

Aman Tanrım... Onlar hickeys
miydi? Siktiğimin morlukları!

Abakar'dan paramı almak için yola çıktığımda bu gecenin böyle
gececeğini düşünmemiştim.

Saçlarımı geriye doğru iterek, bir toka ile sıkı bir at kuyruğu yaptım.
Ardından bir çift yoga pantolonu, kalın çoraplar ve büyük boy bir kazak
giydim. Yatak odasından çıkarken, yakındaki bir sandalyenin üzerinden
atılmış bir yün atkı aldım ve iyi bir önlem için boğazıma sardım.

Eğer parkam koridordaki dolap yerine yatak odamdaki dolapta olsaydı,
onu da giyerdim.

Merak edip ikinci yatak odasının kapısını açmasından korktuğum için onu
uzun süre yalnız bırakamayacağımı hatırlayarak onunla yüzleşmek üzere
odamdan çıktım.

Kanepe düzeltildi. Mum ve yanmış postanın külleri atılmış ve sehpa,
yangının kanıtı olarak sadece siyah bir iz kalacak şekilde silinmişti. Elinde bir
paspasla odanın ortasında durmuş, parke zemindeki son suyu da siliyordu.

Hala gömleksiz.

Kahretsin, çok
ateşliydi.

Kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturarak, onun nezaketini kabul etmeyi
reddederek, sıkılmış dişlerimin arasından "Bunu yapabilirim" dedim.

Paspası bir kenara bıraktı ve termal gömleğine uzandı. Başının üzerinden
çekip göğsünün üzerine doğru itti ve şöyle dedi: "Bunu mu istiyorsun?"

havaalanına mı gidiyorsun?"

Gözlerimi kırptım. "Ne havaalanı? Sen neden bahsediyorsun?"

Elinde atılmış spor çantasıyla mutfak tezgâhına geçti. Fermuarını açtı, kenarlarını çekti ve içindekileri görebilmem için eğdi. Gevrek banknot yığınları vardı. Hepsi yüzlüktü.

Çantanın fermuarını çekerek, "İçinde on bin nakit var. Ben seni aldırana kadar bu seni idare eder. Daha sonra içinde senin için bir milyon avro daha olacak."

Benim için gönderir misin?

Ve evet, milyon avro konusunda haklısın.

Eski bir barmen olarak, gecenin sonunda bahşış vereceğine söz veren bir adama asla güvenmemem gerektiğini biliyordum.

Sonrası böyle adamlar için hiç gelmeyecek gibiydi, özellikle de istediklerini elde ettikten sonra.

Buzdolabının üzerindeki mıknatıslı not defterimden bir parça kâğıt kopardı. Yanındaki kalemi kaparak kâğıda bir şeyler karaladı, ikiye katladı ve bana uzattı. "O zamana kadar başın belaya girerse, bu numarayı ara ve beni sor."

Kağıdı açtım ve aşağıya baktım.

Sert, erkeksi bir yazıyla Chicago'ya ait bir telefon numarası ve altında Varlaam Romanovich Rubashkin adı yazılıydı.

İsmi kulağa daha korkunç bir Rus gibi gelebilir mi?

Kağıdı katladım ve ona geri uzattım. "Teşekkürler ama buna ihtiyacım olmayacak. Ya da parana çünkü gitmiyorum."

Yani ısrar etseydi yine de parayı alırdım ama gururum en azından reddetmiş gibi yapmamı gerektiriyordu.

Beni geçip yatak odama girdi. "Güzel. Bakıyorum çoktan toparlanmışsın."

Bavulu kapatıp fermuarını için yana doğru eğildi. "Hey!

Bavuluma dokunma! Gitmek istemiyorum."

Elbette, bir saatten daha kısa bir süre önce umutsuzca şehri terk etmeye çalışıyordum, ama bu benim şartlarımdaydı. Ve açık konuşmak gerekirse, gitmek istememiştim. Kendi güvenliğim için buna zorlanıyordum.

Peşimdeki canavar kelimenin tam anlamıyla kapımda belirdiğine ve sonra beni unutturana kadar becerdiğine göre, şimdi bavulumu boşaltmanın ve hayatıma devam etmenin güvenli olacağını düşündüm.

Ellerimi görmezden gelerek fermuarını kapattı, ağır çantayı yatağımdan aldı ve ana alana geri dönerek kapının yanına bıraktı. "Ne yapmak istediğini sormadım."

Ayağımı yere vururken bir kez daha kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Evet. İlk *sorma* konusunda pek iyi olmadığını fark ettim."

Yanağıma bir çimdik attı. "Kızdığında çok sevimli oluyorsun. Diğer bavulda ne arıyorsun?"

"Hassas bir konuya geri dönmek istemem ama beni öldürmek için buraya gelmene ne oldu?"

Durumumdaki tüm değişikliklerden dolayı kamçılanıyordum.

"Sana söyledim. Buraya seni öldürmeye gelmedim, o piçi de ben öldürmedim, ama Güney Yakası'ndaki akli dengesi yerinde olmayan bir çete öldürdü. Seni öğrenmeleri an meselesi. Tehlikedesin. Birkaç haftalığına ülke dışında daha güvende olursun."

Dudaklarım inceldi. "Ve beni becermek mi?"

Bana bakarken başını öne eğdi. "Bu sadece bir veda ikramiyesiydi."

"Sen bir piçsin."

"Bana öyle söyledin. Eğer değişmeyeceksen, gerçekten gitmemiz gerekiyor. Uçağın yakında kalkıyor. Pasaportun nerede?"

* * *

ŞİDDETLİ İTİRAZLARIMA RAĞMEN, kendimi bir şekilde O'Hare havaalanındaki uluslararası terminalin dışına park etmiş arabasının yolcu koltuğunda otururken buldum.

Bombalar konusunda o kadar ürkeklerdi ki, genellikle bir polis memuru gelip federal hapisane tehdidinde bulunmadan bir kişi burada duraklayamazdı. Ama birbiri ardına arabaya yaklaştılar ve Varlaam'ı gördükleri anda şapkalarını çıkarıp yollarına devam ettiler.

Kimdi bu Rus?

Bana biletimin çıktısını verdi. İtalya'ya
birinci sınıf.

En azından ucuz değildi.

Kolunu arabanın arka koltuğuna yasladı. "Birkaç hafta içinde gelip seni bulacağım. Bu arada, kendinize güzel bir otel bulun ve dinlenin. Eğer herhangi bir sorun yaşarsan, spor çantanın içinde

Benedict Cavaleri'yi başka bir kâğıda yaz. Ben oraya varana kadar yardımcı olabilir."

Bilet çıktısına baktım. Kafamı kaldırmadan sordum, "Beni bulacak mısın? Bunu neden yapmak isteyesin ki?"

Çenemi kavradı ve beni ona bakmaya zorladı. "Çünkü seninle işim bitmedi."

"Ya bulunmak istemiyorsam?"

Başparmağı alt dudağımı okşadı. "Seni yine de bulacağım ve başka türlü ikna edeceğim."

Cep telefonumu almış ve kimsenin beni takip etmesini önlemek için banka hesaplarımın ve kredi kartlarımın kapatıldığını söylemişti. Yalan söylemese ve istese bile beni nasıl bulacağını anlayamıyordum.

Başka bir şey söylemeden arabadan indim. O da beni takip etti.

Bagajı açıp bavulumu aldı.

Bir hamal birdenbire ortaya çıktı ve onu elinden aldı.

Yaklaştı ve beni arabanın sıcak metaline doğru itti. "Öp beni."

"Bay Rubashkin-"

"Var."

"Ne?" "Bana"

Var de."

"İstemiyorum"

"Yine de yap."

İçimi çektim. "Peki, Var. I-"

Eli boynuma dolandı ve dudakları dudaklarıma yapışırken beni kendine çekti. Her şeyde olduğu gibi, hükmediyor ve kontrol ediyordu. Aldı ve tattı. Nefesimi kesiyordu.

Kurtulduğumuzda dudaklarım morarmıştı ve ne söyleyeceğimi unutmuştum.

Elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Şimdi git. Ben seni almaya gelene kadar İtalya'da kal."

Kaldırımın üzerinden tökezleyerek havaalanına girdim.

Range Rover'ın kapısının kapandığını ve adamın uzaklaştığını duyduğumda bile arkamı dönmediğim için kendimle gurur duyduğumu itiraf etmeliyim.

Havaalanı bekleme salonunda bir saatten fazla kaldım. İki Kamikaze martini içerken tuhaf kıyafetlerime bakan garip bakışları görmezden geldim.

Yeterince zaman geçtiğini umduktan sonra, muhtemelen inanılmaz derecede kötü kazanılmış parayla dolu spor çantasını aldım ve daireme geri dönmek için bir taksi çağırdım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

VIVIAN

A Karanlık dairemdeki zemininde uykusuz bir gece geçirdikten sonra, kötü bir ruh hali içindeydim.

Duş perdesi kapalı küvetimin zeminine oturup sadece bir çanta aynasıyla makyajımı yapmaya çalışırken planımı gözden geçirdim.

Gerçi plan kelimesi biraz ağır oldu. Daha çok yapılacaklar gibi.

Ya da daha açık konuşmak gerekirse, yapabileceğimi düşündüğüm tek şey. Yerde sürünerek dolabıma geri döndüm.

Siyah bir kıyafet seçmem gerekiyordu ama bir soygun planlıyormuşum gibi görünecek kadar siyah olmamalıydı.

Çünkü öyleydim.

Bir çift siyah skinny jean seçtim, onları alçak topuklu siyah bir binici çizmesi ve siyah kaşmir bir kazakla eşleştirdim. Güvenilir bıçağımı ve dün gecedan kalan paranın bir kısmını siyah *Juicy Couture* çapraz gövdeli minik sırt çantama attıktan sonra yola koyuldum.

* * *

Taksiyi birkaç blok ötede, terk edilmiş bir arsanın karşısındaki depoda durdurdum. Gerçek, fiziksel bir gazete almak için bir eczaneye girebilmek için onu zaten kenara çektiğimden, garip konum karşısında kaşlarını kaldırmadı.

Telefonumun olmaması gerçekten can sıkıcıydı. Bir sonraki durağım Varlaam'ın çaldığı telefonu değiştirmek olacaktı. Bunu yapmak için onun parasını kullandığımdan, daha çok o değiştirmiş gibi oldu.

Taksi şoförü arabayı sürerken, haberler bölümünde ölü bir diktatörün bulunmasıyla ilgili herhangi bir makale aradım.

Hiç yoktu.

Bu ya Varlaam ve arkadaşlarının cesetlerden kurtulduğu anlamına geliyordu... ya da cesetler hâlâ oradaydı.

Depoya yaklaşırken ürperdim.

Otoparkta hiç araba yoktu ve her şey durgun görünüyordu.

Bir grup polis arabası ya da en azından bir polis bandı görmeyi bekliyordum. Omzumun üzerinden son bir kez bakarak depodan içeri sızdım.

Daha önce çürük yumurta kokusunda olduğu gibi, ciğerlerim kimyasal dumanla dolduğunda çamaşır suyunun keskin kokusu neredeyse nefesimi kesiyordu.

Birkaç kez öksürdükten sonra kazağımın yakasını burnumun ve ağzımın üzerine çektim ve ofise doğru devam ettim.

Metal güvenlik kapısı bir kenara çekilmiş, erimiş menteşeleri sergileniyordu. Dün geceki çürük yumurta kokusu bu olmalı. Bir çeşit aşındırıcı asit kullanmış olmalılar.

Eşikten yavaşça adım atarak dış ofisi taradım.

Metal kapı ve çamaşır suyu kokusu dışında her şey temiz ve düzenli görünüyordu. Daha önce devrilmiş dosya dolapları ve etrafa saçılmış evrak ve dosyalardan oluşan kaostan eser yoktu. Bakışlarım uzaktaki kapıya kaydı. Diğer tarafta cesetlerin olduğu yer vardı.

Muhtemelen orada olmadıklarını bilsem de, aradığım şeyin dış ofiste olmasına yine de minnettardım. Alacağım olan para için bile olsa o kapıdan içeri girebileceğimi sanmıyordum.

Ve bana çok şey borçluydular.

Beş sanat eseri için elli bin dolar.

Ve ailem her zaman sanat diplomasının faturaları ödemeyeceğini söylerd. Ha!

Gerçi parça başına aldığım on bin , eserlerimin karaborsada satılacağı milyonların yanında hiçbir şeydi.

Ama bu beni bir suçlu yapar. Interpol'ün radarındaki ciddi bir çok uluslu suçlu, sanat dolandırıcılığı, kara para aklama, banka dolandırıcılığı ve beni beş yıl boyunca iğrenç bir fare deliği Fransız hapishanesine düşürecek her türlü korkunç şeyle suçlanma riski altında.

Şu anki halimle, sanat meraklıları için şaheserlerin benzerlerini yapan biri idim.

Ve açgözlü olmama gerek yoktu. Elli bin dolarla bir sürü harika çanta ve ayakkabı alınabilirdi.

Dizlerimin üzerine çökerek odanın ortasındaki halıyı geriye doğru yuvarladım. Dün gece tüm ofisin dağıtılmasına rağmen yün halının bozulmadığını fark etmişim, bu da Abakar'ın yer kasasını bulamadıkları anlamına geliyordu.

Tabloları Avrupa'da dağıtmayı planladığına göre, hâlâ orada olma ihtimalleri yüksekti. Öyle umuyordum. Proje için beş ay harcamışım. Eğer paranın bir kısmını geri alamazsam bu boşa harcanmış bir zamandı.

Metal mandalın üzerinde her zamanki asma kilit yoktu. Kilit sorun olmazdı çünkü Abakar'ın her açtığında numaraları ağzıyla söylemek gibi aptalca bir alışkanlığı vardı, bu yüzden şifreyi zaten biliyordum. Ama eksik olması bir sorundu. Bu da kasanın muhtemelen tehlikede olduğu anlamına geliyordu.

Sessizce dua ettim, hırsızlar parayı ve defterleri almışlardı ama kültürsüz serserilerdi ve resimleri bırakıp gitmişlerdi.

İki elimi birden kullanarak kapağı açtım. Kasa boştu.

Saçmalık.

Yapılacaklar planım buraya kadarmış.

Artık tek seçeneğim tüm bu karmaşadan uzaklaşmaktı.

Ne de olsa karakola gidip sahte tablolarım için hırsızlık ihbarında bulunamazdım. Ya da artık ölmüş olan süper karanlık diktatörü, onlar için bana borçlu olduğu el altından parayı ödemediği için ihbar edemezdim.

Varlaam'ın parasını harcamalar için kullanarak birkaç hafta ortalıkta görünmezdim... ve belki biraz perakende terapisi... sonra bankama gider, kimlik sahtekarlığı iddiasında bulunur ve hesaplarımı dondurmalarını ve yeni kredi kartları çıkarmalarını sağlardım.

Kapağın bir gürültüyle düşmesine izin vererek ellerimin tozunu alırken ayağa . Tamam, yeni bir planım vardı.

Bütün bunlardan ders çıkarmıştım. andan itibaren, parayı peşin alacağım.

Düşüncelerim ve hayal kırıklığımla o kadar meşguldüm ki, çok geç olana kadar adamın yaklaştığını görmedim.

Koşmak için döndüm.

"Ben olsam tavsiye etmezdim Vivian."

Adımı bildiği için irkilerek omzumun üzerinden baktım.

Adam ayaklarını açmış ve kollarını uzatmış bir şekilde duruyordu.

Bana doğrultulmuş bir silah tutuyordu.

"Konuşmamız gerek. Bu konuşma için kanamanızın olması benim için önemli değil."

Rusça.

Adam Rus'tu.

Lanet olsun. Lanet olası Ruslar da neyin nesiydi!

Yüzümü ona dönerken kollarımı başımın üzerine kaldırdım. "Pekala. Ateş etme."

Silahını indirirken başını salladı. "Bana senin akıllı bir kız olduğunu söylediler."

Onlar mı?

Kimdi onlar?

Bu adam Var tarafından mı gönderildi? Uçağa binmediğimi biliyor muydu?

Silahını beline sokmak için arkasına uzandığında yüz hatlarını taradım.

Var gibi adam da inanılmaz derecede uzun boyluydu ve kaslıydı. O da Var gibi dövmelele kaplıydı, takım elbisesinin yakasından ve manşetlerinden dışarı taşan boyun mürekkebinden de anlaşılacağı üzere.

Ağır kaslı pazularının genişliğine göre dikildiği belli olan pahalı bir takım elbise giyyordu, yani adamın parası vardı. Önemsiz bir sokak suçlusu değildi.

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Cevap vermeden üst kolumdan tuttu ve beni yarı sürükleyerek yükleme rıhtımında bekleyen siyah bir SUV'ye götürdü.

Botlarımın topuklarını aşağı doğru ittim ve direndim. "Seninle arabaya binmeyeceğim."

"Sakin ol. Ölü halin işime yaramaz. Sadece konuşabileceğimiz bir yer istiyorum."

"Burada konuşabiliriz. Güzel bir gün. Biraz güneş ışığına ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Gülümsemeden bana baktı.

Tamam, flörtöz şakalar işe yaramaz. Not edildi. "Lütfen, sorun istemiyorum."

Yolcu tarafındaki arka kapıyı açtı ve içeri girmemi işaret etti. "O zaman sanat dünyasına girmemeliydin."

Bakışlarım ufku taradı. Kocaman boş bir otoparkın üzerinde parçalanmış asfalt ve yabancı otlardan başka bir şey yoktu. Kolay bir hedef olurdum. Beni vurmasına bile gerek kalmazdı. Ben daha otoparktan çıkmadan arabasına binip beni ezmek için bolca zamanı olacaktı.

Adam arabanın anahtarlarını uzattı. "Al bakalım. Böylece doğruyu söylediğimi biliyorsun."

Anahtarları elinden kaptım ve arka koltuğa tırmandım.

Kapıyı çarparak kapattı ve arabanın önüne geçerek sürücü koltuğunun arkasına oturdu. İçeri girdiği anda araba yarı boyutuna kadar küçülmüş gibiydi.

Lanet olsun, bu Rusları neyle beslemişler? Vahşi ayı eti ve cam kırıkları mı?

Adam kelepçelerini düzeltirken yüzünü bana döndü ama bileğindeki pahalı gümüş Rolex'i görmeden önce değil. "Sizde işverenime bir şey var."

Ciğerlerime zorla hava çekerken gözlerimi kıptım. Arabanın içindeki hava gerilim ve korku doluydu. "Sana söz veriyorum, yapmayacağım."

Bakışlarını daraltırken başını yana eğdi. "Tablolar mı?"

En azından bu bir gizemi çözdü. İçimden bir ses Var'ın benim sanat eseri sahtecisi olduğumu öğrenmiş olsaydı, bir uşak göndermek yerine beni bizzat takip edeceğini söylüyordu.

Yani bu adam şu anda hayatımı tehdit eden farklı bir Rus grubunun parçasıydı.

Harika.

Ona yalan söylemekte bir yarar görmediğimden, beni bulacak kadar bildiği açık olduğundan, "Hangileri?" diye sordum.

"Mona Lisas."

Yutkundum. Demek işvereni Rus oligarktı. Bunu bilmem gerekirdi. Terli avuçlarımı kalçalarımın doğru kaydırarak, "Onları birkaç gün önce Abakar'a teslim ettim. Bana inanmak zorundasınız."

"Anlıyorum ama bu sorunumuzu çözmiyor. Çözüyor mu?"

Kazağımın yakası birden çok sıkı ve boğucu göründü. Sığ bir nefes alarak, "Bu konuyu Abakar'la konuşmalısın," dedim.

Uzandı ve çenemi kavradı. "Arkadaş gibi anlaştığımızı sanıyordum ama şimdi bana yalan söylüyorsun. İkimiz de Abakar'ın öldüğünü biliyoruz."

Aksanı Var'inkinden daha kalındı ve çok daha tekinsizdi. Var ilkel, neredeyse canavarca bir cinsel çekiciliğe sahipken, bu adam daha çok Bond kötü adamıydı

Yakışıklı. Kadınların bakmaktan hoşlandıkları ama yaklaşımdan çekindikleri türden bir adamdı. Resmen etrafa "sik ve bul" enerjisi yayıyordu.

Yüzümü yana çevirerek kazağımın yakasını çektim. "Onun öldüğünü nasıl bildiğimi biliyorum... ama *sen* nasıl biliyorsun?"

"Sıcak görünüyorsun." Takım elbise ceketinin içine uzandı ve ikinci bir anahtarlık çıkardı. Gösterge paneline doğru tutarak arabayı çalıştırdı.

Havalandırma deliklerinden serin bir hava aktı.

Görünüşe göre işe yaramayan anahtarları tuttuğum terli avucumu açarken dudaklarım inceldi. "Yalancı."

Omuz silkti. "İkinci bir takımım olmadığını hiç "

Anahtarları aramızdaki koltuğa fırlattım. "Soruma cevap vermedin."

"Sen de öyle."

"Sen benimkine cevap verirsen ben de seninkine veririm."

Rusların satrancı sevdiğini duymuştum ama bu sürekli kedi-fare şakası oyunları çok yorucuydu. İnsanın eski moda Amerikan küstahlığını özlemesine neden oluyordu.

"Abakar'ı ben öldürmedim. Senin gibi, onun da ölüsü işime yaramaz. İşverenim o tablolar için yüklü bir meblağ ödedi. Daha sonra Abakar'ın ona ihanet edeceğini öğrendik, bu yüzden onları... geri almak için gönderildim."

"Kulağa Abakar gibi geliyor," diye mırıldandım nefesimin altında. "Sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Az önce kasayı kontrol ettim ve tablolar gitmiş, belli ki o pisiği kim öldürdüyse onları da o almış."

"Size ne kadar ödendi? Belki bir anlaşmaya varabiliriz.

Tabii ki hafta sonuna kadar onlara ihtiyacım olacak."

İki kaşım da havaya kalktı. "Bu üç gün içinde. Bunlar Rothko'lar değil. Tüm testleri geçecek kaliteli bir iş istiyorsanız, zamana ihtiyacım var. Uygun on altıncı yüzyıl malzemelerini tedarik etmek için zamana. Boyamak için zaman."

"Üç gününüz var."

"İmkansız."

Öne doğru eğildi. "Üç gün içinde ya beş tabloyla ya da bir ceset torbasıyla ülkeyi terk edeceğim. Seçim sizin."

Elim kapı kolunda gezindi. Kilitli olduğunu biliyordum ama bu beni çekmekten alıkoymadı. Kilitliydi. Kürek kemiklerimin arasındaki boşluk sertleşti. "Bu pek bir seçenek değil."

"Eğer yardımı olacaksa, Abakar'ın ölümünden sorumlu olan adamları buldum. Şehrin güneyindeki küçük bir çeteyle uyuşturucu yüzünden çıkan alakasız bir anlaşmazlıktı.

Tablolar hakkında hiçbir şey bilmiyorlar."

"Emin misiniz?"

Dudakları ürkütücü bir sırtışıla bükülürken gözleri uğursuz bir bakışla sertleşti. "Çok ikna edici olma yöntemlerim var. Bana güvenin. Onlarda yok."

Artık sıcak değildi, omurgamda bir ürperti vardı.

Kapı kilitleri açıldı. "Üç gününüz var."

Tırnaklarım çantama battı. "Adın ne senin?"

"Benim adımın bir önemi yok. Bilmeniz gereken tek şey, bu konuda beni hayal kırıklığına uğratmanızın çok tehlikeli olacağıdır."

Bakışlarına karşılık vermeden, tehdidi anladığımı göstermek için yavaşça başımı salladım. Elim artık kilitli olmayan kapı koluna gitti.

"Vivian?"

Sustum. "Evet?"

"İzliyor olacağım."

Başka bir şey söylemeden kapının mandalını çektim ve olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıktım.

Saniyeler sonra, SUV toz ve moloz yığınları arasında park yerinden hızla çıktı.

Boku yemiştim.

Sahtelerini birkaç gün içinde yeniden yaratmak imkansızdı, bu da tek seçeneğimin daha önce yarattıklarımı bulmak olduğu anlamına geliyordu.

Eğer bu adamda yoksa ve Southside çetesinde de yoksa, geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Tablolar Var'da.

BÖLÜM 13

VAR

"W sütunlar var mı?" diye sordu Mac.

Serg başını salladı. "Sanat hakkında çok şey bilmiyor ama Mona Lisa'nın sütunları olmadığını biliyorum."

Kalpazan, da Vinci'nin yumuşak, yarı saydam katmanlardan oluşan *sfumato* tekniğini mükemmel bir şekilde yakalamıştı. Tek bir fırça darbesi bile göremedim. "Louvre'daki orijinal değil ama diğerlerinde sütunlar var."

Abakar'ın öldürülmesinden iki gün sonra ofisimde durmuş, ele geçirdiğimiz sahte tabloları beşini inceliyorduk. Sahtecinin işinin olağanüstü olduğunu kabul etmek zorundaydım. Eserleri incelerken çenemi ovuşturdum. Tek kelimeyle muhteşem.

Mac büfedeki ısıtılmış semaverden kendine bir çay yaptı ve masamın önündeki deri sandalyelerden birine yığıldı. "Diğerleri mi? Birden fazla mı var?"

"Teknik olarak, muhtemelen iki tane daha var," diye cevap verdim dalgınca, sergilenen uzmanlığa odaklanırken.

Serg kollarını kavuşturarak büfeye yaslandı. Tablolara doğru başını sallayarak sordu: "Mona Lisa'nın bilinmeyen bir versiyonunun beş versiyonunu çizmenin amacı ne?"

Eserlere sırtımı dönerek yerime oturdum ve parmaklarımı dikleştirdim. "Tahminimce birileri Mona Lisa dolandırıcılığını gerçek Mona Lisa'larla yürütmeyi planlıyor."

Mac öne doğru eğildi. "Bunu sınıfın sanat meraklısı olmayan geri kalanına açıklayabilir misin?"

Güldüm. "İhtiyacım olduğunda Gregor ve Samara nerede? Siz iki Filistinliyle sanat konuşmak maymunlara Shakespeare'den alıntı yapmaya benziyor."

Ayağa kalktım ve semavere doğru ilerledim. Bir bardak seçerek *Podstakannik*'e yerleştirdim ve demlikten bolca konsantre çay döktükten sonra musluğu çevirip sıcak suyla doldurdum.

Çayımı tatlandırıcı kullanmadan sade içmeyi tercih ederek iş ortaklarıma döndüm. "Mona Lisa dolandırıcılığı klasik bir sanat soygunu. Tabloyu çalılıyorsunuz. Sonra da karaborsada birden fazla sahtesini satarsınız. Tablo çalıntı olduğu için, alıcıların hiçbirini onu doğrulamaz ya da satmaz. Yani her biri orijinalin sadece kendilerinde olduğunu varsayacak. Ve tablo müzeye iade edilse bile, cezai kovuşturmalar sırasında genellikle teminat olarak kullanıldıkları için, alıcı yine de müzenin elinde bir sahtecilik olduğunu varsayacaktır."

Mac başını salladı. "Sanat dünyası berbat durumda. Tam bir curcuna. İkisi arasında kumarın düzenlenmiş bir sektör olduğuna inanmak zor."

Tabloları işaret ettim. "İşte bu yüzden sanat yoluyla para aklamak çok kolay, ama bu hassas bir denge. Herkes oyunu kuralına göre oynadığı sürece müze de dahil olmak üzere herkes bu işin içinde. Abakar piyasayı çok fazla ve çok hızlı bir şekilde doldurdu ve bu, bu saçmalıklardan önceydi."

Serg başını salladı. "Peki neden sütunlar?"

Sandalyemi çevirerek tabloları inceledim. "İki tane daha sözde Mona Lisa var. Isleworth'teki Singapur'da yeraltında güvenli bir depoda tutuluyor. O daha karanlık ve öznesi daha genç. Bu ise Rus olanı."

Orijinalinin sahibi olan adamı tanıyordum. Birkaç yıl önce, St. Petersburg'a en son gittiğimde görmüştüm. Her şey çok dramatik ve abartılıydı, sadece eski KGB karargahında görmem konusunda ısrar ediyordu. Mekan, zarif pirinç ve kristal bir avizeyi çevreleyen duvarlarda paradoksal bir şekilde kesilmiş hayvanlarla şehrin merkezindeki bir av kulübesinin yeniden yaratılmasıydı.

Tüm bu süre boyunca, resim iki muhafız tarafından kuşatılmıştı. Hepsi saçmalıklardı.

Karaborsa sanatı hakkında biraz bilgisi olan herkes bunun Mona Lisa'nın gerçek bir ilk versiyonu olmadığını bilirdi. İki yüzyıl sonra Fransa'da boyanmıştı.

"Yaşlı piçin tablosuyla ilgili gerçeğin ortaya çıkacağından endişe ettiğinden şüpheleniyorum. Tablo için ödediği müstehcen milyonları geri almanın en iyi yolu

bir sanat hırsızlığı düzenlemek ve kimse gerçeği öğrenmeden önce birkaç kopyasını satmak olurdu. Aslında gizli bir Da Vinci Mona Lisa'sına sahip olmadıklarını."

Serg resimleri incelerken ellerini masama dayadı. "Peki, planımız nedir?"

Bir an düşündüm, sonra dedim ki, "Sanırım yapmalıyız-"

Ofisimin dışındaki bir kargaşa konuşmamızı böldü. "Bırakın beni!" diye öfkeli bir bağırış geldi.

Masamdan kalkarak kapıyı açtım ve "Neler oluyor?" diye bağırdım.

Vivian, iki Four Monks güvenlik görevlisi arasında boğuşurken, her biri bir kolunu tuttu.

Kıvrınma hareketleri, uzuvlarını onların elinden kurtarmak içindi.

Bunun yerine, güzel kıvrımlarıyla, daha çok erotik bir dans gibi görünüyordu. Kalçaları öne arkaya sallanırken, özgür kalmaya çalışarak sırtını kamburlaştırdı.

Aynı senaryoyu hayal ettiğimde sikim uzadı, ama bilekleri yatağımın direğine bağlıydı.

"Çek ellerini onun üzerinden ve görevinin başına dön," diye hırladım ona doğru hışım ile yürürken.

Muhafızlar tek kelime etmeden itaat ettiler ve sessizce ayrıldılar.

Her nefes alışında göğsü kabarırken, siyah saçlarının kalın dalgalarını kızarmış yüzünden uzaklaştırdı.

O sıcak nefeslerin sikimin ucunda nasıl bir his yaratacağını hayal etmeye başlamıştım bile, tam da yaklaşırken ağzını sikimin uzunluğuna doğru itmeden önce.

Sağ elim yanımda açılıp kapandı. Onu kollarımda tuttuğumda avucuma değen etinin izini hâlâ hissedebiliyordum.

Geri çekildi.

Vücudu yakındaki bir duvara çarpana kadar onu takip ettim.

Ön kolumu başının üzerine koyarak ona doğru eğildim. Bakışlarım dolgun dudaklarını kaplayan parlak kırmızı ruja odaklandı. "Avrupa'ya giden bir uçakta olman gerekiyordu. Anlaşmamız böyleydi."

Parlak yeşil gözlerindeki açık korkuya rağmen çenesini kaldırdı ve "Burada, Four Monks'ta bir iş istiyorum... ya da bildiklerimle polise giderim" dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

VIVIAN

S Var'ın öfkeli kara gözlerine bakarken, beş dakika önce son derece basit görünen planım şimdi inanılmaz, delice, aptalca tehlikeli görünüyordu.

Dün Millie'nin telefonunu ödünç alıp Varlaam Romanovich Rubashkin'i Google'da arattığımda ve Four Monks özel kumar kulübünün ortağı olduğunu öğrendiğimde kendimden çok emindim. Elbette, süper korkunç mafya bağlantıları, skandallar ve imalarla ilgili diğer makalelere tıklamak ideal değildi, ama en azından onu bulmuştum.

Ayrıca kayıp bir diktatörden ve uçağının Atlantik Okyanusu üzerinde bir yerlerde kaybolduğuna inanıldığından bahseden bir makale buldum. Bu, ABD topraklarında uluslararası bir devlet adamının öldürülmesiyle ilgili polis varlığı ya da haber eksikliğini açıklıyor. Ceset yok. Cinayet yok. Tepki ya da basın yok.

Aynı şeyi daha az telaşla bana da yapabilecekleri fikri dehşet vericiydi.

Ama başka seçeneğim yoktu. Mona Lisan'ın muhtemel yerini bulmak için tek seçeneğim buydu.

Artı, bonus olarak, telefonumu ondan geri alabilirdim.

Diğer korkunç Rus adam, Abakar'ı öldüren kişinin benim peşimde olmadığını açıkça belirtmişti... peşimde olan tek kişi oydu. Yine de, en azından pislik bir diktatörle olan ilişkim yüzünden ölmemi isteyebilecek bir kişi daha eksilmişti.

Var beni dış salondan ofisine doğru sürükledi.

Masasının arkasında sergilenen çalışmalarımı gördüğümde ağızım açık kaldı.

Vay anasını. Beşi de oradaydı.

Geçen geceki iki adam da . Biri beni işaret etti.

"Tavandaki kız." Mthişti.

Tam da her kızın seveceğı türden bir lakap.

Ben cevap veremeden ya da tepki gösteremeden Var beni gizli bir kapıdan bir n odaya sürükledi. Ağır ahşap kapının sürgüsü açılmadan önce bir güvenlik paneline inanılmaz uzun bir kod girdi.

Beni eşikten geçirip daha küçük, aynı derecede şık bir ofise çekti.

İlk ofis maun yönetici masası ve deri ciltlerle dolu her yerde bulunan kitap raflarıyla tipik bir büyük penis CEO enerjisiyken, burası farklıydı.

Daha uğırsuz.

Odaya, parlak orman yeşili duvarları tamamlayan, özenle oyulmuş abanoz bir masa hkimdi. Gözüm iki siyah deri sandalyenin önündeki oturma alanına takıldı. Aralarında bir sehpa yerine, karmaşık bir şekilde kazınmış altınla kaplı garip bir ahşap eyer vardı. şöminenin üzerinde inanılmaz derecede pahalı görünen dört binicilik mahsulü sergileniyordu.

Vay anasını. Bu bir çeşit seks mağarasıydı!

Duvarlar muhtemelen zindan ekipmanını ortaya çıkarmak için bir düğmeye basıldığında dönüyordu.

Tam o sırada, önceden soğuk olan şömine . Parlak turuncu alevlere bakarken arkama yaslandım.

Sadece birkaç saniyeliğine Var'ın iblis zihniyle yakmış olma ihtimalini ciddi ciddi düşündüm. Sonra sahte kütüklerin altındaki metal boruları fark ettiğimde aklım başıma geldi. Bu propandı.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde, Var'ın kolu şöminenin düğmesinden indi ve kapıyı uğırsuz bir klik sesiyle arkasından kapattı.

Öfkeli bakışlarını bana yöneltirken kravatını gevşetti. "Açıkla kendini."

Bir şeye takılmadığımдан emin olmak için kolumu arkama uzatıp geri geri gittim. Bu aptal çıplak rugan topuklar bir hataydı. Profesyonel ve şık görünmek istiyordum, ayrıca boynumdaki solan morlukları gizlemem gerekiyordu. Bu yüzden formda, yüksek yakalı, deniz mavisi bir elbise seçtim.

topuklu kazak elbise ve uyumlu bir Brahmin çanta. Ama şimdi, bakışları üzerimde gezinirken, kargo pantolon ve Doc Martens ile başka bir büyük boy kazak giymiş olmayı diledim.

"Açıklanacak bir şey yok. Senin yüzünden işsiz kaldım. Bu yüzden bana bir iş vermelisin. Chicago'da iki yatak odalı bir dairenin ucuz olduğunu mu sanıyorsun?"

Koyu gri takım elbise ceketini silkti ve gömleğinin manşetlerine uzandı. "Sana verdiğim on bin dolarla İtalya'da bir meydanda şarap yudumluyor olman gerekirdi. Chicago'daki kiran için endişelenmen değil."

İçinde bulunduğum tehlikeyi unutarak çantamı en yakın sandalyeye fırlattım ve kollarımı kaldırıp parmaklarımı havalı kıvırdım. "Ah, evet, daha sonra beni 'bulduğunda' bana vereceğin 'milyon' avronun on binlik depozitosu. Sence ben dün mü doğdum?"

Kollarını kaldırdı ve parmaklarını kıvrarak benim hareketimi taklit etti. "Bu da ne böyle? Ne yapıyorsun?"

Bir elimi kalçama koyarak sırttım. "Sana saçmalıklarını söylüyorum. Şimdi bana bir iş verecek misiniz, yoksa polise mi gideceğim?"

Bu cesur bir tehditti. Özellikle de onun hakkında öğrendiklerimden sonra, ama bu benim tek seçeneğimdi. Bir Rus ile zor bir yer arasında sıkışıp kalmıştım. Teknik olarak bir Rus ile sert bir siki olan başka bir Rus arasında ama bunu düşünmenin bir anlamı yoktu çünkü geçen geceki hatamı tekrarlamaya kesinlikle niyetim yoktu.

Önce bir kolunu, sonra diğerini kıvrarak karmaşık dövmelerinin daha fazlasını ortaya çıkardı. İmgeleri tam olarak seçemiyordum ama şiddetli, dini putperestlikle dolu gibi görünüyorlardı. "Sabrımı zorluyorsun kadın. Seni o uçağa bir sebepten dolayı bindirdim."

Diğer kalçama geçerken dudaklarım büküldü. "Evet, hatırlıyorum. Kendi güvenliğim için. Güney yakasında rastgele bir çetenin diktatörü öldürdüğünü biliyorum ve benim varlığımdan bile haberleri yok."

"Sözde hiçbir şey bilmeyen birine göre çok bilgili görünüyorsunuz."

Saçmalık.

Ona çeteyi bildiğimi söylemenin yanı sıra, sahtecinin ben olduğumu da kaçırmıştım.

Lanet olsun, bu adam beni çıldırttı.

"Bu konunun dışında. Önemli olan artık tehlikede olmadığımı, dolayısıyla ülkeyi terk etmeme gerek olmadığı."

Bana doğru ilerlerken sağ elmacık kemiğinin üzerinde bir kas kıpırdadı.

Gözümü ondan ayırmamak için geriye doğru yürüyerek masasının etrafında bir daire çizdim.

Sesi yumuşak ve alçaktı, daha çok derin bir titreşimdi, gök gürültüsünün uzaktan gelen gümbürtüsü gibiydi. "Oh, hayır, *krasivaya*, kesinlikle hâlâ tehlikedesin."

Tökezlerken bileğim döndü. Aptal ayakkabılar. Masanın etrafında koşuşturup ondan uzaklaşmadan önce onları tekmeledim. "Bana hayatımı kökünden söküp atmamı emredemezsin. Evim ne olacak? Ailem ne olacak? Ya bir erkek arkadaşım varsa? Arkadaşlarım ne olacak? Muhtemelen endişelenmişlerdir-"

Cümlemi bile bitirmedi.

O kadar hızlı hareket etti ki, gömleğinden beyaz bir bulanıklık çıktı.

Vücudu benimkine çarparak beni duvara doğru itti. Göğsünün gücüyle beni orada sabitlerken, bir kolunu başımın üzerine eğdi ve diğer elini boğazıma dayadı. "Onun adı."

Gözlerimi kırptırdım, odadaki ani aşırı gerilim karşısında afallamıştım.

"Ne dedin?" "Erkek arkadaşının adı. Ver onu bana. Hemen," diye hırladı.

İki gece önce aynı bilgiyi talep ettiği anılar gözümün önünden geçti. Yalan söylediğimi varsaymıştı, ki öyleydim. Belli ki fikrini değiştirmişti.

"Ben aldatmam. Eğer gerçekten bir erkek arkadaşım olsaydı, birlikte olmazdık."

Yavaşça başını sallarken bakışları ağzıma odaklandı. "O zaman da hiçbir şey beni seni becermekten alıkoyamazdı... tıpkı şimdi olduğu gibi."

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek elimi bileğine doladım ve onu tutuşundan kurtarmaya çalıştım. "Sen aklını kaçırmışsın. Geçen gece büyük bir hataydı. Bir daha seks yapmayacağız."

Bir kaşını kaldırdı. "Belki cezandan sonra fikrini değiştirirsin."

O kadar hızlı bir nefes aldım ki boğuldum.

Boğazımı serbest bıraktı ve ben hemen kolunun altına girip odanın içinde sendeledim. Aramıza şezlonglardan birini koyarak, "Ceza mı?" diye tekrarladım.

Var arkamdan yürüdü, şöminenin üzerinden uzanarak birini indirdi. Deri ucunu avucuna vurdu. "Bana itaatsizlik ederek ceza almadan kurtulacağını düşünmedin, değil mi?"

Bakışlarım onun yüzü ile kırbaç arasında gidip geldi. "O şeyle bana vurmana izin vereceğimi sanıyorsan çıldırmışsın. Bunun için polise gideceğim."

Eğer denersen gerçek olur."

Kırbacı tekrar eline vururken ağzının kenarı kalktı. "Seni karakola kendim götüreceğim ve etrafta

-İşimiz bittikten sonra."

Tırnaklarım sandalyenin siyah deri sırtına battı. "Blöf yapıyorsun. Seni Google'da arattım. Burası aracılığıyla Rus Mafyası ile olan şüpheli bağların hakkında her şeyi biliyorum."

Ekinleri bir kenara koydu.

Elleri gömleğinin düğmelerini çözmek için hareket ettiğinde rahatlamam kısa sürdü. Birkaç düğmeden sonra gömleği pantolonunun belinden çekip başının üzerinden geçirdi ve yontulmuş, mürekkepli göğsünü ortaya çıkardı.

Gömleği bir kenara atarak bana doğru ilerledi.

Çılgılık attım ve kilitli kapıya doğru hamle yaptım. Elimi yumruk yapıp kapıya vurdum. "Yardım edin! İmdat!"

Var beni çevirdi ve sırtımı kapı çerçevesine yasladı. "Yanılıyorsun güzelim. Benim Rus Mafyası ile *şüpheli bir* bağım yok. Ben lanet olası Rus Mafyasıyım."

Ağzı benimkine çarptı.

BÖLÜM 15

VAR

F Tadı güzeldi.
Sadece bir gün olmuştu ve şimdiden daha fazlasını arzuluyordum.
Eğer o kapıdan girmeseydi, akşam olmadan İtalya'ya giden bir uçağa binmiş olacaktım.
Southside çetesine bu gece Serg tarafından işimize karışma konusunda bir ders verilecekti. Ve diğerlerini Vivian'ın bir tehdit olmadığına ikna ettim.
Tek sorun kalpazandı ama eninde sonunda onu bulacak ve icabına bakacaktım.
Yani ona sahip çıkmamı engelleyecek hiçbir şey yoktu.
Derhal halledilmesi gereken asi damarı dışında hiçbir şey.
Bir emrin emir olduğunu ve bir emir verdiğimde buna itaat edilmesini beklediğimi öğrenmesi gerekiyordu.
Özellikle de güvenliği söz konusuysen.
Öpüşmeyi keserek elimi boynunun arkasına attım ve onu odanın diğer ucundaki masama doğru ittim. Baskı uygulayarak onu masanın üzerine eğilmeye zorladım. "Daha sonra oyun zamanı. Şimdi cezayı çekme zamanı."
Ayağa fırladı ve masanın diğer tarafına koştu. "Lanet olsun."
Kırbacı elime aldım ve elimle ona doğru işaret ettim. "Eğer o elbiseyi çıkarmaz ve o küçük güzel kışını bu masanın üzerine eğmezsen, ödeyeceğin cehennem olacak."

Başını sağa sola çevirerek bir Albarello kaptı; ejderha motifli, sessiz maviler yeşillerden oluşan bir Moğol seramik saklama kavanozu.

Dudaklarım inceldi. "Vivian, sakın buna cüret etme."

Kavanozu başının üzerine kaldırdı ve "Geri çekil ve şu kapıyı aç" dedi.

"Hiç şansın yok," diye karşılık verdim.

Kavanozu kafama doğru fırlattı. Siyah mermer şömineye çarptı.

Dağınık parçalara bakarak ona ters ters baktım. "Bunun bir üreme olduğu için şanslısın kadın."

Ne yazık ki bu sadece bir tanesiydi ve o sırada gerçek olduğuna inandırıldığım için istemeden satın almıştım. Özel ofisimdeki Moğol eserlerinin geri kalanı, bazıları Cengiz Han zamanına kadar uzanan paha biçilmez antikalardı.

O başka bir şeyi yok edemeden, masanın üzerinden atladım, üzerinde tuttuğum birkaç eşyayı yere düşürdüm ve ona doğru uzandım.

Kırbacı siktir et.

Tenini elimde hissetmek istedim.

Onu belinden kavrayarak ayaklarından kaldırdım ve yüksek arkalıklı yönetici koltuğuma oturmak için arkama yaslandım. Kıvranan bedenini kucağıma yatırdıktan sonra elbisesinin eteklerini kavradım.

"Bırak beni, seni koca goril!"

Elbisesini kıcının üzerinden çekip belinin kavisli kıvrımına sabitlerken elim kalçasının arkasını sıyırdı. Avuç içimi fildişi külotunun ipeğine sürterek parmaklarımı kumaşa geçirdim ve külotunu yırttım.

Vivian ellerini koltuğun kenarına dayadı ve gövdesini yukarı kaldırdı. Saçları karmakarışık ve yüzünün yarısını örtüyordu. "Eğer beni hemen bırakmazsan-"

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne yapacaksın? Yine polisi aramakla mı tehdit edeceksin?" Gözlerinin genişlemesini izlerken kolumu kaldırdım.

"Var, sakın-"

Sağ yanağının üzerine hızlıca indirdim.

Kadın haykırmadan saniyeler önce tatmin edici bir *gümleme* sesi odanın içinde yankılandı.

Kucağımda kıpırdanıp kıvranırken çıkardığı sestten ve karnına yaptığı baskıdan sikim uzadı.

Acıya alışmadan sol yanağına bir şaplak attım, dolgun etinin elimin altında titreyip sallanmasını görmekten memnun oldum.

Her iki yanağım da narin bir pembe olmasına rağmen, işim bitmeye yakın bile değildi.

Her bir yanağa art arda iki kez daha şaplak attım.

Vivian çığlık attı ve bacaklarını tekmeledi. "Seni piç! Bunu ödeyeceksin!"

Başımı yana eğdim. "Bu bana pek 'özür dilerim' gibi gelmedi."

"Siktir git!"

Kahretsin, bu kadın eğlenceliydi.

Onu kucağımda sabit tutmak için sol ön kolumu kullanarak, yanakları ve üst uylukları arasında dönüşümlü olarak çıplak kıkırına şaplak atmaya devam ettim. Birkaç dakika sonra kremsi teni parlak kiraz kırmızısı bir parlaklık aldı.

Onu kollarımın arasına alana kadar dik tuttum. Yukarı uzanarak çenesini kavradım ve başparmağımla yanaklarındaki gözyaşlarını sildim.

Burnunu çekti. "Senden nefret ediyorum."

Kıkırdadım. "Bu muhtemelen senden alabileceğim en yakın özür olduğu için kabul ediyorum."

Alt dudağı somurtarak dışarı fırladı. "Bu bir özür değildi. Yanlış bir şey yapmadım."

"Sana bir uçağa binip beni İtalya'da beklemen söylendi."

"Rastgele bir yabancı tarafından uçağa binmem söylendi ve daha sonra beni yanında bir milyon avro ile bulacağını iddia etti. Bu çılgınlık."

Mantıksız ve psikopatlık sınırında bir davranıştı ama bana yabancı denmesine öfkem arttı. Çenesini kavradım. "Benim aletim senin içindeydi. Biz yabancı değiliz."

Ellerini çıplak göğsümün üzerine koydu.

Onun serin ve yumuşak tenine dokununca sikim daha da uzadı.

Kaşları çatıldı. "Tek gecelik ilişkiye kelimenin tam anlamıyla tuhaflaşmak denir."

Başımı salladım. "Bu kadar saf olamazsın." "Ne?"

"Bu tek seferlik bir şey değil, güzelim. Senden istediğimi almaya başlamadım bile."

İtiraz edemeden onu kucığımdan kaldırıp masamın üzerine koydum. Acıyan poposu sert ve soğuk yüzeye çarptığında çığlık attı. Bacaklarını açarak ellerimi kalçalarına doladım.

Dirseklerinin üzerinde yükseldi ve gövdesine baktı. "Bekle! Ne yapıyorsun?"

"Demek istediğimi kanıtliyorum."

Nefesim onun tatlı amını okşuyordu.

Ağızımdan uzaklaşmak için masanın üzerinde geriye doğru kaymaya çalışırken kalçaları oynadı.

Ona bir ders vermek için dişlerimi uyluğunun iç kısmına batırdım. Deriyi kıracak kadar değil ama kesinlikle bir iz bırakacak kadar.

"Ow!"

"Kıpırdamadan dur."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Sanırım az önce aksini kanıtladım. Şimdi am dudaklarını benim için açık tut."

"Hayır."

Diğer kalçasını

ısırdım. "Ow!"

"Sana söyleneni yap."

Parmakları bacaklarının arasından kaydđ. İki parmağıyla dudaklarını araladı. Bu loş ışıktaki bile kendi uyarılmışlığının parıltısını görebiliyordum. Şaplak onu da en az benim kadar tahrik etmişti.

Dilimi uzatıp ucuyla klitorisine hafifçe vurdum. Vivian başı omuzlarının arasından geriye düşerken inledi.

Dilimle bir fiske daha vurduğumda ön kolu altından kaydđ ve kaygan masa yüzeyine tamamen geri düştü.

Dilimin ucu klitorisinin etrafında saat yönünün tersine dönerken yeterince eşit bir basınç uyguladığımda, kalçaları ağızıma doğru eğiliyordu.

Elimi kalçalarının altından geçirerek kıcını kavradım ve ağızıma bastırmak için vücudunu yukarı kaldırırken morarmış etini sıktım. Tanrım, çok tatlıydı. Bütün gün onunla ziyafet çekebilirdim.

Kalçaları başımın etrafında kenetlenirken Vivian inledi.

Taşaklarını gerildi. Şortum o kadar sertleşmişti ki, sonunda sikiştiğimizde onu incitmememe ihtimalim yoktu.

Parmakları masaya dayanmak için amından kayarken kalçaları büküldü. "Oh! Oh!"

" böyle, bebeğim. Ağzıma gel."

Sırtı kavislenirken kıcının yanakları sıkılaştı. Uzuvarları gevşemeden önce dudaklarından alçak, iniltili bir inilti kaçtı.

Ayağa kalktım ve pantolonumun fermuarını indirdim. Sikimi onun içine o kadar derin gömmek için sabırsızlanıyordum ki, boğazının arkasına boşalmamın tadını alacaktı.

Metal klik sesini duyduğu anda gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bacağını havaya kaldırıp masanın üzerinden atladı.

Kaşlarını çatıldı. "Nereye gittiğini ? Kıcını buraya geri getir."

Geri çekilerek elbisesinin eteklerini kalçalarının üzerinden aşağı doğru itti. "Kesinlikle olmaz. Bir daha sevişmeyeceğiz. Bu bir hataydı."

"Bizden bir hata olarak bahsetmenizden bıktım."

"Biz" mi? Biz diye bir şey yok! Sen beni öldürmek için evime kadar takip eden lanet olası bir suçlusun."

Onu belinden kavradım ve kendime doğru çektim. "Yanlış. Artık senin patronumun."

BÖLÜM 16

VIVIAN

H beni ateşin önündeki en yakın sandalyeye doğru sürüklerken yumruğunu saçlarıma geçirdi ve başımı geriye doğru itti. Elini kalçama beni kalçalarına yaslamaya zorlamadan önce oturdu.

Dizlerim onun iki tereyağı yumuşaklığında, serin deriye kayarken elbisem kalçalarımın üzerine yükseldi.

Parmaklarını göğsümün ortasında gezdirdi. "Elbiseni çıkar. Hemen. Yoksa onu senden koparırım." "Yapamazsın-"

"Parmakları narin dokuma kumaşın içinde kıvrıldı. "Bir."
"Var, konuşmamız gerek-"
"İki."

Üzerimdeki kıyafetleri yırtıp atarsa bana giyecek bir şey vereceğinden tam olarak emin olmasam da başka seçeneğim yoktu. Etek ucundan tutarak başımın üzerine geçirdim. Saçlarımı gözlerimden uzak tuttuktan sonra, hançer gibi ona baktım. "İşte! Şimdi mutlu musun?"

Bakışları boynuma sabitlenmişti. Parmaklarının ucuyla boğazımı okşarken kolu yavaşça kalktı. Dokunuşu o kadar nazikti ki neredeyse hissetmiyordum. "İşaretimle."

Lanet olsun. Hickeys.

Elbisemi tutan el boğazımı kapatmak için hareket edince nefesim kesildi. Kollarımı hızla çekti. "Yapma."

"Bana lanet bir morluk vermen çok yanılttı. Bunu biliyorsun."

"Sana vereceğim yeni işaretleri görene kadar bekle."

Parmakları göğsümün üst kıvrımını izlemek için hareket etmişti ki arkama uzandı ve tek eliyle sütyenimin kilidini açtı.

İstmeden de olsa etkilendiğimi itiraf etmek zorundaydım. Sütyenini bir parmak hareketiyle açabilen bir erkekte inanılmaz seksi bir şey vardı. Her zamanki beceriksizlikler çok can sıkıcıydı.

Sütyenim kollarımdan aşağı kaydı. Yeteneklerini bir an için onayladıktan sonra sütyenimi tekrar yerine itmek için harekete geçtim. Benden önce davranarak dantel kollarımdan çekip aldı ve fırlatıp attı.

Bu kez kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturdum. "Cidden Var, bunu yapamayız."

Öne doğru eğilip dilinin ucunu sol meme ucumun çevresinde gezdirirken kollarımı aşağı çekti. "Bunu yapıyoruz, güzelim. Sikimi çıkar."

Meme ucumu ağzının derinliklerine doğru emerken inlememek için dişlerimi sıktım.

Tanrım, bu iyi hissettirdi. Adama ve yeteneklerine lanet olsun.

Elim pantolonuna doğru indi. Kumaşın üzerinden bile ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Yanmış gibi geri çekildim. "Hayır. Yapamam. Yapamayız. Yine prezervatifimiz yok. Bu bir hata olur."

Eli boynuma dolandı ve beni kendine çekti. Alnını alnıma bastırarak, "Eğer amının sıcaklığını tenimde hissettikten sonra aramızda bir bariyerle tatmin olacağımı düşünüyorsan, ciddi bir şekilde yanılıyorsun."

"Böyle şeyler söylememelisin. Doğum kontrol hapı kullanmıyorum. Düşünülmesi gereken başka şeyler var."

Fermuarını indirdi ve sikini çıkardı. "Güzel. Seni hamile bırakma fikri hoşuma gitti. Ben temizim ve senin de temiz olduğunu zaten biliyorum. Bu gerçekleşiyor, bebeğim."

Doğru ya, tıbbi kayıtlarımı ve banka hesaplarımı yağmalaması.

Bekle. Beni hamile bırakma fikri hoşuna mı gitti?

Kim yeni tanıştığı bir kadına böyle şeyler söyler ki?

Aramızdaki büyük, nabızı atan şafta baktım. Başımı sallarken nefesim kesildi. "Hayır! Hayır! Lanet olsun, hayır!"

"Bunun için
üzgünüm." "Ne için
üzgünüm-"

Eli göğsümün ortasına bastırarak beni geriye doğru itti. İri elleri kalçalarımı kavrarken başım bacaklarının arasında baş aşağı sallanıyordu.

Tek bir hamleyle beni içine aldı.

Çığlık attım.

Kabzasına kadar soktuktan sonra eğildi ve elini boynuma dolayarak beni dikleştirdi. Bu hareket onu içimde daha derinlere itti.

Tırnaklarımla göğsünü tırmaladım ve kan akıttım. "Çıkar onu. Çıkarın şunu! Acıyor."

"Biliyorum bebeğim. Her zaman biraz acıtacak," diye kulağıma fısıldadı ve kalçalarını yukarı doğru iterken kulak mememi ısırdı.

Elini boynumdan geçirip saçlarıma gömdü, başım geriye düşene kadar sertçe çekerek göğüslerimi öne doğru itti. Sonra diğer meme ucuma yapıştı ve emdi, tüm bunları yaparken kalçalarını salladı, içime girip çıktı.

Sikinin üzerinde boğaya binmiş ahlaksız bir fahişe gibi zıpladım.

Bir eliyle saçlarımı arkadan çekerken, kolunu belime doladı ve beni kucağından hafifçe kaldırdı.

İşte o zaman gerçekten içime girdi.

O kadar şiddetli ve şiddet sınırındaydı ki nefes almayı unuttum, ciğerlerim patlayacakmış gibi hissedene kadar havayı tuttum.

Parmaklarım göğüs kıllarına dolandı ve ben tekrar çığlık atarken çekti.

Gerçi bu sefer şoktan ya da acıdan değildi.

Kalçalarını hafifçe eğdi ve yine tam doğru noktaya vurdu.

Çözölmeye çok yakındım.

Ben ona sımsıkı sarıldıkça arkamdaki ateş sırtımı ısıtıyordu. Gerçekten de vahşi bir canavara biniyormuşum gibi hissediyordum.

Özellikle de dişlerini göğsümün hassas kıvrımına geçirdiğinde.

Keskin acı zevkle karışıp duyularımı alt üst ederken ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı. Aynı anda kullanıldığımı, aşağılandığımı, zevk aldığımı ve değer verildiğimi hissettim.

Kalın siki hala ağrıyan amımı açtı ve gerdi. Saldırıdan saklanmak mümkün değildi. Dizlerim onun kalçalarına sarılmıştı ve eli

saçlarına sabitlenmişti, kendimi onun acımasız darbelerinden korumanın hiçbir yolu yoktu.

Elini kalçamdan çekerek parmağının ucuyla klitorisimi okşamak için hareket etti.

Bu çok fazlaydı.

Tuttuğum hava bir çığlıkla ciğerlerimden dışarı çıkarken göz kapaklarımın arkasında ılık parlamaları patladı.

Kalçalarını kaldırıp içime birkaç kez daha soktukten sonra yukarı doğru itti ve çenesini sıkıp inlerken bacaklarımın arasına sertçe bastırdı.

Onun vücudu gevşediği anda benimki de gevşedi.

Öne doğru çöktüm, başımı omzuna yaslayarak göğsüne doğru kıvrıldım.

Kolları hemen bana sarıldı ve beni kendine yakın tuttu.

Ağır nefesim kuzguni siyah saçlarının dalgalarına değdiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Oh, lanet olsun. İçime boşaldı. Tekrar.

Ellerimi göğsüne bastırarak arkama yaslandım.

Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık.

Sonra ona tokat attım.

BÖLÜM 17

VIVIAN

H Beni kendine çekmek için kolunu ensemden kavradı. "Bir adama asla açık avuçla vurma. Her zaman yumruk, *krasivaya*."

Sonra ağzı yakıcı bir öpücükle benimkini kaptı.

Aleti hâlâ içimde gömülüydü. Öpüşmeyi derinleştirdikçe sertleştiğini hissedebiliyordum.

Panikleyerek göğsüne doğru geri ittim.

Kolunu belime sıkıca sararak ikimizi de kaldırdı. Bedenimden kurtulduğunda ne kadar boş hissettiğimi düşünmemeye çalıştım. Sanki bir parçamı kaybetmiş gibiydim.

Tipik bir Western eyerinden farklı olan ahşap eyere şöminenin önünde bindim. Soğuk tahta kalçalarındaki yanmayı yatıştırdı. Kulp düz ve daha genişti, sırt kısmı gibi çok daha yüksekte bitiyordu. Resmen vücudumu sarıyordu.

Aletini pantolonunun içine soktuktan sonra Var kolunu uzattı ve atılmış kırbacı aldı.

Oh, Tanrım. Ne yaptım ben?

Atın eyerine arkamdan bindi. Aramızda çok büyük bir boy farkı vardı. Göğsünü sırtıma yaslayıp kulağıma fısıldarken başım ancak omzuna geliyordu, "Google'ınız size sadece coğrafi olarak Rus olduğumu mu söyledi? Kanımda bir *Buryat*, bir Moğol'um, dünyanın en yaşanmaz yerlerinden birinin ortasında doğdum. Sibirya."

Başından beri haklıymışım. O gerçekten insandan çok canavardı.

Doğrulurken eliyle omzumun üst kısmını okşadı ve saçlarımı kenara itti. "Moğolların vahşi atları evcilleştirme konusunda uzun bir geleneği vardır. Benim de Chicago'ya sadece iki saat uzaklıkta on bir attan oluşan bir ahırım var."

Ateşin sıcaklığına rağmen titredim, bununla nereye varmak istediğinden emin değildim ama sakın ve derin ses tonundan anladığım kadarıyla bu benim için iyiye işaret değildi.

Kırbacın yumuşak deri dilinin omurgamdan aşağı kaydığını hissettiğimde kürek kemiklerim kasıldı.

"Bir at nasıl kırılır biliyor musun Vivian?"

Dudaklarımı yaladım ve boğazımdaki kuru korkuyu bastırmak için yutkundum. "Sana tokat attığım için özür dilerim, ben sadece-"

Kırbaçla sırtımı okşadı. "Şşşt, senden istediğim bu değildi."

Daha fazla konuşmadan başımı sallarken yanağımdaki bir damla gözyaşını sildim.

Kırbacın deri dilini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Önce kısrağın senin ağırlığını kabul etmesini sağlamalısın... onları aşağıda tutmalısın."

Sözlerindeki şehvetli imalar içime şimşek gibi çakarken ağzım bir solukta açıldı.

Tekrar öne eğildi ve göğüs kıllarıyla artık aşırı hassaslaşmış tenimi okşadı. Dudakları kulağımın dış kabuğunu okşarken, kırbacın gövdesini boğazıma yerleştirdi. "Sırada, ona ısırığı kabul ettirmek var."

Dudaklarımdan bir nefes uzakta tutmadan önce şaftı boğazıma doğru kaydırıldı. "Ağzını aç, bebeğim."

Dişlerimi sıkarken çenem ağrıyordu.

Kırbaç gövdesinin pürüzsüz ahşabı, ileri geri kaydırırken alt dudağımı okşadı. Sesi kulağımı tırmalayan çakıl taşlarının gürültüsü gibiydi: "Güven bana güzelim. Sana tekrar sormamı sağlarsan olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Kalçalarım tahta eyerin etrafında kenetlenirken bile gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı.

Nasıl oluyordu da hem ondan yayılan karanlık, erkeksi enerjiden tahrik oluyor, hem de onun yaydığı güç bela dizginlenmiş ilkel titreşimden dehşete kapılıyordum?

Yumuşak bir çığlıkla dudaklarımı açtım.

Kırbaç gövdesini aralarına itti. "Aferin kızıma."

İçgüdüsel olarak şaft boyunca gezdirdiğimde ahşap cilasının tadı dilimi gıdıkladı.

Var, ağzımın köşelerine bastırana kadar daha da içeri itti. "Biraz, binicinin onu nasıl gösterdiği, artık kontrol ondadır. Nereye döneceğini ve ne zaman duracağını o belirler. Onun efendisi odur."

Giderek artan ağrıyı hafifletmek için amımı eyerin kulpuna dayarken gözlerim kapandı.

Var dudaklarını boynumun sütunu boyunca, kulağımın hemen arkasında gezdirdi. "Anlıyor musun Vivian?"

Cevap vermeden önce tekrar dudaklarımı yaladım. Kırbaçla ilgili konuşmaya çalıştım ama sadece zayıf bir "Hı hı" diyebildim.

Boştaki eliyle saçlarımı okşadı. "Aferin kızıma."

Kırbacı ağzımdan çıkarıp eyerden uzaklaştığı an, omuzlarım rahatlayarak çökerken derin bir nefes aldım.

Var odayı geçti ve gömleğini aldı. Başının üzerinden geçirdikten sonra kalan düğmeleri ilikledi ve kollarını aşağı sıyırdı. Başıyla işaret ederek, "Şu kapının arkasında özel bir banyo var. Git temizlen ve benimle diğer ofiste buluş."

* * *

ÜÇ GÜN İÇİNDE İKİNCİ KEZ aynaya baktım ve bir yabancı bana baktı.

Siyah saçlarım başımın etrafında karışık buklelerden bir hale oluşturuyordu. Gözlerim dökülmemiş yaşlardan parlarken yanaklarım parlak ve kızarmıştı.

Kıçımı incelemek için dönmeden önce göğsümdeki belli belirsiz diş izlerine hafifçe dokundum. Yanaklarım şaplaktan dolayı hâlâ hafif bir kızarıklık taşıyordu ama el izi yoktu.

Neden bir anlığına hayal kırıklığına uğradım?

Bu duygudan sıyrıldıktan sonra keten bir el havlusunu bacaklarımın arasında kullanmadan önce gözlerimin altındaki bulaşmış göz kalemini silmek için kullandım. Krem rengi ketenin üzerindeki parıltıya baktım.

Daha önce hiç *içime* bir erkeğin boşalmadığını fark etmek tuhaftı. Bunda son derece samimi bir şey vardı. Var'ın boşalması

. Sevişmemizin izleri sadece tenimde değil, *içimde* de vardı. Bunu düşünmeden edemiyordum.

Önceki erkek arkadaşlarıyla yaptıkları seks her zaman boşalır boşalmaz ve prezervatifi attıkları anda biterdi. Kalıcı bir etki yoktu. İz yoktu. Paylaşılan hiçbir şey yoktu. O andan yanımda onlardan bir parçayla ayrıldığıma dair ezici bir his yoktu.

Bu deneyimle ilgili her şey yanıştı.

Çok yoğun, çok samimi, çok tehlikeli ve çok şiddetliydi.

Birbirini çok az tanıyan bir kadın ve erkeğin böyle davranmaması gerekiyordu.

Elbisemi başımın üzerine çektim ve makyaj çantamı karıştırdım.

Saçlarımı tarayıp makyajımı elimden geldiğince düzelttikten sonra, seyahat boyu Chanel No. 5'inden biraz vücut zırhı sıktım, bu beni her zaman gösterişli ve kontrollü hissettirdi ve banyodan çıktım.

Elim ofis kapısının tokmağını kavradığımda, kapının hâlâ kilitli olmasını bekliyordum. Kapı kolaylıkla açıldı. Dar antreyi geçtim ve Var'ın devlet dairesi olması gereken yere girdim.

Four Monks'un yasal tarafı için bir ofis.

Diğeri de süper gizli mafya işleri içindi sanırım. Var masasında oturuyordu ve her santimiyle Bond kötü adamlarına benziyordu.

Bütün Mona Lisa tablolarım gitmişti.

BÖLÜM 18

VIVIAN

"S Kulübe yukarı! Sonra ne oldu?" diye sordu Barb dolaptan votka şişesini indirirken.

Ben cevap veremeden omzunun üzerinden seslendi, "Millie, kokteyl çalkalayıcı nerede?"

"Bulaşık makinesinde," diye cevap verdi Millie ikinci yatak odasından.

Barb bulaşık makinesini açtı ve kristal ve paslanmaz tabakları çıkardı. çelik çalkalayıcı. Elini bana doğru salladı. "Tamam, devam et." "Hayır, bekle! Bunu duymak istiyorum," diye seslendi Millie.

Barb bir avuç dolusu buzu çalkalayıcıya doldurdu ve votka kapağını açıp şişeyi küplerin üzerine devirdi. "O zaman acele et!"

Millie, büyük gümüş halka küpelerinden birini düzelterip parlak fuşya türbanını düzeltirken nefesi kesilmiş bir halde aceleyle odaya girdi. "Tamam, tamam! Tamam, tamam! Ben geldim. Vermutu unutma."

Barb kolunu havaya kaldırdı. "Bunu duydun mu? Vermutu unutma. Kırk yıldır hiç vermutu unuttum mu?"

Millie yanımdaki mutfak tezgahının taburesine oturdu ve bana yumuşak, nazik bir gülümseme verirken elimi okşadı. "Duyduğuma göre sonunda düzgün bir sik bulmuşsun."

Başımı tezgâha doğru eğip yüzümü katlanmış kollarıma gömerken yanaklarım yandı. "Tanrım, Millie, lütfen böyle şeyler söyleme."

Omuz silktilti. "Ne dedim ben? Bugünlerde çocuklar artık ona horoz demiyor mu?"

İnlerken başımı bir o yana bir bu yana çevirdim. "Ve *lütfe*n çocuk ve sık kelimelerini aynı cümlede kullanma." Büyük boy kazağımın kocaman kolları boğuyordu.

Karmakarışık düşüncelerim konusunda kendime için eve varır varmaz düş alıp Barb ve Millie'nin dairesine gittim. Onlar yetmişli yaşlarında iki kız kardeşti ve hayatları boyunca tiyatrodaki kostüm tasarımcısı olarak çalıştıktan sonra emekli olduktan sonra aynı daireyi paylaşmaya başlamışlardı. Kesinlikle çok değerliydim ve onları ailem gibi seviyordum.

Yine de biraz kör olabilirler.

Barb çalkalayıcıya zeytin suyu döktü. "Millie, çeneni kapatıp kızın konuşmasına izin verecek misin?"

"Tamam. Konuş, Vivian. Bize her şeyi anlat."

Michigan Bulvarı'nda çıplak yürümeyi onlara söylemeye tercih ederim. *her şeyi*, ama onlara kısaltılmış, PG versiyonunu verdim.

Kokteyli çalkaladıktan sonra bardaklara üç kirli martini doldurdu, her birine iki zeytin attı ve birini bana doğru itti. "Yani az önce gittin mi?"

Martini bardağını kendime doğru çektim ve bardağı aşağı doğru eğerken çenemi yukarı kaldırdım, başımı düzgün bir şekilde kaldıramayacak kadar üzgündüm. Büyük bir yudum aldıktan sonra, "Ona tokat attığımı söylediğim kısmı duymadın mı?" dedim.

"Duydum."

Gözlerimi kırptım. "Chicago'daki Rus Mafyası'nın vücut bulmuş hali olduğunu iddia eden süper korkunç adamı tokatlamak gibi."

Martini'sini parlak pembe dudaklarına götürürken, her parmağında bir tane bulunan devasa mücevher kokteyl yüzükleri parlıyordu. Bir yudum aldıktan sonra bardağın üzerinde kalın bir hilal şeklinde parlaklık kalmıştı. "Evet, o kısmı ben de duydum."

Millie elindeki zeytini ağzına attı ve çiğnerken konuştu. "Barb'ın demek istediği, nasıl olur da gidersin?"

Yudumda boğuldum. "Nasıl ? Adamı tokatladım." Barb kollarını tezgâha dayadı. "Ne dedi?"

Bir kızarıklık boynuma doğru süzülürken bakışlarım alçaldı. "Pek bir şey *söylemedi*." Millie üst koluma vururken kıkırdadı. "Tam bir eylem , değil mi?"

Az konuşan adamları severim."

Barb martini bardağını kaldırdı ve Millie'ninkiyle tokuşturdu. "Buna içerim."

Öldür beni şimdi.

Uzun ve sinirli bir iç çektim. "Hanımlar, cidden boku yedim."

Barb göz kırptı. "Evet, öylesin tatlım."

Gözlerimi devirdim. "Aslında burada ciddiym. Eğer o tabloları geri alamazsam, mahvolurum."

Millie araya girdi, "Evet, sen-"

Parmağımla onu işaret ettim. "Sakin bunu söylemeye cüret etme."

Sıkışmış parmaklarını kapalı dudaklarının üzerinde gezdirdi, büktü ve sonra sahte anahtarı fırlatıp attı.

Bardağımlı kaptığım gibi zeytinleri çıkardım ve süzmeden önce bir kenara attım.

Barb bir elini göğsünün üzerine koydu. "Hayatım, zeytine saygı göster."

Martini bardağını granit tezgahın üzerinden ona doğru kaydardım. "Bir tane daha."

Millie zeytinlerimden birini tezgâhtan yuvarlanmadan yakaladı ve ağzına attı. "Tek yapman gereken yarın ortaya çıkıp ona düşkün sekreter rolünü oynamak. Sonra da ofisini arayıp tabloları bulmak."

Barb kadehini kaldırdı. "Zarif bir çözüm. Ve bunu yaparken masanın etrafında biraz do- si-do oynarsanız, o zaman daha iyi olur."

"Barb!"

Omuz silkti. "Ne var, sevgilim? Yıllar oldu. Yani Millie ve ben, terk ettiğin o aldatan piçten beri senden daha fazla aksiyon gördük."

Bir abladan diğerine bakarken iki kaşım da havaya kalktı. Yani, doğru, her ikisi de muhteşem bir şıklığa sahipti ve benim de onların yaşındayken sahip olmayı umduğum o eğlenceli azim.... Ama daha fazla aksiyon? Gerçekten mi? "Şimdi ciddi misin?"

Millie parmaklarıyla saydı. "Benim için pickleball sahalarından Bob vardı. Yaşlılar Kulübü'nden Morty ve... neydi adı? Jacob, o da Yaşlılar Kulübü'nden."

"David'i unutma." Millie

kaşlarını çattı. "David mi?"

"Süpermarketin ürün bölümünden."

"Evet, Zucchini Pie David! Çok tatlıydı. Ve yatakta memnun etmeye çok hevesliydi."

Barb mükemmel manikürlü bir tırnağını dudaklarına vurdu. ". Ceset sayım ne kadar?"

Ceset sayısı!

Cehennem bir yer olmalı. Büyükanne gibi tatlı, yaşlı komşularınızın cinsel istismarları hakkında konuşmalarını dinlerken...

Senden daha fazla *ceset* olduğunu fark ettim.

Kaşlarım çatıldı. "Bu benim hatam değil. Konu erkekler olduğunda seçiciyimdir."

Barb gözlerini devirdi. "Hayatım, elmas satıcısı seçicidir. Sen lanet olası bir rahibesin. Papa olsa, 'Tamam, git biriyle yat!' derdi."

"Papa'nın bunu söylemeyeceğinden eminim."

Millie omuz silkti. "Nereden biliyorsun? Onunla tanıştın mı?"

Barb gülümseyerek Millie ve onun arasında bir işaret yaptı. "."

"Ne kadar tatlı. Şu anki. Çizgi filmlerdeki kötü adamlara benzeyen fare gibi bir ismi olan değil."

Hiç şaşırmadım. İkisi de muhteşem kostümleriyle hem tiyatro hem de sinema endüstrisinde hâlâ tanınıyorlardı. Hatta çalışmalarıyla hem Tony hem de Akademi Ödülü almışlardı.

"Var bir Bond kötü adamına benziyor," diye önerdim.

İkisi de öne doğru eğildi. "Gerçekten mi? Ve adı Var mı? Ne kadar ilgi çekici."

"Varlaam'ın kısaltması."

Millie parmağını bana doğru salladı. "Bunu sevdim. Güçlü, seksi ve biraz da kibirli bir isim. Bir erkekte bunu istersin. David iyi bir isim. Ve yatakta harikaydı." Düz elini ileri geri salladı. "Morty, eh. Bu bir muhasebecinin ya da oluklarınızı temizleyen adamın adı, ama boruları temizlemekte o kadar da iyi değildi, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Tanrı yardımcım olsun, yaptım.

"Hanımlar, odaklanmamız gerek. Tabloları bulsam bile, onları Dört Keşiş'ten nasıl gizlice çıkaracağım? Onları öylece yuvarlayamam, tuval değiller. Kavak ağacından tahtalar üzerine boyanmışlar."

Barb kaşlarını çatı. "Bunu neden yapasın ki? Kulağa çok sakıncalı geliyor." "Ve çerçeveletmesi de pahalı," diye ekledi Millie.

"Tam olarak kendi seçimim değildi. Da Vinci'nin boyadığı şey buydu."

Barb ve Millie benim "kazançlı hobim" dediğimiz şeyin farkındaydılar. Gizli bir sanat kalpazanıyla komşu olmanın çok eğlenceli olduğunu düşünüyorlardı. Onların deyimiyle kendilerini bohem gibi hissediyorlardı.

Barb, kokteyl çalkalayıcısındaki buz elinde şingirdarken alay etti. "Bir kadın için işleri zahmetli hale getirmeyi bir erkeğe, hatta yüzlerce yıldır ölü olan bir erkeğe bırakın."

İnledim ve başımı tekrar kollarıma gömdüm. "Ne yapacağım ben?"

Millie omzumu okşadı. "Barb'a 1992'de Bertolt Brecht'in *Kafkas Tebeşir Dairesi* oyunu için getirildiğimizde söylediğim gibi."

Barb ikinci martinisinden bir yudum alırken yüzünü buruşturdu. "O oyundan nefret ediyorum. Hepsi de bej tonlarında giyinen yirmiden fazla oyuncuyla uğraşmak zorunda kaldım. Tam bir *Geyik Cinayeti*'ydi."

O zamandan beri bunun, Broadway'in kötü şöhretli bir fiyaskosuna dayanan berbat bir oyun için tiyatro konuşması olduğunu öğrendim.

"Her neyse," diye devam etti Millie. "Barb'a her seferinde sadece bir tren enkazıyla uğraşabileceğimizi söyledim. Önce tabloları bulun. Sonra onları kulüpten nasıl çıkaracağımızı düşünürüz."

Başımı kaldırdım. "Bu aslında iyi bir tavsiye." "Tabii ki iyi bir tavsiye. Bu kadar şaşırmış gibi davranma."

Tamam, bu sağlam bir plandı.

Var'ın ofisine dönecek ve resimleri bulana kadar rolümü oynayacaktım. Muhtemelen sadece bir ya da iki saatimi alırdı ve sonra hayalet olurdum.

Ve Var'ı bir daha görmek zorunda kalmayacaktım.

O mafya geri dönecekti, ben de kendi işime.

Sorun çözüldü.

İkimiz de birbirimiz için küçük bir anı olurduk. Evet. Bu iyi bir plandı.

BÖLÜM 19

VAR

"S "Bugün tavandaki kızıdan tokat yediğini duydum." Vaska Kızıl Yıldız saunasına girdi ve sıcaklığın en yoğun olduğu tepeye yakın ahşap tribünlere oturdu.

Havlu bezi yüzümden silerek Anton'a ters ters baktım. "Gerçekten mi?"

Anton arkasına yaslanmadan önce yün şapkasını düzeltti. "Beni suçlama. Sadece Brynn'e söyledim."

Vaska dirseklerini arkasındaki ahşap koltuğa dayadı. "Ve benim muhteşem karım neredeyse senin karının salonunda yaşadığı için Mary'ye söylemiş, o da bana söyledi."

Bezi tekrar gözlerimin üzerine koydum. "Hepiniz berbatsınız. Ben orospu tokadı yemedim. Ve onun adı Vivian."

Maksim bacaklarını ahşap banklardan birine uzattı ve uzandı. "Onları dinleme Var. Bir tokat hayatımın en iyi seksine yol açtı." Birden dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Siz geveze piçlerden biri kızlarınıza dedikodu yapmaya kalkarsa, hayatımın aşkını söylediğimi söylemeniz iyi olur, yoksa Carinna taşaklarımı alır."

Maxim saçma sapan konuşurdu, ama hepimiz bilirdik ki, biri kız arkadaşına komik bir şekilde bakacak olsa kıyameti koparırdı. Carinna'nın pastanesi o aptal yuppie sitesinde bir yıldızlı bir eleştiri almıştı ve adam o aptalın izini sürmüş ve beş yıldızlı bir eleştiriyle değiştirene kadar adamın kafasına silah dayamıştı.

Ivan kıkırdadı. "Evet, tüm iyi aşk hikayeleri Beyaz Atlı Prens'in prensese fahişe demesi ve aptal tokadını yemesiyle başlar."

Maxim Ivan'ın kafasına bir bez fırlattı. "Evet, prensesi ülkenin dört bir yanında takip etmenin aksine."

Ivan kollarını iki yana açtı. "Onu bir kaçırılma olayından kurtarıyorsan bu taciz sayılmaz. Ben lanet olası bir kahramanım."

Vaska bir okalıptüs *veniğini* sırtına vurdu. "Peki ya o güvende olduktan sonra gelen kısım?"

Ivan başını salladı ve gülümsedi. "Oh, bu tam bir takipti."

Anton bana doğru baktı. "Şunu doğru anlamama izin ver. Bizi, örtbas etmek için büyük çaba ve masraf yaptığımız bir suçun işlendiği yere koyabilen kadın artık senin yeni seks arkadaşın mı?"

Bununla bir şey kastetmediğini biliyordum. Normal şartlar altında muhtemelen farkına bile varmazdım ama Vivian'dan bu şekilde bahsedildiğini duymak bana pek iyi gelmedi.

Bu terimde çok geçici ve sıradan bir şey vardı. Sanki birkaç gecelik eğlence için sıcak bir bedenden başka bir şey değilmiş gibi.

Vivian'ı birkaç kez daha becerdikten sonra kendi yoluna gitmesine izin verme fikri, ellerimi fırlatmak istememe neden oldu. Onun başka bir erkeğe geçtiğini düşünmek daha da kötüydü. Bu durumda, telefon rehberindeki tüm erkeklerin izini sürmek ve onları eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyordum.

Mantıklı değildi. Bunu kabul ettim.

Vivian olayını ele alış şeklimin hiçbirisi mantıklı ya da akıllıca değildi.

Ona hiç bulaşmamalıydım. O tehlikeli bir gevşek uçu. En kötü türden. Bir tank. Gerçek cinayetleri görmediğini söylediğinde ona inansam da, bu onu daha az bir sorumluluk haline getirmiyordu.

Hepimizin olay yerinde olduğunu teşhis edebilirdi.

Bu bile tek başına sorun yaratmaya yeterdi.

bana tüm bildiklerini anlatmadığından da emindim. Sahtecinin kimliği hakkında bilgi sahibi olduğundan şüpheleniyordum.

Belki de resimlerle birlikte ofise gelmiştir. Tam adını bilmiyor olabilir ama yüzünü tanıdığına bahse girerim.

Ve bu bilgi yararlı olsa da, sanat sahtecisinin kimliğini olağan karaborsa kanalları aracılığıyla öğrenmem sadece bir zaman meselesiydi. Bu tür şeyler uzun süre gizli kalmazdı, özellikle de bir komisyonla ilgilendiğimi ve en yüksek doları ödeyeceğimi yaydıktan sonra.

Ona rüşvet parasını vermeli, onu tehdit etmeli ve bir uçağa bindirmeliydim. Benimle karşılaşmaktan o kadar korkmalıydı ki bir daha asla ABD topraklarına dönmemeliydi.

Ve yine de... lanet kadın uçağa hiç binmemiştii bile. Daha da kötüsü, beni polisle tehdit etmek için cesurca ortaya çıktı.

Eğer bir erkek olsaydı, bir kurşun beynini delip geçmeden önce tehdidini asla bitiremezdi.

Sorun çözüldü.

Ama o bir erkek değildi. Ondan çok uzaktı.

Vivian'ın muhteşem kıvrımları, ateşli zümrüt yeşili gözleri ve bir erkeğin dizlerinin üzerine çöküp tadına bakmak için yalvarmasına neden olan dolgun dudakları vardı.

Ama bundan daha fazlasıydı.

Zeki ve alıngandı, ağzı da bir denizci ağzıydı. Arkadaşlarımla eşleri dışında, kötü şöhretli bir kumarhaneye girip iş isteyecek cesarete sahip çok fazla kadın tanıımıyordum.

Gerçek şu ki, aldığı kadar iyi veriyordu ve kutsal cehennem, iyi veriyordu.

Onunla birlikte olduğum iki sefer hayatımın en iyi seksiydi.

Tüm o ateş, meydan okuma ve öfke. Gerçekten de evcilleştirilmeye ihtiyacı olan vahşii bir kısraktı ama çok fazla değil.

Ne yazık ki, beni bir pervane gibi ona çeken tüm bu nitelikler aynı zamanda onu korkunç bir sorumluluk haline getiriyordu. Arkadaşlarımla onun hakkında bir şeyler yapılmasını istemekte haklıydılar.

Elimi çeneme sürttüm. "Karmaşık bir durum."

Vaska yüzündeki teri silerken ön kollarını kalçalarına yasladı. "Karmaşık olan ne? Onu Chicago'ya getiremeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Başımı salladım. "Yaptık."

"Peki, dün Four Monks'ta onunla tokat ve gıdıklama oynamanızın bir nedeni var mı?"

Bu hiç hoş olmayacak.

"Uçağa binmedi" diye mırıldanırken elimle ağzımı kapattım.

Ivan öne doğru eğilirken Anton bir kaşını kaldırdı. "Neydi o?"

"Uçağa binmedi, tamam mı? Onu parayla birlikte O'Hare'e bıraktım ve o lanet uçağa binmedi."

Maxim doğrulup oturdu. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Amerika'yı terk etsin diye onu korkutmak için evine gittin. Onun yerine, beynini siktin. Ve o hâlâ ABD'de değil, Chicago'da mı? Bu sihirli bir alet, dostum."

Onu tersledim.

Ayrıca, tam tersi de oldu.

Vivian'a doyamıyordum. Amcığı çok sıkı ve tatlıydı. Göğüsleri erkeklerin ıslak rüyalarını süslüyordu ve o ağız... onun ıslak sıcaklığının içine girme fikri bile sikimi sertleştiriyordu.

Başka hiçbir kadınla yaşamadığım bir şekilde büyülenmişim. Onu sadece becermek istemiyordum.

Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

Her dakika onun yanında olmak istiyordum, böylece o kıpkırmızı dudaklarından dökülen tek bir şımarıklığı bile kaçırmayacaktım. En sevdiği yemeğin ne olduğunu bilmek istiyordum, böylece onu yatakta çıplak olarak besleyebilecektim. Sarhoşken nasıl olduğunu ve sabahları makyajsız ne kadar güzel görüldüğünü görmek istiyordum. Bariz, sağlıksız bağımlılığı için ona tasarım bir çanta aldığımdaya yüzünü görmek istedim.

Her şeyi ondan istedim.

Vaska kolunu uzattı ve işaret etti. "Bugün Dört Keşiş'in içini unutma. Dinleme cihazı olmadığına emin misin?"

Dudaklarım büküldü.

"Eminim." "Kontrol ettin."

"İyice."

Ivan arkasına yaslandı. "En azından bize bilgi veriyor mu? Kara para aklama akışımızı mahveden kalpazanı buldunuz mu?"

"Hayır ve hayır," diye kesin bir ifadeyle cevap verdim.

Maxim havluyu göğsünün üzerinde gezdirdi. "Elimizde Mona Lisalar var. Eğer karaborsaya girmiş olsalardı, ortalık fena karışırdı."

Başımı salladım. "Aynen öyle. Four Monks'ta güvendeler. Serg orijinalinin kime ait olduğunu bulmaya çalışıyor, böylece onlara planı iptal etmelerini söyleyebiliriz."

Bu arada, aynı sanatçıya ait olduğundan emin olduğum birkaç sahte eser daha başka bir uluslararası müzayedede son fiyat etiketleriyle kaşları kaldırmıştı. Genellikle sanat eserleri sadece bilinmeyen bir başyapıt *olabilecek* kadar iyiydi, bu da tekliflerin sessiz kalmasını sağlıyordu. Sonra önceden ayarlanmış bir

Alıcı kirli parayla teklif verecek, dolandırıcı satıcı da tertemiz parayı iade edecekti.

Sonuncularla ilgili sorunlar sadece çok iyi yapılmaları değil, aynı zamanda çok fazla sayıda olmalarıydı.

Onlarca yıl boyunca hayali bir büyükannenin tavan arasında saklandıktan sonra mucizevi bir şekilde ortaya çıkan başka sürpriz başyapıtlar olursa, tüm plan çok fazla inceleme yüzünden çökebilir.

Serg'den duyduğuma göre bu sorunu fark eden sadece biz değiliz.

Çin, Güney Amerika ve Doğu Avrupa'da sorular sormaya başlayan başka yüksek profilli mafya örgütleri de vardı.

Soruşturmalarının onları Chicago'ya götürmesi an meselesiydi ve bu da daha fazla incelemeye yol açacaktı. Mafya üyeleri pek de kurnaz sayılmazdı. Şehre gelmeye başlarsa, ABD Federalleri bazı zor sorular sormaya başlayacaklardı. Her zamanki rüşvetlerimizin karşılayamayacağı sorular.

Gözlerimdeki teri sildim. "Bir içkiye ihtiyacım var."

* * *

Erkekler salonunda beyaz bornozlarımızı sonra kaydıraklardan kayarak üst kattaki restorana çıktık. Perdeli küçük pencereler ve Rus kırsalının kayan videosuyla tamamlanmış bir tren vagonuna benzeyecek şekilde dekore edilmiş arka tarafta otururken, bir şişe votka ve birkaç tepsi havyar sipariş ettik.

Anton kadehleri doldurduktan sonra hepimiz kadehlerimizi kaldırdık. "*Za nashu druzhbu!*"

Vaska başını salladı. "Hepiniz paranızı bu pahalı şeylere harcıyorsunuz."

Başımı sallayarak bir krepe uzandım. Vaska'nın kötü şöhretli votka zevki dillere destandı.

Krepin üzerine küçük bir parça ekşi krema ve ufalanmış haşlanmış yumurta koyduktan sonra katladım, üzerine havyar koydum ve tek lokmada yedim.

Anton onunkinin üzerine biraz doğranmış turşu koydu. "Hayır ve hayır diye açıkla."

"Vivian bana pek bir şey anlatmadı ama bu hiçbir şey bilmediği anlamına gelmiyor. Artık Güney Yakası çetesinin başımıza bela olmayacağını bildiğimize göre, daha fazlasını öğrenebilmek için onu yakınımda tutmaya karar verdim."

Maxim kabuklu kaşığı aldı ve bir krebin üzerine havyar koydu. "Bilgi edinmenin daha hızlı yolları var."

Çıkarımını anladım.

Hiçbirimizin bir kadının öldürülmesine göz yumması mümkün olmasa da, bu bazı aşırı korkutma taktiklerini engellemiyordu.

"Konuşacak. Yakında."

Sonra hepimize birer votka daha doldurdu. "Ya yapmazsa?"

Kadeh kaldırmalarını beklemeden yuttum. Bardağı masaya çarparak yumruğumu bardağın etrafına doladım. "Ben hallederim."

"Burada zor bir karar verilmesi gerekebilir." "Ben hallederim dedim."

Anton avuçlarını kaldırdı ve arkasına yaslandı. Masa sessizliğe gömüldü.

İşaret parmağımla masaya vururken her birinin bakışlarıyla karşılaştım. "Şunu açıkça belirtmek istiyorum. Kimse ona dokunmayacak. Anlaşıldı mı? Bize daha fazla sorun çıkarmayacağına dair şahsi garantim var. Onu asistanım olarak işe aldım. Onu yakından izleyebileceğim."

Vaska'nın kaşları kalktı. "Bir asistan mı tuttunuz? Buna inanamıyorum."

Maxim göz kırptı. "Şey, bunun yan faydaları var."

"Yeter," dedim niyetlendiğimden daha güçlü bir şekilde.

Restorandaki birkaç kafa bize doğru döndü. Arkadaşlarım ve ortaklarım birbirlerine baktılar.

Anton'un dudakları köşeden kalktı. "Yani, mi?"

Evet demeye hazır değildim ama içten içe cevabımı zaten biliyordum. "Belki."

Vaska bize bir kadeh daha kaldırmak için votka şişesine uzanırken güldü. "Kuralı biliyorsun kardeşim. İşler ciddiye binmeden önce onu kızlarla tanıştırap onaylarını alsan iyi edersin."

"Birlikte olduğum kadın konusunda senin kadınlarının onayını almamı gerçekten önermiyorsun değil mi?"

Masa bir an sessiz kaldı. Sonra hepsi birden kahkahayı patlattı. Maxim başını geriye atarken açık avucunu masaya vurdu.

"Kahretsin, bu çok komik."

Vaska gülmeye devam ederken gözünün kenarındaki bir damla yaşı sildi.

Anton onun ortasını tutarken omzuna bir tokat attı. "Ah, küçük oğlumuz kadınlarla ilgili ilk dersini almak üzere."

Kaşlarıım çatıldı. "Kapa çeneni. Kadınlar hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum."

kaldırdılar. "Ünlü son sözlere."

"Hepinizin canı cehenneme," diye homurdandım, içkimi yudumlayıp üstümü değıştirmek için ayağı kalkmadan önce.

Yanılmışlar.

Bu sağlam bir plandı.

Vivian'ı yakınımnda tutacak ve kırıłana kadar üzerindeki derin tatmin edici baskıyı sürdürecektim.

O zaman, şu anki karışıklığı hallettiğimde, Vivian o kadar kontrolüm altında olacaktı ki, artık onun bir sorumluluk olmasından endişe etmeyecektim.

Sorun çözüldü.

Ve sapıkça, akıllara durgunluk veren seks yapmaya devam edecektik. Siktir, evet. Bu iyi bir plandı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

VAR

"W Burada ne haltlar dönüyor?"

Kumar oynanan balo salonunda ön büro personeliyle hızlı bir toplantı yaptıktan sonra kulübün lobisine yöneldim ve belirgin bir faaliyet eksikliği olduğunu fark etti. Özel kulüp kumar odası daha sonra açılacak olsa da, tesiste hâlâ restoran, özel otel odaları ve Brynn tarafından işletilen yeni spa vardı.

Saatin erken olmasına rağmen en az bir ya da iki güvenlik görevlisi bulunmalıdır.

Sommelier'im de toplantıyı kaçırmıştı.

Son program değişiklikleri hakkında Polina'ya ulaşma niyetiyle ofise dönerken önce kahkahaları duydum.

Ofisimde kimse gülmedi.

Köşeyi dönüp ofisime giden açık antre salonuna girdiğimde, personelim yarısını etrafta dolanırken buldum.

Ve sonra onu duydum.

"Sonra dedim ki, 'Ama memur bey! Bunlar Manolos!' dedim."

Odadaki erkekler bir kahkaha daha patlattı.

Omuzlarının arasından Vivian'ın bir masanın başında oturduğunu gördüm. En azından ben Vivian'a bakıyordum; adamlarımın onun muhteşem bir şekilde sergilenen göğüslerine baktıklarından oldukça emindim.

Vivian sevinçle ellerini birbirine kenetledi, bu da göğüslerini daha da yukarı kaldırdı. "İşte üç Chicago polisi topuklu ayakkabılarımı kurtarmak için Randolph Caddesi'nde trafiği böyle durdurdu."

Daha fazla kakhaha.

GSh-18 yarı otomatik tabancamı omuz kılıfından çıkararak, cilalı ahşabın altındaki kalın, güçlendirilmiş çimentonun kurşunu zararsız bir şekilde yakalayacağını bilerek yere doğru tek bir el ateş ettim.

"Uzak dur ondan!" diye bağırdım. Sıçan gibi dağıldılar.

Vivian yavaşça ayağa kalktı. "Bu gerekli miydi?"

Silahı kılıfına koydum. "Çok iyi." Başımı sallayarak, "Bu nereden geldi?" diye sordum.

Vivian ellerini masanın kenarında gezdirdi. "Harika değil mi? Çocuklardan bunu benim için boş bir ofisten alacak kadar nazikti."

Çocuklardan bazıları mı?

Kolum tekrar silahıma *doğru* hareket etti, *yardımsever çocukları* kovalamak istedim ve onlara bir kurşun sıktı. Bahse girerim ona yardım etmeye hevesliydim.

"Hoş tam olarak kullanacağım kelime değil." Bakışlarım onun üzerinde gezindi. "Ne giyiyorsun?"

Ellerini muhteşem kalçalarının üzerinde gezdirirken çenesi yükseldi. "Bu kıyafet hoşuma gitti. Tam *Mad Men*'lik."

Siyah elbise her kıvrımı sarıyordu. Normal bir kadında bu yaka saygı duyulabilirdi ama Vivian'ın pin-up kızı, ıslak rüya vücudu üzerinde pornografik sınırlardaydı.

Diğer erkeklerin onu süzmek için ofise gelmesi fikri kanımı kaynattı. "Burası bir ofis. Bir ceket ya da başka bir şey giy."

Kollarını göğsünün altında kavuşturdu, bu da sorunu daha da kötüleştirdi. "Ceketim yok."

Onun varlığına karşı kontrolsüz tepkimi gizlemek için takım elbisemin düğmelerini iliklerken aletim canlandı. Kendi adamlarımdan daha iyi değildim. "Ofisimde fazladan bir takım elbisem var. Ceketini giyebilirsin."

Kaşlarını çattı. "büyük ceketini giyerek kıyafetimi mahvetmeyeceğim."

"O zaman eve git ve üstünü değiştir."

"Bu en az iki saat sürer. Bu sabah sokakta park yeri bulmak sonsuza kadar sürdü. Asla başka bir yer bulamayacağım."

"Neden garaja park etmedin?" "Çünkü kodum yoktu."

Burnumun kenarını sıktım. "Bana bir sekreterimin olmasının stresimi nasıl azaltacağını tekrar anlatır mısın?"

Omuzlarını dikleştirdi. "Asistanı tercih ederim."
"Kadın!" Masanın etrafından dolanarak üst kolunu yakaladım.
Topuklarını sıktı. "Ne yapıyorsun? Hiçbir yere gitmiyorum.
Bana bu işi vereceğine söz vermiştin!"
"Seni alışverişe götüreceğim," diye mırıldandım.
Masanın köşesinden çantasını alırken yüzü aydınlandı. "Oh! Bu farklı."
Asansörle kapalı otoparkın özel katına inerken önüme baktım, ona doğru bakarsam yumruğumu acil durum düğmesine vuracağımı biliyordum, böylece onu anlamsızca becerebilecektim.
Çenemi ovuşturarak, "Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. Benim iznim olmadan Dört Keşiş'in içinde hiçbir şey yapmayacak ve hiçbir yere gitmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"
Alt dudağı somurtarak dışarı fırladı. "Bir masaya ihtiyacım vardı."
Ona döndüm, ellerim kalçalarımnda. "Neye ihtiyacın olduğuna ben karar veririm." Gözleri irileşti.
İkimiz de çiftte imayı anladık.
Bakışlarım önce dudaklarına, sonra göğüs dekoltesine kaydı.
Havadaki yüksek gerilimden nefes alarak ona doğru adım attım. O anda asansörün kapıları açıldı.
Koşarak yanıma geldi ve asansör kabininden dışarı fırladı. Beş bloktan daha az bir mesafede olmasına rağmen, onu 900 numaralı lüks otele götürdüm.
Kuzey Michigan mağazaları. Chicago'da sadece turistler dolaşırdı.
Dükkanların tam önüne geldiğimizde Vivian kolunu uzattı. "Otopark girişi köşeyi dönünce."
Range Rover'ı kapattım. "Burası iyi." "Ama tam Michigan Caddesi'nde."
Bir kaşımı kaldırdım. "Ve?"
"Polisler seni anında . Arabanızı burada bırakamazsınız."
Kendi kapımı onunkini açmak için arabanın etrafında dönerken ağzımın kenarı kalktı. "Arabadan in, Vivian."
Bunu yaparken nefesinin altından : "Etrafta dolaşıp para bulmak güzel olmalı."
Bir kolumu beline doladım ve ağzımı başının yan tarafına bastırarak kulağına fısıldadım, "Ve bunu sakın unutma."

* * *

Vivian'ı alışverişe götürmek, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun ilk Noel deneyimini şekerle zıplarken izlemek gibiydi.

Bloomingdale'deyken bir raftan diğerine koşarak elbiseleri tutuyordu.

Ve birbiri ardına başımı salladım.

Ya çok dar, ya çok kısa ya da çok açık olurdu.

Milyon yıl geçse de bir kadınla alışverişe çıkacağım aklıma gelmezdi, hele ki çok açık bir elbise aldığı için şikayet edeceğim hiç aklıma gelmezdi.

Askıları karıştırırken, "A kesim ve yüksek yakalı bir şeye ihtiyacın var," diye mırıldandım.

Durdu ve bana baktı.

Omuz silktim. "Ne var? İş ortağım Mac'in bir kız kardeşi var. Onu genç kızlığından beri tanırım."

Vivian gözlerini devirdi. "Evet, eminim tüm moda bilgini oradan, arkadaşının küçük kız kardeşinden alıyordur, yatağına girip çıkan modellerden değil. Komik bir tesadüf, geçen sezonun sonbahar koleksiyonundan özel bir Armani takım elbise giydiğini de bu sayede biliyorum. Bir 'arkadaşın küçük kardeşi'," dedi havalı tırnak işaretleriyle. Dolgun dudakları bir sırtışla büküldü. "Kesinlikle başka bir adamdan falan tanımıyorum."

Kırmızıyı görünce onu kürkten bir duvara sıkıştırdım. "O da neydi öyle?" Gözlerini kırıştırdı. "Ne neydi?"

Çenesini kavradım ve kalçalarımı içine bastırırken başını geriye yatırdım.

"Az önce benim yanımda başka bir adamdan mı bahsettin?"

"Sen benim yeni patronumsun, erkek arkadaşım değil, Var." "Düzüştüğün adam benim."

Bakışları daraldı. "Sen *becerdiğim* adamsın. Bu tek seferlik bir şeydi. Bir daha olmayacak."

"İki kez."

"Ne?"

"İki kez seviştik. Seni yaladığım zamanı da sayarsan daha fazla-"

Ellerini göğsüme dayadı. "Aman Tanrım, kapa çeneni! Halkın içindeyiz."

"Ve?"

"Ve bu hiç uygun değil."

"Eğer amından bahsetmemi istemiyorsan, o zaman göğüslerini açıkta bırakan bir elbise giyme."

"Son kez söylüyorum, göğüslerim bu elbiseden dışarı sarkmıyor! Tamamen saygıdeğer. Bu sadece senin şehvet düşkünü zihninin."

Ön kolumu kürk mantolara yasladım, bir tanesinin üzerinde çıplak yatarken onu becermenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye başladım bile. "Şehvet düşkünü zihnimin başka neler düşündüğünü bilmek ister misin?"

"Kesinlikle olmaz," diye homurdanarak kolumun altından sıyrıldı ve mağazanın diğer tarafındaki elbise raflarına doğru koşmaya başladı.

Uzun pazarlıklardan sonra kobalt mavisi ve krem rengi *Altuzarra* uzun pileli elbisede karar kıldık. Yine de kolsuz olmasından memnun değildim. "Sana bir palto lazım."

Yakındaki bir raftan kırpılmış bir ceket seçti. "Buna ne dersin?" Uzun, ısıltılı turuncu bir trençkot seçtim. "Buna ne dersin?" Gözleri parladı.

"Oh! Mango! Cesur bir seçim, Var. Beğendim."

Bu muazzam bir zaman kaybı olmalıydı. Yapmam gereken çok daha önemli binlerce şey vardı. Ama öyle değildi.

Erkekler neden kadınlarla alışveriş yapmaktan bu kadar şikâyetçiydi? Aslında eğleniyordum. Kendi Barbie bebeğimi giydirmek gibiydi.

Bakışlarım fildişi ipek üzerine piton desenli siyah dantelli kısa bir *Balmain* elbisesine takıldı. "Al. Bunu dene."

Elbiseye uzandığında onu önünde tuttu ve bir kaşını kaldırdı. "Yeni üniformam mı?"

Boğazımı temizlerken sesim bir oktav alçaldı. "Sadece dene. Ben gidip diğer elbisenin parasını ödeyeyim, böylece onu giyebilirsin."

Arsız bir gülümsemeyle, yakındaki soyunma odalarına geçerken kalçalarını salladı.

Elbise ve trençkotun parasını ödedikten sonra onu aramaya çıktım. "Vivian?"

"Bu tarafa. Fermuarım için yardıma ihtiyacım var."

Ahşap panelli soyunma odasının kapısı açıldı ve kadın başını uzatarak dışarı baktı.

Aldıklarımı bir kenara bırakıp kapının önünde durdum.

Her yüksek topuklu ayakkabıları olmadan, beş santim daha kısaydı. Ayakkabıları zaten omzumu ancak geçiyordu, şimdi oldukça kısaydı... ve kesinlikle tapılasıydı.

Kolunu arkasına doğru uzatırken fermuarı işaret etti. "Tam olarak uzanamıyorum."

Öne çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Fermuarı kavrayarak yavaşça indirdim, parmaklarımın tersiyle tenini sıyırdım. Sonra parmaklarımı kol askısının içine soktum ve ağzım kulağının dış kabuğunu okşarken onu omzunun üzerinden ittim.

Göğsüme yaslanırken nefesi kesildi.

Elimi arkadan boynuna dolayarak kulak memesini hafifçe ısırdım. "Elbiseni çıkarmana yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım, *krasivaya*."

Sonra soğuk bir farkındalık patlaması beni vurdu.

Kaşlarımı çatarak onu yüzüme çevirirken ellerimle omuzlarını kavradım. "Kim fermuarını çekti?"

Elbiseyi göğsüne bastırdı. "Ne?"

Onu korkutmak için boyumu kullanarak eğildim. "Bu sabah elbisenin fermuarını kim çekti?"

"Bu seni ilgilendirmez patron ama ben yaptım." "Sana inanmıyorum. Adı neydi?"

"O yok. Elbisemin çektim." "Nasıl?"

İçini çekti. "İlla bilmek istiyorsan, kadınların kendi yöntemleri vardır, ama bu küçük giyinme odasında mümkün olmayacak bir sürü zahmetli eğilme ve dönme gerektiriyor. Mutlu musun?"

Parlak kırmızı rujunu onu aynaya doğru ittim ve ağzına sahip oldum. Dilim dudaklarının arasından geçerken tadı çilek reçeli ve nane gibiydi.

Kahretsin, onu öpmeyi seviyordum.

İtiraf etmeliyim ki Vivian'dan önce öpüşmek üzerine pek düşünmemiştim. Ön sevişmenin gerekli bir parçasıydı ve benim için başka bir şey değildi.

Ama şimdi? Şimdi bu kadını bütün gün öpebilir ve neredeyse tatmin olabilirdim.

Kalçalarını bilinçsizce bana doğru kaydırması ve elleri bana yapışırken boğazından kaçan küçük inilti beni gerçekten etkiledi.

Geri çekildiğimde ikimiz de nefessiz kalmıştık.

Elimi ceketimin içine sokarak beyaz keten bir mendil çıkardım ve dudaklarımda gezdirdim; mendili ikiye bölüp saklamak üzere cebime koyarken geride kalan kırmızı lekenin tadını çıkardım. "Şimdi mutluyum. Ya da en azından görmek istediğim elbiseyi giydiğinde mutlu olacağım."

Bana sırtını dönerek kızarmış ve iyice öpülmüş yansımasına baktı, parmak uçlarını şişmiş ve lekeli dudaklarına götürdü. Tanrım, o

çok güzeldi.

Bir süre sonra derin bir nefes aldı ve omuzlarını geriye itti. "Çık da giyeyim."

"Hayır."

Bir elini kalçasına koyarken diğer eliyle fermuarı açık elbisesini göğüslerinin üzerinde tutmaya devam ederken başını yana eğdi. "Var, seninle Bloomingdale'in soyunma odasında seks yapmayacağım!"

"Seks hakkında kim bir şey söyledi?"

Bakışları takım elbisemin pantolonuna bastıran sert sikimin dış hatlarına gitti. "Aletin çok şey anlatıyor."

"Yeterince adil." Elimi kaldırdım, avuç içim dışarıdaydı. "Söz veriyorum üzerine atlamayacağım. Şimdi elbiseyi dene."

Giydiği elbisenin yere düşmesi için kalçalarını oynatmasını, piton dantelli elbiseye adım atmak için eğilmeden önce eşleşen bir çift soluk pembe külot ve sütyeni ortaya çıkarmasını izlediğimden sözümünden hemen pişman oldum.

Kayışları omuzlarına doğru çekerken bir adım öne çıktım. Elini kaldırdı. "Söz vermiştin."

Lanet olsun.

Fildişi ipeği ile elbise, giydiği tek şey şeffaf siyah dantelden bir kılıfmış gibi görünüyordu. Bunu giyerek insan içine çıkmasına asla izin veremezdim. Ancak özel hayatında.

Ellerini kalçalarına koyarak vücudunu bir tarafa doğru eğdi. "Tatmin oldun mu?"
Yakın bile değil.

Diğer elbisenin bulunduğu poşeti ona doğru ittim. "Bunu giy. Bir toplantıya geç kalacağım."

Soyunma odasından fırlayarak çıktım, yakındaki bir duvara yaslandım ve avuç içimin topuğunu pantolonumun içinden sert şaftım boyunca gezdirerek ağrıyı hafifletmeye çalıştım.

Soyunma odasından çıkar çıkmaz başımı salladım. "Hadi gidelim."

"Bekle!" Kobalt mavisi pileli elbisesini işaret etti. "Bu şekilde gidemem. Bu."

"Sorun nedir?"

Elbisenin eteklerini dizinin hemen üstüne kadar çekti.

Kendimi ona doğru hamle yapmaktan ve güzel pembe külotunun eteğini çekiştirmekten alıkoymak için gözlerimi kısa süreliğine kapatıp üçe kadar saymak zorunda kaldım.

Vivian siyah ayakkabılarını işaret etti. "Ayakkabılar uymuyor."

Şimdi erkeklerin neden kadınlarıyla alışveriş yapmayı işkence olarak gördüklerini anlıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

VIVIAN

"A ne isterseniz... efendim."

Var'la göz göze gelirken sıska Gucci tezgahlarına ters ters baktım.

Onu suçladığımdan değil. Adam kirli, seksi ve ateşliydi. Özellikle de o takım elbisenin içinde. Tüm dövmeleri ve at kuyruğu yapılmış uzun saçlarıyla pahalı zevkleri olan bir haydut gibi görünüyordu ve ben de bunun için buradaydım.

Ama ben değildim.

Resimlerim için
buradaydım. Evet, tablolar.

Var gözlerini cüzdan duvarından ayırmadı, birazdan kendini yaralayacak kadar sert bir şekilde dudak büken kızı tamamen görmezden geldi.

"Ona ne istiyorsa getirin," dedi ona bakmadan.

Var'ın arkasına bakabilmek için sırtımı eğerek dilimi satıcı kıza doğru uzattım.

Nefesi kesildi.

Var'ın kafası bana doğru döndü ama ben sadece masumca gülümsedim ve duvarı işaret ettim. "Fildişi rugan Jackie omuz çantasının bu elbiseyle uyumlu olacağını düşünüyorum," dedim tatlı bir sesle.

Yoğun safir mavisi bakışlarını üzerimde tutarak omzunun üzerinden, "Onu duydun. Git çantayı getir."

Tezgâhtar kız, pek de hanımefendiye yakışmayan bir homurdanmayla, çantayı almak için hışımla arkasını döndü.

Satın almadan önce içinde tükürük izi olup olmadığını kontrol etmeliyim.

Bana iki çift ayakkabı aldıktan sonra, kobalt mavisi elbisemle uyumlu bir çift altın askılı ve piton dantelli elbisemle uyumlu bir çift kırmızı topuklu ayakkabı, ona günün geri kalanını Gucci'ye girerken yeni elbisemi giyerken siyah deri bir çanta taşıyarak geçiremeyeceğimi söyledim.

"İşin bitti mi? Ofiste yapmam gereken işler var."

Yakındaki bazı kemerleri inceliyormuş gibi yaptım. "Duruma göre değişir. Demek istediğimi anlatabildim mi?"

Var tek kaşını kaldırırken kıkırdadı. "Neandertal bir erkek gibi davranmanın ve gardırobunuzu sorgulamanın pahalı olduğunu mu?"

"Aynen öyle."

Aslında sadece onunla dalga geçmeyi planlıyordum. Yedi bin dolarlık elbiseler seçmeye ve üç bin dolarlık ayakkabılar konusunda ısrar etmeye başladığımda amca diye ağlayacağını ve elbisemin iyi olduğunu kabul edeceğini düşünmüştüm. Sonra kıyafetleri denerken ve farklı ayakkabı çiftlerini göstermek için eteğimi yukarı kaldırırken, her zaman biraz fazla kalça göstererek onunla dalga geçmek eğlenceli hale geldi.

Kolunu arkamdan ortama doladı. "Her kuruşuna değer. Yarın ne giyersen giy, çöpe atmak için sabırsızlanıyorum."

Midem bulandı.

Her şey yolunda giderse, yarın olmayacaktı. Tabloları ofisinde sakladığı bulmam çok uzun sürmeyecekti. Bulur bulmaz depoya dönmeyi planlıyordum. Eğer gerçekten o diğer korkunç Rus tarafından izleniyorsam, bu onu gölgelerden çıkması için tetikleyebilirdi.

Ona tabloları nerede söyler ve onları nasıl geri alacağını ona bıraktırdım.

Kendimi zihinsel bir sarsıntıdan

geçirdim. İki korkutucu Rus.

Aslında bunu kendime tesadüfen söylemiştim.

Şu anda hayatımda iki korkunç Rus vardı. İkisi de muhtemelen suçluydu.

Tanrım, hayatımı raydan çıkardığımda, gerçekten hendeği hedefliyorum.

Kavrayışından sıyrılarak kemer askısını koydum. "Söyle bakalım,

Bir Rus mafyası bugünlerde nasıl para kazanıyor? Demek istediğim, içki yasağının sona ermesi yıllar önce gelirlerinize ciddi bir darbe vurmuş olmalı."

Dirseğini rafın tepesine dayadı. "Sen bana bir şey söylersen ben de sana söylerim."

Kürek kemiklerimin arasındaki boşluk gerildi. "Elbette."

"Bir kız geçici sekreter maaşıyla Lincoln Square'de iki yatak odalı, oda arkadaşı olmayan üç bin dolarlık bir daireyi nasıl alabilir?"

Yutkundum. "Asistanı tercih ederim."

Bakışları daraldı. "Soruya cevap ver."

Ayakkabı vitrinine bakmak için arkamı döndüğümde omuz silktim. "Oh, bilirsin işte. Her zamanki gibi."

Beni takip etti. "Aslında bilmiyorum. Söyle bana. Çünkü Abakar'ın seni o havalı üniversiteden aldığın Sanat Tarihi diploması için işe alıp almadığını merak ediyorum."

Saçmalık.

Sanat sahtecisi olduğumu anlamış mıydı? Ben onunla oynarken o benimle mi oynuyordu?

O kadar hızlı döndüm ki kendimi sabitlemek için yakındaki bir rafa tutunmak zorunda kaldım. "Sanat diplomamı nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum," diye uyardı bir adım daha yaklaşırken. "Gerçeği istiyorum Vivian. Sanat sahtecisine resim yapması için hedef seçmen için Abakar sana para mı verdi? Çantalarını, ayakkabılarını ve o daireyi tek başına bu şekilde mi karşılayabiliyorsun? Sahte bir tabloyu gözden kaçırma ihtimali en yüksek müzayede evlerini seçen sen miydin?"

Ben cevap veremedim, sıska ördek dudaklı elinde Gucci alışveriş çantasına özenle sarılmış bir cüzdanla döndü. "Çantanız, efendim."

Yine ona bakmadı bile. "Bunu Dört Keşiş'e fatura et."

Kız gözlerini kırıştırdı. Tavrına dair tüm işaretler kaybolmuştu. Yavaşça geri çekilirken neredeyse saygıyla eğiliyordu. "Evet, evet, elbette efendim. Kesinlikle. Hemen," diye saçmaladı bizden uzaklaşmak için çabalarken.

Ona doğru başımı salladım. "Sanırım senin ne iş yaptığını biliyor."

"Çoğu öyle. Şimdi soruma cevap ver Vivian."

Sanat diplomamın olması çok büyük bir tesadüf olurdu. Açıklaması, kalpazanın ben olduğumu itiraf etmekten daha iyiydi.

Yine de...

"Bu kalpazanı yakalamayı neden bu kadar istiyorsunuz? Onu polise teslim etmeyi mi planlıyorsunuz?"

Daha da yaklaşıarak dükkânın karanlık bir köşesine doğru ilerledi. "Onu neden koruyorsun?"

"Birini koruduğumu kim söyledi?"

Parmağını çenemin altına koydu. "Biliyorum. Ve ben her zaman haklıyım."

"Bu durumda değil. Abakar benim... ajansıma... sanat deneyimi olan bir... sekreter... istediğini söyledi çünkü galeri faturalarını ve uluslararası gümrük formlarının nasıl doldurulacağını anlamaları gerekecekti. Bana özel sanat eserleri hakkında hiç soru sormadı ve ben de sahteciyle hiç tanışmadım."

Yani, teknik olarak kendinle *buluşmuyorsun*.

Panik içinde yalanı genişletmeye devam ettim. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, ailemden kira yardımı alıyorum."

"Hiç aramadığın ebeveynlerin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Nereden biliyorsun-" Nefes nefese kaldım. "Telefonum! Telefonumu karıştırmışsın!"

"Tabii ki aradım. Annen gibi önemli birinin seni araması ihtimaline karşı izlemem gerekiyordu."

Ya da kalpazan.

Alay ettim. "Florida'daki briç oyununu bölmek mi? Mümkün değil. Telefonumu geri istiyorum."

Elini göğüs cebine attı ve telefonumu çıkardı.

Pembe incili kılıfı gördüğümde heyecandan neredeyse çığlık atacaktım. Sonra sinirlendim. "Bunca zamandır yanında mıydı?"

Omuz silkti.

Elinden kaptığım gibi, suçlayıcı mesajlar görmediğinden emin olmak için açtım. Tanrıya şükür, telefonumla hiç iş yapmamıştım. Sadece "özel sanat eseri" siparişleri için kurduğum sahte Etsy dükkânı aracılığıyla.

Mesajlar arasında gezinirken bir şeylerin ters gittiğini fark ettim.

Eksik mesajlar vardı.

Sonra kişileri açtım.

Kayıp kişiler de vardı.

Telefonu aramızda tuttum. "Tüm erkek rehberimi ve mesajlarımı sildin mi?"

Saatine bakmak için bileğini çevirdi. "Gitmemiz gerekiyor. Bir toplantım var."

Gucci alışveriş çantasını diğer aldıklarımla birlikte tutabilmesi için elimden çekip aldı ve bir elini belime koyarak beni mağazadan dışarı çıkardı.

Tabii ki, arabası tam olarak yasadışı olarak park ettiği yerdeydi ve herhangi bir ceza bile almamıştı.

Beni yolcu koltuğuna oturturken "Bu iş daha bitmedi," diye uyardım.

Cevap vermeyi reddetti.

Otoparka girdiğimizde döndü ve elini uzattı. "Arabanın anahtarlarını ver."

Cüzdanımı, makyaj çantamı ve anahtarlarımı yeni Gucci çantama koymayı henüz bitirmiştim. "Neden?"

"Çünkü adamlarımdan birine onu güvenli bir yere taşımasını söyleyeceğim."

"Oh. Sanırım sorun olmaz." Ona anahtarlarımı uzattım.

"Ofise gidin. Dosyalarıyla ilgili gereken bir yığın yeni üyelik başvurusu var." Arabadan inmeden önce ona sahte bir selam verdim.

* * *

Beş aptal resim bulmak ne kadar zor olabilir ki?

Onları rulo haline getirip bir dolaba koyacak değildi ya.

Teknik olarak, gerçek Rus Mona Lisa'sı hesaba katıldığında, beş taklidimin de hiçbir değeri yoktu, karaborsada bile.

Yani gerçekten kilit altında tutulmaları .

Duvar kasasını kontrol etmek için Var'ın ofisindeki duvardaki son tabloyu kaldırdım.

Hiçbir şey.

Her an toplantıdan dönebilirdi. Bir kat kasası.

Belki Var'ın da Abakar gibi bir kasası vardı. Var'ın resimleri nerede bildiği açıktı ve pek çok insanın bir yer kasası için parası ya da kaynağı yoktu, bu yüzden belki de kendisi bir kasaya sahip olduğu için biliyordu?

Durduğum yerde halının üzerinde tepindim.

Sağlamdı. Birkaç adım attım ve tekrar bastım.

Hala bir şey yok.

Birkaç adım daha ve bir ezme daha.

"Ne yapıyorsun?"

Göğsümü tutarken çığlık attım. Var eşikte duruyordu.

"Ben... ben... um... yeni ayakkabılarımı deniyordum!"

Bir kaşını kaldırdı.

"Evet, biraz sıkıydılar ve bu yüzden onları alıştırmanın en iyi yolu halının üzerinde tepinmek."

Bunu satın almasının hiçbir yolu yoktu.

Var omuz silkti ve yanımdan geçti. "Her neyse. Çıkarken kapıyı kapat."

Yanımdan geçerken telefonu çaldı. Kapı kolunu kavradım ve kapatma hareketi yaptım... sadece çok yavaşça.

Arkası dönük olduğu için beni fark etmedi bile.

"Hayır. Taklitçiden henüz haber yok. Masaccio'yu Alman müzayedesinden mi aldınız?"

Masaccio'yu bulmuşlar. Onu sevmiştim. Onun başyapıtı olan Madonna ve Çocuk ile Aziz Anne'nin ressam eskizine benzeyen bir şey bulmuştum. Koleksiyoncular perdelerin arkasına bakmayı ve böyle eskizlerle bir sanatçının yöntemine göz atmayı severlerdi. Bir tablo kadar para ederdi ama aynı düzeyde incelemeye de tabi tutulmazdı.

"Triad'ın kızgın olduğunu biliyorum. Haoyo'yu arayıp işleri yoluna koyacağım."

Triad, son derece tehlikeli Çin Triad çetesi mi?

"Ben kalpazanın icabına bakana kadar tüm operasyonların durdurulduğunu anlamaları gerekiyor."

Kalpazanla ilgilenmek mi?

Bunun mafya dilinde ne anlama geldiğini biliyordum.

Saçmalık.

BÖLÜM 22

VIVIAN

A aceleyle eve dönerken, dairemin kapısının önünde durdum.
Müzik çalıyordu.
Müziği açık bırakmadım.
Kapı kolunu dikkatlice test ederken ellerim titredi. Kilitliydi.
Elim o kadar kötü titremeye devam etti ki anahtarlarımı yere düşürdüm.
Dinlemek için durdum.
Metal çınlaması müziği durdurur mu? Hayır.
Polisleri arayıp müzik setimden korktuğumu söyleyemeyeceğimi bildiğim için anahtarlarımı alıp içeri girdim.
Hiçbir şey rahatsız görünmüyordu.
Çalan şarkının belli belirsiz tanıdık gelen, hoş bir ahengi vardı.
Her , kanepenin altını ve duş perdesinin arkasını dikkatle ararken, dinlemeye devam ettim.
Aynı şarkı tekrar tekrar çaldı.
Sonra anladım. Bu Mona Lisa şarkısıydı. Nat King Cole'un söylediği şarkı, ama bu versiyon yabancı bir dildeydi.
Rusça'ydı.
Elimi yumruk yapıp müzik setinin düğmesine vurarak kapattım.

Buzdolabını açarak birkaç gece öncesinden kalma şarap şişesine uzandım. Kapağını çevirerek doğrudan içtim.

Mutfak tezgahıma yaslanırken seçenekleri değerlendirdim.

Ya bu gizemli Rus kurtarma uzmanı bana izlediğine ve sabırsızlıkla beklediğine dair bir mesaj gönderiyordu.

Ya da...

Var benimle dalga geçiyordu.

Bugün iki saattir ofiste değildi.

Ofisini aramak için bana zaman kazandırdığını düşünürken, ya aynı anda burada benim dairemde aynı şeyi yapıyor olsaydı?

Bu düşünceyle döndüm ve yeni Gucci çantamı karıştırdım. Anahtarlarımı bulduğumda, onları herhangi bir işaret için inceledim... şey, bir anahtarın kopyalanması için işaretlerin ne olduğundan gerçekten emin değildim.

Filmlerdeki gibi gizli bir anahtar kalıbından çıkan

kil mi? Anahtarları kopyalayan donanım

makinesinden gelen yağ? Metal talaşı mı?

Hiçbir şey.

Eğer bana mesajı gönderen gizemli Rus adamsa, bir B planına ihtiyacım vardı.

Ve eğer Var benden haberdarsa, diğer beş tabloyu bulmam pek olası değildi. Belli ki onları ofisinden başka bir yere saklayacaktı ki ben de oraya burnumu sokmakta özgürdüm.

Tek seçeneğim Rusları yatıştırmak için muhtemelen bir Mona Lisa sahtesi daha yaratmaktı.

Şarabımdan bir yudum daha alarak yatak odasına girdim. Her ihtimale karşı yatağın altını ve dolabı tekrar kontrol ettikten sonra yaşlı bir adamın gömleğini ve yoga pantolonunu giydim.

bir toka ile toplayarak ikinci yatak odasına, sanat atölyeme geçtim.

Kavak tahtadan tuvali şövalenin üzerine yerleştirdim.

Elimde sadece bir tane kalmıştı ve belki başka bir Mona Lisa'yı bitirmeye yetecek kadar boya vardı. Da Vinci gibi görünür fırça darbeleri olmadan

karanlıktan aydınlığa puslu, kesintisiz bir geçiş izlenimi yaratmak için inanılmaz derecede ince yağlı boya katmanları uygulayın ve katlar arasında tamamen kurummasını bekleyin.

Sfumato işlemi haftalar, hatta aylar sürebilirdi. Bu hassas süreçte acele etmek, bunun gerçek değil bir sahtekarlık olduğunu daha da belirgin hale getirecekti, ama belki de bu beni beladan kurtarmaya yetecekti.

Olmak zorundaydı. Bu noktada fazla seçeneğim yoktu.

Toz kurşun beyazı pigmentini yağ ile karıştırmam gerekeceğinden, güvenli tarafta olmak için yatak odası penceresini kaldırdım. Pigmentleri karıştırmak için cam mullerimi kullandıktan sonra, çatlakları doldurmak ve pürüzsüz bir yüzey oluşturmak için astarı tahtaya dikkatlice uyguladım.

Bunu yaparken pencere kaydı ve çarparak kapandı. Ani gürültü beni bir adım havaya sıçrattı.

Şaraptan bir yudum daha alarak tekrar odaklanmaya çalıştım. Yine pencere düştü ve ödüm bokuma karıştı.

Tam pencereyi açık tutmak için pencere ile pervaz arasına bir boya çubuğu sıkıştırıyordum ki telefonum çaldı.

Arayan Michelle'di. "Gel bizimle tanış!" diye bağırdı yüksek sesli müziğin içinden. İçimi çektim. "Ben zaten bu gece buradayım."

"Ezik olma! Bir şeyler içmeye gel. Fulton Market'teki yeni mekandayız. Hani şu mavi peynirli zeytinli martinisi olan."

Kuruyan astara baktım. Onunla yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Yine de gizli Etsy hesabım üzerinden sipariş ettiğim küçük Degas ile başlamalıyım.

Görünüşe göre, bir kadın çok sevdiği iki bale dansçısını resmettiği tablosunu boşanma sürecinde kendisini aldatan kocasına kaptırmak üzereydi. Bu yüzden müstakbel eski kocasını kandırmak için ikna edici bir kopya için bana ulaştı. Bana yirmi beş bin kazandıracak hızlı bir işti.

Ama iyi bir martiniyi severdim.

* * *

"GELDİNİZ! MILLET, VIVIAN BURADA!"

Michelle kendini bana doğru fırlattı. Kollarını boynuma dolayarak bana sıkıca sarıldı. "Nerelerdeydin, sürtük? Seni özledim."

Kolumu beline doladığımda başımı omzuna yasladım. "Biliyorum! Özür dilerim. İş yerinde gerçekten çok meşguldüm."

Stacey inledi. "Bu kadın çok kötü! Onunla iş/yaşam dengesi hakkında konuşmalısın. Yine de harika görüldüğünü söylemeliyim. Bu Gucci mi?" diye sordu daha yakından bakmak için yeni fildişi çantamı elimden alırken.

Suçluluk duygusu içimi asit gibi kemirirken dudaklarımı sıkıca kapattım ve başımı salladım. Tüm arkadaşlarım Regina George adında berbat bir iç mimarın yanında çalıştığımı, müşteriler için çizdiği fikirleri elle çizip suyla boyadığımı düşünüyordu.

Hiçbirinin bunun *Mean Girls*'teki kaltağın adı olduğunu anlamaması bir mucizeydi.

Beni yargılayacaklarını düşündüğümünden değil.

Bir kalpazan olarak iş sayesinde aslında pek çok insana yardım etmişim. Şu anki projem yardım ettiğim ilk boşanmış kadın değildi.

Ayrıca birkaç Yahudi aileye paha biçilmez, duygusal aile yadigarlarını kurtarmalarında yardımcı oldum. Açık konuşmak gerekirse, çalışmam bu ailelerin büyük bir hırsızlık yapmasına yardımcı oldu, çünkü karanlık ağdaki hırsızları orijinali çalmaları ve benim çalışmamla değiştirmeleri için kiraladılar ve hırsızlığın asla keşfedilmeyeceğini umdular. Ama sonuç, aracı haklı çıkarmadı mı?

Sorun, işimin gizlilik ve azami gizlilik gerektirmesiydi.

Arkadaşlarımın bildiği şeyler değil.

Ayrıca, tehlike potansiyeli de vardı. Şimdi çok iyi öğrendiğim gibi.

"Büyük bir projeyi neredeyse bitirmek üzereyim ve yakında ortalık sakinleşecek."

Evet. Tek yapmam gereken Rus mafyasını alt etmek, nefret edilen bir diktatörün ortadan kaybolmasındaki rolümü gizlemeye devam etmek ve gizemli bir Rus geri alma uzmanını, altı ayda ustalıkla hazırladığım beş sahtekârlık yerine, işverenin Mon Lisa'sının yarım yamalak, amatörce, aceleyle yapılmış bir sahtesini almaya ikna etmektir.

Sakin, esintili, limon sıkar gibi.

İçinde bulunduğum durum karşısında tam bir panik atak geçirmeden önce, müzik eşliğinde "Bir martiniye ihtiyacım var" diye seslendim.

Michelle kolunu uzattı ve bara doğru işaret etti. "Barda üç kişi var. Sonsuza kadar sürecek. Al, şunu üfle." Bana bir vape uzattı.

Burnumu kıstım. "Bu geçen seferkiyle aynı şey mi? O beni süper uçurmuştu."

"O Jenny Kush'tu. Bu farklı," diye kulağıma bağırdı, sonra bana parlak mor vape kalemini uzatırken kıkırdadı.

"Tamam, ama sadece hızlı bir vuruş."

Omuz silkti. "Arabayı , değil mi?"

"Tabii ki hayır, bu mahallede park etmek imkansız."

"O zaman kimin umurunda. Gergin görünüyorsun. Çok fazla çalışıyorsun. Biraz eğlen!"

Vape ciğerlerimi yakarken öksürdüm. Öksürme kısmından nefret ederdim. Muhtemelen bu yüzden o kadar sık sigara içmiyordum. Ve sakızlar çok güvenilmezdi. Bazen hiçbir şey hissetmezdim. Sonra bir dahaki sefere aynı tarz sakızı aldığımda dans eden gökkuşağı ayıları ve şarkı söyleyen teakettles görüyordum.

Ağzımı kapatıp tekrar öksürürken kalemi ona geri uzattım. "Urgh. Sadece bir vuruş. Martini içmeye devam edeceğim."

Michelle kollarını havaya kaldırdı ve güldü. "Aman Tanrım! Bu şarkıya bayılıyorum! Acele edin. Sallanan Marshılar görmeye başlamadan önce dans edelim."

"Ne?"

Elimi tuttu ve beni dans pistine götürdü, omzunun üzerinden, "Bu otun adı Alien Mint. Bu dünyanın çok dışında olduğunu söylüyorlar, küçük yeşil adamlarla tam konuşmalar yapacaksın."

Dans pistine doğru ilerlerken "Michelle, berbatsın," diye kıkırdadım.

* * *

Şans eseri, küçük yeşil adamlar yoktu.

Ne yazık ki çok sayıda sinir bozucu Neandertal vardı.

Kız arkadaşlarımla dans etmeye çalışırken, bir adam diğerinin arkasından yanaştı, çarptı ve sürtündü. Çok iğrençti.

Kalçalarımıdaki bir çift terli eli daha fırçaladıktan sonra Michelle ve Stacey'ye işaret ettim. "Ben bir içki alacağım."

Başlarını salladılar ve beni onayladılar.

Tanrı'ya şükür, yeterince küçük bir darbe almıştım, sadece hafif ama yine de eğlenceli bir vızıltı vardı. Etkisi çoktan geçtiğine göre, artık tercih ettiğim parti iyiliğini, mavi peynirli zeytinli ekstra pis bir martini içmenin güvenli olduğunu düşündüm.

Dans pistinden yüksek arkalıklı kadife salon masalarının önündeki bara doğru geçerken, bir kol belime dolandı ve beni bir kucağa çekti.

"Ne oluyor lan?" Seslendim.

Saçında mantıktan çok jöle olan bir dangalak dudaklarını yaladı. "Özel bir dansa ne dersin?"

İğrenç.

"Bırak beni."

"Hey, böyle yapma bebeğim."

"Ben senin bebeğin değilim, şimdi ellerini üzerimden çek yoksa-"

Belimin etrafındaki kavrayışını sıkılaştırırken güldü. "Yoksa ne olur?"

"Ya da ölürsün," diye homurdandı arkamdan bir ses.

Uh oh.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

VAR

■ Serg'i bu hafta dördüncü bir cesetle uğraşmaya zorlarsam, beşinci ceset ben .

Adamın kafasını koparıp cesedine gösterme meselesi masadan kalkınca, durumla daha medeni bir şekilde ilgilenmek zorunda kaldım.

Eğilerek kolumu Vivian'ın beline doladım ve onu ölmüş olması gereken adamın kucağından çektim. "Seninle daha sonra ilgileneceğim," diye uyardım onu arkama sıkıştırırken.

Aptalın cevap vermesine fırsat vermeden kafasının arkasından tuttum ve kokteyl masasının üzerine çarptım. Yüksek sesli müzik burnunun kırılmasının tatmin edici çıtırtısını duymamı engelledi ama fışkıran kan iyi bir teselli ödülüydü.

Vivian omzuma dokundu. "Gerçekten burada mısın?"

"Bebeğim, sana elini uzatan adamı öldürmemeye çalışmakla meşgulüm. Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Omzumu okşarken gülümsedi. "Aman Tanrım, bu tam da gerçekten burada olsaydın söyleyeceğin bir şeye benziyor."

Gövdesini kaldıramasın diye adamın başının arkasına baskı yapmaya devam ettim. Masasındaki insanları tarayarak, "Bir sorunumuz olacak mı?" diye sordum.

İkisi boyun eğerek avuçlarını havaya kaldırdı ve başlarını salladı. Üçüncüsü içkisini kaldırdı ve bana kadeh kaldırdı. "Hayır, adam tam bir pislik." Sonra içkisinden bir yudum aldı.

Adamın kafasını geriye doğru çektim. Başı sallanırken, buğulu ve yarı kapalı gözlerle bana baktı.

"Hey, dinle. Bu önemli." Ona bir tokat attığımda dikkatini çekmiştim.

"Ne oluyor lan? Burnumu mu kırdın?"

Aptalca sorusunu görmezden gelerek dedim ki, "Olay şu, göt herif. Sadece gücü, parası ve taşakları olan erkekler anti-me-too mağara adamı saçmalığını başarabilir. Görünüşe bakılırsa sende bunların hiçbiri yok."

Gözleri yaşardı. "Kahretsin, bu çok kaba. Varlığımı ekonomik durumuma indirgeyerek duygularımı incittiniz."

Burnumdan derin nefes aldım. Lanet olası kar tanesi milenyum kuşağı.

Kadınların yaşlı erkeklere akın etmesi şaşırtıcı mıydı? Yatak odasında bir erkek ve kollarında bir beyefendi istiyorlardı. Onları duvara karşı nasıl kafesleyeceğini ve lanet olası bir çeki nasıl alacağını bilen birini.

Tam cevap verecekken Vivian omzuma tekrar dokundu. Başımı çevirdim. "Evet, *krasivaya*. Şimdi size nasıl yardımcı olabilirim?"

Çenesini üst koluma yasladı. "Var'a bundan bahsetmeyeceğine söz verir misin? İçimde *çok* kızacağına dair garip bir his var," dedi başını geriye atıp gülerken.

Bebeğim uçurtma gibi uçuyordu.

Alnımı ona yaslariken çenesini kavradım. "Haklısın bebeğim. Kendini bu şekilde tehlikeye atmana çok kızardım," diye karşılık verdim.

Parmağını muhteşem mat kırmızı dudaklarına götürdü. "O zaman *şışşt*. Bu bizim küçük sırrımız ." Sonra bana abartılı bir göz kırptı.

Kahretsin, çok tatlıydı.

Ona kızgın kalmak çok zordu. Ve birkaç dakika öncesine kadar ona çok mantıksız bir şekilde kızgındım. Arkadaşlarıyla bir kulüpte olmasına kızmak bir yana, sinirlenmeye kesinlikle hakkım olmadığı gerçeği, Fulton Market'teki yeni kulüpte telefonunu pinglediğimde yükselen öfkemi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Erkeklerin dikkatini çekmeden böyle bir yere giremeyecek kadar güzel, baştan çıkarıcı ve seksiydi.

Çocukken bile oyuncaklarımı paylaşmayı reddederdim. Şimdi de başlamaya niyetim yoktu.

Vivian benimdi.

Vücudu, zeki ağzı, muhteşem gülümsemesi, zümrüt gözlerindeki muzip parıltı, hepsi . Her parçasını kıskançlıkla korumayı planladım. Eğer

Benim istediğim olsaydı, başka hiçbir erkek onun arkadaşlığından zevk almak şöyle dursun, sesini bile duyamazdı.

Aptala olan ilgimi çoktan kaybetmiştim, eğildim ve çenesine dirsek atarak onu bayılttım.

Kolumu beline dolayarak Vivian'ı girdiğim özel kapıya doğru çektim. "Biz gidiyoruz."

Topuklarını sıktı. "Yapamam!"

Elimi boynunun yan tarafına doladığımda kendime doğru çektim. "Bu konuda sabrımı zorlama Viv."

Yüzü göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle aydınlandı. Dudaklarındaki kıızılık tenini tatlı bir krem gibi gösteriyordu. "Awwwww... az önce bana Viv dedin. Biz lakap arkadaşınız. Sen Var'sın, ben de Viv." Sonra kıkırdadı. "Aman Tanrım, bu bizi bowling randevularına giden sevimsiz bir çift gibi gösteriyor. Viv ve Var."

Görünüşe göre, beyni bu gerçeğin sonuçlarını tam olarak kavrayamamış olsa da, en azından fiziksel olarak şu anda burada olduğunu fark etmişti.

"Seni buradan çıkaracağım."

Gözleri irileşti. "Yapamam. Michelle ve Stacey burada. Onları öylece bırakamam."

Kalabalığa bakmak için başımı çevirdim. "Onları bana göster."

Elimi tuttu. "Seni tanıştıracam."

Kalabalığın içinde birkaç dakika ilerledikten sonra, ikisi de Vivian gibi yirmili yaşların sonunda olan iki çekici kadına yaklaştık.

"Kızlar! Kızlar!" diye bağırdı Vivian başparmağıyla beni işaret ederken. "Bu size bahsetmediğim adam çünkü kendisi süper korkunç bir Rus mafyası."

Birkaç kafa döndü.

"Kızım, onu nerede saklıyordun?" "Siz

ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Bir arkadaşı var mı?"

Vivian yine kıkırdadı. "Vay anasını, siz kızlar bir de bu adamın sihirli penisini görmelisiniz. Çok büyük. HUUUUGGGE gibi. Ve aman Tanrım, diliyle yapabildiği şeyler."

Sihirli penis

mi?

Bu bir ilk.

Vivian'ın arkadaşları kocaman gözler ve açık ağızlarla kasıklarına baktılar.

Vivian'ı yanıma çektim ve yüzünü göğsüme bastırdım. "Tamam, şimdi. Bu kadar yeter ufaklık."

Biri konuşurken ikisi de müzik eşliğinde sallanıyordu. "Vivian'ın biriyle yatma vakti gelmişti."

Hoşgörüyü gülümsedim. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," dedim telefonumu kaldırırken, Serg'e gönderebileceğim bir fotoğraf çekmeye niyetliydim, böylece bir karşılama organize edebilirdi.

İki kız da . "Bir fotoğraf! Vivian, buraya gel."

Sikeyim.

Ben onu durduramadan Vivian arkadaşlarına katıldı.

Erkeklerim için hazırladığım basit kimlik fotoğrafı, üç kadının poz vermesiyle doğaçlama bir fotoğraf çekimine dönüştü. Önce her zamanki kadın topluluğu fotoğrafı, ardından *Charlie'nin Melekleri* pozunu, sonra da şakacı bir şekilde dışarı itilmiş, abartılı somurtma.

Onlara baş parmağımla verdim. "Çok iyi hanımlar. Sanırım yeterince var." Etrafımda toplandılar.

"Bir bakalım. Oh! Bu iyiydi." "Michelle, gözlerin patlıyor."

"Vivian, bana o rujun rengini söylemelisin."

"Bu Chanel. Sanırım çantamda bir yerde. Kontrol edeyim." "Eyvah. Sil şunu."

"Stacey, buna kesinlikle şampanya filtresi koymalıyız." "Bunları bize gönderebilir misin?"

"Bunları paylaşmalısın."

"Senin IG'n ne?"

Telefonumu ellerinden alarak destek çağırdım. Serg cevap verdi, "Evet, ne oldu?"

"Yardım edin!"

"Var?"

"Yardım gönderin. İstila edildim."

"Ne tür bir silah gücüne ihtiyacım olacak? Kaç adam lazım? Konumunuz nedir?" Serg güvenlik moduna geçerken hızlıca gelen sorular.

"Silah yok. En az dört adam. Her kadın için iki kişiye ihtiyacınız olacak. Size GPS'i göndereceğim."

"Ne oluyor lan?"

"Bir yakalayıcıya ihtiyacım . İsimleri Michelle ve Stacey. Eve sağ salım varmalarını sağlayın. Vivian'ın güvenliğini sağlıyorum."

Cevap olarak duyduğum tek şey kahkahaydı.

Telefonu kapattıktan sonra Vivian'ı ayağından kaldırdım ve kulüpten dışarı çıkardım.

"Nereye gidiyoruz?"

Cipimin ara sokakta beklediği özel yan kapıyı açtığımda bizi temiz hava karşıladı. "Seni eve götürüyorum."

Yolcu tarafındaki kapıyı açtım ve onu içeri yerleştirdim, emniyet kemerini bağlamak için üzerine eğildim.

Yanağı yanağıma değdi. "Güzel kokuyorsun."

Dudaklarım kıvrıldı. "Sen de öyle, bebeğim."

geçtiğimde başını koltuk başlığına yaslayarak bana baktı. "Başım belada mı?"

Ben arabayı Dört Keşiş'e doğru yönlendirirken araba ara sokaktan hızla çıktı. "Evet."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Kırmızı ışıkta durduğumda uzandım ve elimin tersiyle yanağını okşadım. "Çünkü seni tutmaya karar verdim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

VIVIAN

■ çok yüksek değildi. Dans eden uzaylılar yoktu. Sıfır filtreye sahip olacak ve her şeyi komik bulacak kadar uçmuştum. Sanki zihnim pamuk şekerle çevriliydi. Yapabilirdim Bir şey söylemek üzere olduğumu duydum ama kendimi durdurmak için tüm pembe, kabarık, şekerli iyiliğin içinden olarak geçemedim.

Harikaydı.

Kendimi *o anın içinde* hissettim.

Etrafımdaki her şey yumuşak bir şekilde odaklanmıştı. Stres yoktu, endişe yoktu, ceset yoktu, tehditkâr Ruslar yoktu.

Bir tane tehditkâr Rus vardı.

Arabayı sürerken Var'ın profiline bakmak için başımı geriye çevirdim.

Gerçekten de çok lezzetli, karanlık ve çiğ bir cinsel çekiciliği vardı. Tüm o ateşli dövmeler ve büyük kaslar.

Var tekrar yola odaklanmadan önce bana hızlı bir sırıtış fırlattı.

"Teşekkürler güzelim. Ben de senin hayranınım."

Elimi ağzıma kapattım. Sözlerim avucumun içinde boğuklaştı. "Kahretsin. Tüm bunları yüksek sesle mi söyledim?"

"Kesinlikle yaptın."

"Geri alabilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz" diye şakacı bir şekilde hırlarken göz kırptı. Four Monks'un otoparkına girdik.

Bu sefer ana lobiye ve devlet dairesine giden asansöre binmek yerine beni başka bir özel asansöre bindirdi. İzledim

küçük bir deftere sonsuz gibi görünen bir giriş kodu yazarken huşu içindeydi.
Beni asansöre bindirirken başımı göğsüne yasladım. "Acıktım."

* * *

Kafam güzelleştikçe hep şeyler atıştırırdım. Sanki vücudum kızarmış yiyecekler ve tatlılar tüketerek eğlence hissine tutunmaya çalışıyordu.

Kapılar lüks bir çatı katı süitine açıldı. Ağzım açık kaldı. "Burada mı yaşıyorsun?"

Arabasının anahtarlarını sekizgen girişin ortasındaki devasa, pençe ayaklı mermer masanın üzerine fırlattı. "Evet ve hayır. Yandaki Queen Anne Townhouse'un da sahibiyim ama zamanımın yarısını burada geçiriyorum çünkü burası uygun."

Ağır bir şekilde masaya yaslanarak acı veren yüksek topuklarımdan birini çıkardım, sonra sallanmaya devam ederken diğerini çıkarmaya çalıştım. "Yandaki evden daha mı uygun?"

Ayakkabımı çıkarırken kolunu belime doladı. "Boş evler yalnız yerler olabilir."

İçimi çekerken başımı omzuna yasladım. "Biliyorum. Ben büyürken ailem pek yanımda olmazdı. O aptal boş evde tek başıma dolaşmaktan nefret ederdim."

Bu yüzden genç yaşta resim yapmaya başlamıştım. Tek başına yapılan bir hobinin kesinlikle yalnızlık veren bir yanı vardı. Resim yaparak kendimi yalnız olmanın bir seçim olduğuna ikna edebilirdim.

Başımın üstünü öptü. "Benim için durum farklıydı. Kuzenler, ikinci kuzenler ve üçüncü kuzenlerle dolu geniş bir aileye sahip küçük bir toplulukta büyüdüm. Çoğu zaman yatak odamın zemini kuzenlerimin ve arkadaşlarımdan eve gitmek yerine uyudukları hasırlar ve uyku tulumlarıyla kaplıydı. Sanırım tüm bu gürültüye ve kaosa alıştım."

Gözlerimi kapatarak ona doğru eğilirken gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor." "Öyleydi," diye fısıldadı saçlarıma doğru. "Hâlâ aç mısın?"

Karnımı tutarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Açlıktan ölüyorum!" Başıyla bir işaret yaptı. "Bu taraftan."

Mutfağı, muhteşem bir oturma odası alanıyla bağlantılı açık bir kat planının parçasıydı ve hepsi de bahçeye bakan kemerli pencerelerden oluşan bir duvarı paylaşıyordu.

Gold Coast Chicago'nun uykulu, ağaçlarla çevrili caddesinde.

Mutfak adasındaki bar taburesine tırmandım. "İçecek bir şey var mı?"

"Evet, kahve."

Burnum kırıştı. "Buzz kill." "Ne yemek istersin?" "Sende ne var?"

Buzdolabını açtı. Boştu. Kelimenin tam anlamıyla boştu.

"Elektrik kesintisi mi oldu?"

Omuz silkerek kapıyı kapattı. "Ben genelde alt kattaki restoranda yerim."

"Peki ya eve kadın getirdiğinizde?"

Ellerini mutfak adasına dayayarak başını eğdi ve bana tuhaf bir bakış attı. "Bilmiyorum."

Verdiği cevap midemde bir kıpırtıya neden oldu. Her geçen dakika ayılsam da, kendimi muhtemelen esrardan olduğuna ikna ettim. Pamuk şeker dağılıyordu.

Kaygı, öfke ve panik bilincimin sınırlarında geziniyordu. Umutsuzca tutunmaya çalıştığım pembe ışıltıyı ele geçirmeye çalışan soğuk karanlığı hissedebiliyordum.

"Yani bana geleneksel bir Moğol ya da Rus yemeği yaparak seksi olmaya çalışmayacaksın, öyle mi?"

Kollarını kaldırarak, "Korkarım hayır. Ama şefime oldukça seksi bir telefon görüşmesi yapıyorum."

Ellerimi çırparak ayaklarımı bar taburesi koltuğunun altına salladım. "Anlaştık. Ben muzlu split istiyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Bir ne?"

"Ekstra kirazlı muzlu split." "Banana split de ne?"

Bar taburesinden zıpladım ve avuçlarımı göğsüne yerleştirmek için adanın etrafında hareket ettim. "Aman Tanrım, çok güçlüsün..." Başımı arkaya yatırdım. "Ve uzun."

Kendime zihinsel bir sarsıntı vererek odaklandım. "Ne diyordum ben? Oh, evet! Banana split gelmiş geçmiş en harika şeydir." Parmaklarımla saydım. "Muz var tabii ki. Ve vanilyalı, çikolatalı ve çilekli dondurma, sıcak şekerleme sosu, taze çilek ve üstüne bir kiraz. Şimdi biraz

İnsanlar ananas ve garip, ezilmiş ceviz sosu ekliyor ama bu iğrenç. Bir de bolca krem şanti var."

Telefonu eline aldı. "Bana şefi bağlayın."

Banana split siparişi verirken koluna yaslandım ve telefon ahizesine konuşmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. "Ekstra vişne ve iğrenç ceviz olmasın!"

Var güldü. "Anladın mı? Güzel. Bir sürahi sert kahve ve bir de sandviç gönderin."

Ellerimi tekrar çırttım. "Oh, ve simit! Dondurma simitle yendiğinde çok daha güzel oluyor."

"Ve krakerler."

Telefonu kapattı ve beni kollarının arasına aldı. "Ne yapıyorsun?"

Göz kırparak, "Bu takım elbiseden kurtulmak istiyorum ve sana mutfakta tek başına güvenmiyorum," dedi.

Kollarımı boynuna doladığımda gözlerimi devirdim. "Yangın falan çıkaracak değilim ya."

Bir kaşını kaldırdı ve sadece bana baktı.

Gözlerim büyüdü. "Ah, evet. *Başka bir* yangın başlatacak ya. Hiç yanan mum yok."

Beni yatağının ortasına fırlattı ve takım elbise ceketini silkip gömme dolaba yönelirken arkasını döndü. "Sen gerçekten bir hazinesin, *krasivaya*."

Siyah ipek örtüye sırtımı yasladım. Kollarımı serin kumaşın üzerinde gezdirirken parmaklarımı açtım ve şöyle seslendim: "Pekala, şimdi tüm bu sevimliliğin tadını çıkar, çünkü bu kafa şimdiden etkisini yitirmeye başladı ve sana kızgın olduğumdan oldukça eminim."

Dolaptan göğsü açık bir kot çıktı.

Yatağa yaklaşırken sert karın kaslarının üzerine yumuşak, gri bir tişört attığında anında hayal kırıklığına uğradım.

Bir dizini yatağın üzerine koyarak üzerime eğildi. "Gerçekten mi? Sence şu anda benden daha öfkeli olman mümkün mü?"

Pembe pamuk şeker zihnimde tanecikli bir sakıza dönüşerek dağıldı. Dirseklerimin üzerine eğilerek onun karanlık, safir bakışlarına odaklandım. "Kızgın olmanı gerektirecek ne var? Ben eğlenirken arkadaşlarımdan önünde kulüpten sürüklenerek çıkarılan benim. Hey, sen orada ne yapıyordun? Beni mi takip ediyordun?"

Saçlarımı geriye doğru itti ve giydiğim gümüş parıltılı üstten çıplak omuzlarımı ortaya çıkardı. "Evet."

İki kaşım da havaya kalktı. "Evet?"

Ağzını boynumda gezdirdi, dilini kulak mememin üzerinde gezdirdi. "Evet."

Elinin erişemeyeceği bir yere yuvarlandım ve yatakta doğruldum. "Evet deyip öylece bırakamazsın."

Yatağın üzerinde diz çökerek ayak bileklerimden tuttu ve bacaklarımı kendi bacaklarının arasına çekerek üzerime oturdu. "Davranışlarını yarın tartışabiliriz."

paçasını kaldırdı ve kot pantolonumun kemerinin hemen üzerindeki hassas teni öptü.

Parmaklarım saçlarını itti ve başını vücudumdan uzaklaştırdı. "Benim davranışım mı?"

Yana doğru yuvarlandı, böylece şimdi onun üzerine binmişim. "Bu senin hatan değil. Kuralları bilmiyordun."

Kotumun düğmelerini açtı.

yeniden ilikledim. "Özür dilerim, hangi kurallar?"

Sıcak elleri ortama dolanmadan önce tekrar düğmelerini açtı ve kotumu aşağı doğru itti. "Açıkçası, kadınının lanet bir kulüpte herkesin içinde kafayı bulmasına müsamaha göstermeyeceğim."

Parmağımı göğsümün ortasına soktum. "Senin kadının mı? Cidden benden bahsetmiyorsun, değil mi?"

Parmakları kot pantolonumun açık kemerini iterken beni göğsüne düşene kadar öne doğru itti. "Başka kimden bahsettiğimi sanıyorsun?"

"Ben senin kadının değilim. Sekreterinizim."

"Asistanı tercih ettiğinizi sanıyordum."

"Konuyu değiştirme." bir işaret yaptım. "Biz bir şey değiliz.

Bu bir şey değil."

Zihnimin arkasında bir şeyler kaşınıyor, yüzeye çıkmaya çalışıyordu.

Endişe, öfke ve panik.

Bir şeyler yanıltı... Var'la ilgili bir şeyler.

Sadece odaklanabilseydim.

Sonra asansör zili çaldı.

"Muzlu böreğim!"

BÖLÜM 25

VIVIAN

T Kapıcı gümüş cloche'u bir hamlede çıkardı.
Devasa muzlu böreği görünce sevinçle ellerimi çırttım.
Narin, oval bir kristal tepsinin içinde yığınla krem şanti ve ekstra vişne ile çok güzeldi.

Var arkamdan geldi ve hamalın sırtını sıvazladı. "Teşekkür ederim, Urvan."

Urvan kraker kâsesinin selofanını açtı ve Var'ın sandviçinin kapağını kaldırdıktan sonra başıyla selam verip oradan ayrıldı.

Mutfak taburesine oturarak kaşıklardan birine uzandım. Var onu elimden çekti. "Önce kahve."

"Ew. Hayır."

Altın süslemeli ve üzerinde heybetli Dört Keşiş amblemi bulunan iki beyaz porselen fincana kahve doldurdu. "Israr ediyorum."

Alt dudağımı dışarı iterek bardağı aldım. "Son zamanlarda bunu çok yapıyor gibisin," diye homurdandım.

Bir kaşını kaldırdı. "Neydi o?"

Ona kocaman sahte bir gülümseme verdim. "Bir şeker ve biraz krema lütfen."

Dilimi yakacağımı bilmeme rağmen kocaman bir yudum aldım. "Ow!"

Bardağı elimden kaptı. "Bir çocuk gibi," diye mırıldandı nefesinin altında.

"O da neydi?"

Bana bir kaşık uzattı. "Kaşık ister misin?" dedim.

Gözlerimi kısarak kaşığı aldım ve ona doğrulttum. "Öyle demediğini biliyorum ama muzlu böreğim için o kadar heyecanlıyım ki umurumda değil."

Kremalı vanilyalı dondurmanın üzerinde, sıcak şekerleme sosuna bulanmış taze, ekşi ama tatlı çilek dilimleri vardı. Kaşıktan yalamadan önce kaşık dolusunu çırpılmış kremanın içinde sürükledim.

Gözlerimi kapattım, başımı arkaya yatırdım ve inledim. "Tanrım, kadın, o dondurmanın içinde ne var?"

Gözlerim hâlâ kapalıyken diğer kaşığı buldum ve ona uzattım. "Çok güzel."

Çilekli dondurmadan biraz kaşıkladım ve tabağın dibinde döndürerek fudge sosu ile kısmen erimiş nefis karışımını aldım. Öne doğru eğilerek ağzıma attım. "Bu dünya tarihindeki en iyi banana split."

Var'ın bakışları dudaklarıma odaklandı. "Daha fazla katılamazdım." "Henüz denemedin bile."
"Fark etmez."

Kaşığımı bütün muz, şantiyi, şekerlemeyi ve çikolatalı dondurmayı dilimleyerek ağzına götürdüm. "Hayır. Bir ısırık almalısın."

Var elini bileğime doladı ve ağzını yavaşça açarken bakışlarını bana odakladı. Dilini alt dudağında gezdirmeden önce dondurmanın ağzında erimesine izin vererek dudaklarını kaşığın çanağının üzerine kaydırđı.

Vay anasını.

Boğazımı temizleyerek dondurma kaplı muz ve şekerleme sosundan ağzıma bir ısırık daha attım. Sonra tepesinden bir kiraz koparmak için uzandım ve bunun çifte kiraz olduğunu görünce çok sevindim.

"İki tane olmasına bayılıyorum!" Başımı geriye atıp çift sapı ağzımın hemen önünde tutarken haykırdım. Üzerlerindeki krem şantiyi yalayıp emerken, dilimi uzatarak iki kirazı fiskeledim.

Tek uyarım alçak sesle küfür etmek oldu.

Var'ın ön kolu kirazları avucumdan düşürürken elini enseme doladı ve beni göğsüne doğru itti.

Ağız acımasız bir güçle inmeden önce ciğerlerime çekebildiğim tek oksijen bir nefes oldu.

Öpücüğünün tatlı tadı, şiddetini yalanlıyordu.

Hükmederken ve sahiplenirken ağız dudaklarımı zedeledi.

Gümüş gömleğimi başımın üzerinden çekip çıkardığında öpüşmeyi zar zor kesmişti. Güçlü parmakları daha sonra sütyenimi hızla çıkardı. Sanki gerçek bir tatlıymışım gibi ağzımı yalayıp yutmaya devam ederken göğüslerim açgözlü avuçlarına döküldü.

Eziciydi. Otoriter. Kontrol edici. Tıpkı onun gibi.

Tıpkı onun gibi.

Beynimde bir şey tıklandı.

Kolumu göğsümde kavuştururken onu ittim. "Evime zorla girdin!"

Patlamamı görmezden gelerek gömleğini kafasının üzerinden yırttı ve sonra bana uzandı.

Başımı sallayıp mutfak adasının etrafında dönerken, "Buraya gel," diye homurdandı.

"Hayır. Sana neden kızgın olduğumu hatırlıyorum."

Var kot pantolonunun düğmelerini açarken bana doğru birkaç adım attı. "Seni uyarıyorum Viv. Bir çift kirazın ağzını sikip sonra da beni reddedemezsin."

Gözlerim büyüdü.

Saçmalık.

Muhtemelen onları emerken bir kase kremayı yalayan kızgın bir kediye benziyordum. Aptal kiraz sapı numarasını nasıl unutabilirdim ki? Herkes kiraz emmenin her erkeğe "gel beni becer" daveti olduğunu bilirdi. Gerçek kiraz ve krem şanti eklemenin bunu destansı seviyelere çıkardığından oldukça emindim.

Bir kolumu göğüslerimin üzerinde sıkıca tutarak geri çekilmeye devam ettim ve diğer kolumu onu savuşturmak için uzattım. "Seninle hiçbir şey yapmayacağım. Evime zorla girdin."

Beni incelerken başını öne eğdi. "Neden bahsediyorsun sen? Evime biri mi girdi? Bana söylemen gerekirdi."

Başımı salladım. "Bana masum rolü yapma. Arabamın anahtarlarını bu yüzden aldığını biliyorum. Bir kopyasını yaptın!"

Beni mutfakta dolaştırırken gömleğini bir kenara fırlattı. "Elbette, bir kopyasını aldım."

"Ah ha! Demek itiraf ediyorsun! Bunların hepsi büyük bir manipülasyondur. Beni asistanın olarak işe alman. Tablolar. Hepsi. Kalpazanla olan ilişkimi zaten biliyorsun."

Dudakları kıvrıldı ve üst köpek dişleri ortaya  ıktı. "İlişi mi? Onunla yattıyor musun?"

 abucak ayılmama rağmen, hala ne demek istediğini anlayamayacak kadar bulanıktım. "Kimi beceriyorsun?"

"Lanet olası kalpazan, Vivian. O pi le yattıyor musun? Çünkü eğer  yleysen, o  l  bir adam."

O telaşla kolumu yana savurdum ve iki kahve fincanını yakalayıp yere düşürdüm. "Bana gaz vermeye  alışma. Kim olduğumu bildiğini biliyorum. Bütün bu saçmalıklardan bıktım artık. Onlar sadece bir çift aptal resim! Artık umurumda değiller. Ve bunu peşinden gönderdiğin diğer serseriye de söyleyebilirsin!"

Bana doğru hamle yaparken bakışları sertleşti.

Bir ciyaklamayla fayansın üzerindeki porselen parçalarından sıyrıldım ve mutfak adasının etrafında dönerek ondan uzaklaştım.

Yumruğunu tezgâha indirirken dudakları inceldi. "Yeter," diye kükredi. "Bana tam olarak neler döndüğünü ve peşinde kaç adam olduğunu söyleyeceksin, hemen şimdi."

Bir top krem şanti kaplı vanilyalı dondurmayı avu larken parmaklarım banana split'in yapışkan soğuğuna battı.

"Sana bir bok anlatmıyorum!" Yapışkan avucumu ona doğru fırlatmadan önce bağırdım.

Dondurma  ıplak göğsüne sıçradı, erimiş krema düz karın kaslarının üzerine sızdı.

Üst yanağında bir kas kıpırdadı.

Kaçmak için döndüğümde kolu uzandı ve beni saçlarımdan yakaladı. Beni kendi etrafında döndürerek buklelerimi sıktı ve önünde diz   kt rd . Tatlının üstündeki bütün muzı kavrarken, "Demek yemeğinle oynamak istiyorsun, küçük kız?" diye hırlarken gözleri şeytani bir niyetle parlıyordu.

BÖLÜM 26

VAR

"O Ağzını kapa," diye emrettim, kristal tabak sallanıp devrildi ve tezgâhın kenarından damlayan erimiş dondurma ve çikolata sosuyla göğüslerine, kalçalarına ve yere sıçradı.

Onu sadece benim için yapılmış canlı bir tatlıya dönüştürmek. Beni öldürecek bir tatlı.

Bu kadın cidden benim ölümüm olacaktı. Sırları ve yalanları, kendini içine soktuğu tehlikeli karmaşa, pis ağız ve muhteşem, kıvrımlı vücuduyla beni delirtiyordu.

Yarın sahteciliklerle, haneye tecavüzle ve onu tehdit eden her kimse onunla ilgilenecektim.

Bu gece, onun meydan okumasıyla başa çıkacaktım. Tutuşuma karşı çekildi.

"Siktir ." "O sonra gelir."

Saçlarını çektim, başını geriye ittim ve dudaklarını açmaya zorladım. Muzun ilk çeyreğini ağzının içine ittim. "Em onu. Üzerindeki her damla kremayı yaladığını görmek istiyorum."

Ben meyveyi daha derine iterken avuç içleri kalçalarıma bastırdı.

Bir anlık inatçı tereddütten sonra pembe dili tatlı etin etrafında gezindi.

"Aferin kızıma. İşte , benim için yala."

Beni ters köşeye yatırırken gözleri yeşil ateşten iki kıvılcım gibiydi.

İnleyerek dudaklarını muzun etrafına sardı ve üzerindeki kabarık krem şantiyi emerken onu ağzının derinliklerine çekti.

"Lanet olsun."

O kadın, maskaralıklarıyla beni çılgına çevirdi.

Muzu bir kenara atarak kotumun fermuarını yırttım ve sikimi dışarı çıkardım. Ayaklarım kalçalarına değecek şekilde yaklaşarak saçlarını sıkıca kavradım. "Sikimi yala."

Dişlerini gösterdi.

Sırıttım. "Hadi bakalım. Isır ve ne olacağını gör, bebeğim."

Boğazındaki kaslar yutkunmasıyla birlikte kasılırken gözleri aşağıya indi.

Avantajımı kullandım ve sikimin başını dudaklarının arasından geçirdim.

Dili etrafımda dönerken inledi.

Başımı arkaya attım. Siktir, evet.

Kalçalarım öne doğru itildi.

Tırnakları kalçalarımın üst kısımlarına batarken omuzları büküldü ama ben vazgeçmedim. Sikimi onun sıcak, ıslak ağzına daha da soktum.

Aşağıya baktığımda, dudakları şaftımın en geniş kısmının etrafında gerilirken gözyaşlarıyla parıldayan gözlerinin görüntüsü taşaklarımı sıkılaştırdı. Yakında, tohumumu onun diline bırakmanın ve onu yutmasını izlemenin sarhoş edici heyecanını yaşayacaktım, ama bu gece değil.

Bu gece, onun içinde olmalıydım.

Bu neredeyse patolojik bir ihtiyaçı, bedenimi onunkine bağlamak için pençeleyen bir dürtü.

Sikimi serbest bırakarak dizlerimin üzerine çöktüm ve kot pantolonunun kemerine uzandım.

Streç denim için Tanrı'ya şükürler olsun.

Pantolonunu düğmelerini bile açmadan kalçalarının üzerinden çekip vücudundan çıkardım. Dizlerini iterek açtığımda külotunun kalın ipeği kolayca yırtıldı.

Üzerine eğilerek göğüslerindeki tatlı kremayı yaladım, sikimin başını girişine yerleştirirken bir meme ucunu ağzımın derinliklerine aldım.

"Hayır," diye nefes aldı, yapışkan parmaklarını çıplak omuzlarıma bastırarak. "Beni prezervatifsiz sikmeye devam edemezsin. Senden hamile kalmayacağım."

Çarpık ve yanlıştı.

Acımasızca bencilce ve tamamen sorumsuzca.

Ve yine de... o anda... inatçı bir ateş ve tutkuyla dolu bu çarpıcı kadının çocuğumu taşıma fikri, birdenbire hayatımdaki tek ezici, itici güç haline geldi.

Vahşi bir atı gerçekten evcilleştirmenin ne kadar imkansız olduğunu herkesten daha iyi biliyordum.

bir çocuk olursa, o benim olacaktı. Sonsuza kadar. Kan bizi bağlayacaktı.

Benden kaçış yok.

Parmaklarımı köprücük kemiğinin çukuruna yerleşmiş bir krem şanti topağının içinden geçirdim ve ittiğim anda ağzına soktum.

Çılgılık attı ve ısırdı.

Acı beni teşvik . " bu, bebeğim. Bana karşılık ver."

İri olduğumu ve vücudunun bana uyum sağlamada hâlâ yeni olduğunu biliyordum ama sadistçe umursamadım. İçeri girişimin acısını hissetmesini istiyordum. Öfkesini, korkusunu ve hatta tutkusunu kesmesini istedim. Benim olduğunu bilmesini istiyordum. Bedenen ve ruhen ona sahip olduğumu. Sahipliğimin ve kontrolümün yakıcılığını hissetmesini istiyordum.

Ben onu mutfakta yerde acımasızca becerirken vücutlarımız erimiş dondurmanın içinde kayıyordu.

Geçen gecedен kalma morluk izlerinin çoktan solduğu boynunu emdim.

Bu benim için kabul edilemezdi.

Kadınımın benim görünür işaretimi taşımasını istedim. Bunu gören herkesin ona sahip çıkıldığını bilmesini istedim. Konuşulduğunu. Sahiplenilmiş.

Kalçalarımı eğerek daha sert bir şekilde içine girdim, amının derinliklerinde onu uçuracak o noktaya ulaşmaya çalıştım.

Vivian başını bir o yana bir bu yana savururken altımda inledi.

Elim sağ dizini kavradı ve itişlerimin hızını artırırken onu kalçamın üzerine doğru ittim. Üzerine eğilerek tekrar ağzına yapıştım, çılgınlıklarının tadına bakmak istiyordum.

Amının kasları sikimin etrafında kasılırken sırtı kavislendi. Lanet olsun, çok sıkıydı.

Ağzının kenarına doğru nefes aldım, "İyi bir kız olup benim için gelecek misin, *krasivaya*?"

"Senden nefret ediyorum," diye inledi kolları boynuma dolanırken, kalçalarını savururken beni daha yakına çekti.

"Eğer bu nefretse, o zaman beni sonsuza dek aşağıla, nefret et ve lanetle, güzel kızım."

Kollarımda çözüldü, vücudu titriyor ve benimkinin altında enerjiyle titreşiyordu.

Acı veren bir disiplinle, serbest bırakmadan önce vücudundaki son dalgalanmaya kadar bekledim.

Her iki bacağını da kavrayarak, dizlerimin üzerine çöktüğümde onları yukarı kaldırdım ve baskı dayanılmaz hale gelene ve sikim onun içinde derinlere salınana kadar hiç acımadan ona vurdum.

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle onun üstüne yığıldım, tüm ağırlığımla onu ezmek için ön kolumu başının üzerine koydum. Vücudu artık hassaslaşan sikimin etrafında kenetlenmeye devam ederken dalga dalga gelen spazmları atlatırken kalçalarımı onunkilere bastırıyordum.

Hâlâ nefesimi tutmaya çalışırken ona baktım.

Dudakları koyu pembe morarmış ve yanakları da aynı şekilde kızarmıştı. Göz makyajı bulaşmış, çıplak göğüsleri çikolata sosuyla kaplanmış ve parlak siyah saçları muzlu böreğimizin geri kalanının yapışkan, erimiş kalıntılarıyla kaplanmıştı.

Hiç şüphesiz hayatımda gördüğüm en büyüleyici yaratıktı. üzerinde.

Kalçalarını oynatmaya çalışırken zümrüt bakışları daraldı. sikimi yerinden oynattı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Burnunun ucunu öptüm. "Bu her şeyi değiştirir."

BÖLÜM 27

VIVIAN

"G Bırak beni," diye emrettim göğsünü iterken.
Gülümsedi. "Sanırım muzlu split benim yeni favori tatlım."
Gözlerim kısıldı. "Çok komik. Ciddiyim. Ayağa kalk."
"Sadece iyi biri olacağına söz verirsen."
Başımı eğdiğimde dudaklarım sırtarak büküldü. "O zaman boş ver. Şekerin sertleşip beni bu aptal zemine kalıcı olarak yapıştırmasını tercih ederim."
Kıkırdadı. "Tanrım, çok eğlenelisin."
"Bunun komik olması gerekmiyordu."
Burnumun ucunu tekrar öptü. "Seni bu kadar sevimli ve eğlenceli yapan da bu."
"Cidden, beni kaldırın. Çok talihsiz yerlerde eriyen dondurmalarım var."
Kalçalarını oynatarak yavaşça dışarı çekti.
O boşluk hissi geri geldi. Sanki varlığım için hayati önem taşıyan bir şeyden aniden kopmuştum. Bu hissi üzerimden attım. Belli ki hâlâ kafam iyiydi ve saçma sapan şeyler düşünüyordum.
Ayağa kalktı ve kolunu bana doğru uzattı.
Jesti görmezden gelerek kendim kalkmaya çalıştım. Çikolata sosuna birkaç kez basıp kaydıktan sonra, sonunda oflaya puflaya pes ettim ve elini tuttum.
Ayağa kalkar kalkmaz beni kollarının arasına aldı. "Beni nereye götürüyorsun?"
"Duşa."

Beni açık tuğla, koyu ahşap ve gömme aydınlatmalı çok erkeksi bir banyoya götürdü. Duş uzak duvarı kaplıyordu ve fırçalanmış nikel armatürlerle tuğla duvarın önünde bir cam tabakadan başka bir şey değildi.

Beni ayağa kaldırarak en yakın kolu çevirdi. Ondan fazla duş başlığından farklı yükseklik ve yoğunlukta sıcak su fişkırdı.

Dereye adım atmadan hemen önce döndüğümde yırtık kot pantolonunu çıkardığını gördüm. "Bekle. Bu devasa yerde başka bir banyo olmalı."

Kot pantolonunu kenara attı, tüm çıplaklığıyla, tanrısal ihtişamıyla bana bakıyordu, aleti yine yarı sertleşmişti. "Kesinlikle öyle. İki tane daha."

Kollarımı camla tuğla duvar arasına gererek girişini engelledim. "O zaman gidip onlardan birinde yıkanamaz mısın?"

Kolunu ortama doladı ve beni karo zeminden kaldırdı. "Hey!"

Beni iki adım öteye, buharlı suyun altında duşun içine taşıdı.

Harika sıcak su tenime çarptığında nefesim kesildi. Onu orada yanımda istemediğimi unutarak, üstümden ve yanlarımdan geçen farklı duş başlıklarının masaj etkisinin tadını çıkardım.

Sabun kullanmama bile gerek kalmadı. Tüm yapışkan dondurma güçlü akıntıyla vücudumdan çoktan temizlenmişti.

Keyifli bir iç çekişten sonra gözlerimi açtığımda Var'ın dikkatle bana baktığını gördüm. Ben.

geri giderken gözlerimdeki suyu sildim. "Neden bakıyorsun Bana böyle mi bakıyorsun?"

Beni sudan kayganlaşan pürüzsüz kırmızı tuğla duvara yaslayana kadar ileri doğru adım attı. "Neden bana kalpazan olduğunu söylemedin?"

"Artık bildiğine göre ne yapacaksın?" "Soruma cevap ver."

Yüz hatlarını incelerken çenemi dışarı doğru ittim ve cevabı gözlerinde aradım. "Önce benimkine cevap ver."

Çenesi sıkıştı. "Ne kadar büyük bir belaya sebep olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Duştan çıkmak için yanından geçmeye çalışırken vücudum sarsıldı.

Avucunu tuğla duvara çarparak sıçramama neden oldu. "Ben cevapları alana kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Duşun sıcaklığına rağmen omurgamdan savunmasız bir ürperti geçerken kollarımı ortama doladım. "Lütfen bunu duşun dışında konuşabilir miyiz?"

Gözleri büyüdü. "Özür dilerim. Lanet olası dünyadaki lanet olası organize suç örgütlerinin yarısının senin kim olduğunu bilmek istediğinden bahsetmek için uygun bir zaman değil mi?"

Sesini yükseltince irkildim.

Adımlarını hızlandırdı ve bir elini ıslak saçlarında gezdirdi. "Siktir!" diye bağırdı yumruğunu duvara vururken.

Çığlık atarak açık kapıya doğru atıldım.

Beni yakaladı.

Vücudumu onunkine yapıştırarak ellerini kafatasımın etrafına sardı ve bana ters ters baktı. "Bebeğim, ne yaptın sen?"

Her şey yüzeye çıktı.

Bastırđığım tüm korkular. Kafa karışıklığı. Öfke. Yalanlar.

Sırlar. Manipölasyonlar.

Gözyaşlarına boğuldum.

Beni göğsüne bastırdı. Elini başımın arkasına dolayarak beni sıkıca tuttu ve "Ağlama, *krasivaya*. Bunu düzelteceğim."

Kollarının arasında sallanırken ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bu benim suçum değil. Her şeyin bu kadar çabuk şözüleceğini bilmiyordum. Her şey sadece birkaç resimle başladı. Önce bir arkadaşımın ofisi için sevdiği bir tablonun kopyasıydı. Sonra biri bunu gördü ve bir sorunla ilgili olarak onlara yardım edip edemeyeceğimi sordu. Sonra bir baktım ki, mirası reddedilen, boşanırken aldatılan ya da değerli bir aile yadigarını yozlaşmış bir bankaya kaptırmak üzere olan insanlara yardım etmek için sahtekarlıklar yapıyorum."

Bir kere başladım mı, duramazdım.

Kendimi onun bakışlarıyla yüzleşmeye zorlarken ıslak saçlarımı yanağımdan uzaklaştırdım. "Yemin ederim. Bunu öğrendiğimde bazı resimlerim müzayedelere girmeye başlamıştı ve artık çok geçti. Sonra Abakar benimle temasa geçti ve çok fazla para vardı. Kendimi kimseye zarar vermediğime ikna ettim. Gerçek Mona Lisa'yı çalacak değerlerdi ya! Rusya'daki çakmasını çalıyorlardı! Kimsenin zarar görmemesi gerekiyordu! Kimsenin ölmemesi gerekiyordu!" Hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ederken sesim bir oktav yükseldi.

Beni geriye doğru itti, ağız ağızıma çarparken beni duvara yasladı.

Başımı başka yöne çevirmeye çalıştım ama bana hiç fırsat vermedi. Dili dudaklarımın arasından geçip çığlıklarımı sustururken sert bedeninin ağırlığı benimkine baskı yapıyordu.

"Dur, bebeğim. Konuşmayı kes," diye yanağıma sürtündü.

Vücudum eğilirken omuzlarım kıvrıldı, sanki içgüdüsel olarak cenin pozisyonuna ister gibiydim.

Beni çevirdi ve arkamdan tuttu. "Bunu düzelteceğim," diye tekrarladı.

Başımı salladım. "Sana inanmıyorum."

Beni tekrar döndürdü ve kaşları çatılırken yanaklarımı avuçladı. "Ne?"

Burnumu çekti. "Sana inanmıyorum. Sen de daha iyi değilsin.

Hepiniz bir avuç katil suçlusunuz." "Bunu sanat sahtecisi söylüyor."

Ondan kurtulduktan sonra titreyerek duvardaki duş başlıklarından birine yöneldim ve yan tarafıma rahatlatıcı bir sıcaklık püskürttüm. "Evet. *Sanat*. Lanet olası kültür. Bir parça tuval ve biraz boya." Ona doğru işaret ettim. "Kötü şöhretli bir kumarhane işletiyorsun."

Elini yumruk yaptı. "Bundan sonra söyleyeceklerin konusunda çok dikkatli öneririm Vivian."

"Ciddi misin? Abakar'ın ofisine tepeden tırnağa silahlı bir şekilde girdiğinde tanıştık. Zaten ölmemiş olsaydı, onu öldürürdün. Tanıştığımızdan beri tek yaptığın beni takip etmek ve zorbalık etmek oldu. Ve sana güvenmemi mi istiyorsun?" Ben gülerken histeri beni ele geçirdi.

Beni kendine çekti. "*Sikişmeyi* unuttun."

Kolunu belime dolayarak beni yerden kaldırdı ve kalçalarının üzerine oturttu. Öne doğru adım attığında, sikini içime iterken sırtım cam duş duvarına çarptı.

Tırnaklarım omuzlarına battı. "Oh, Tanrım!"

Var eğildi ve beni sabit tutmak için dişlerini boynuma geçirdi, o kadar sert itti ki ağır cam sarsıldı. Yaramı yalayarak kulağımı tırmaladı, "Haklısın. Güvenmen gereken son kişi benim."

Yumruklarımı göğsüne vurdum. "Dur! Bırak beni!"

Elini boynuma doladı. "Asla."

Bizi kendi etrafımızda döndürerek beni kollarında asılı tuttu, ilkel bir yoğunlukla içime girerken kendi vücut ağırlığım beni sikişinin üzerine itti.

Ve aman Tanrım, bunun için buradaydım. Tanrı'ya seslenmenin bir anlamı yoktu, çünkü içten içe o anda hissettiklerim yüzünden cehenneme gideceğimi biliyordum. Bu kirli, çarpık ve çok yanıltıcı. Bedenimin umurunda değildi.

Parmaklarımı omuz hizasındaki saçlarına geçirdim ve sertçe çektim.

Dişlerini göstererek başını geriye attı ama ikimiz de boşalana kadar itmeye devam etti ve duş odasını karşılıklı çığlıklarımızla doldurdu.

Hâlâ ağır ağır nefes alıyordum, titreyen bacaklarımın üzerinde durmak için yavaşça vücudundan aşağı kaydım, ama uzaklaşmaya çalıştığımda, kavrayışını sıkılaştırdı. "Yapma."

"Ama-"

"Sadece... yapma, Vivian."

İtaatkâr bir iç çekişle boyun eğdim ve başımı kalp atışlarına yaslayarak kollarının gücüne teslim oldum.

Ben kucağında öylece dururken o da saçlarımı yıkadı. Güçlü parmaklarıyla kafa derime masaj yaparak kalın, kremi bir köpük elde etti ve başımı duşun altına geri soktu.

Ben kıpırdamadan doğal bir süngerli sıvı sabunla köpürttü ve sırtımda gezdirdi.

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Elini aşağı indirdi, önce kıkımda, sonra kalçalarımda, sonra da bacaklarımın arasında gezdirdi.

Elini süngerle göğüslerimi okşamak için hareket ettirdiğinde gözlerimi kırıştıtarak açtım. "Bunun son olmayacağını biliyorsun."

"Şşşt. Konuşma."

Başımı onun ıslak göğsüne yasladım. "Var, burada olmamın tek nedeni kayıp tablolarımı aramam gerektiğiydi, çünkü o adam beni onları bulmam konusunda tehdit etti."

Parmağını çenemin altına koydu ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Buradasın çünkü ben seni burada istiyorum."

Çiğerlerime hava almaya çalışırken göğsüm daraldı. Yutkundum ve titrememi engellemek için sıkıttığım dişlerimin arasından sordum: "Peki ya gitmek istediğimde?"

Dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti kıvrılırken gözleri karardı. Başparmağını alt dudağıma sürttü. "Ne düşünüyorsun, *krasivaya*?"

Sıcak suya ve kollarının sıcaklığına rağmen titredim. "Beni burada öylece tutamazsın Var."

Kolunu yanıma uzattığında irkildim.

Şampuan şişesini kaldırıp bana gösterirken tek kaşını kaldırdı. Avucuna az bir miktar dökerek saçlarını köpürttü ve duruladı.

"Bana cevap verecek misin?"

Bana bakarken başını öne eğdi. "Bunun bir yanıt gerektirdiğini düşünmemiştim."

Kollarımı çıplak göğüslerimin üzerinde kavuşturdum. "Ben de bir tane duymak isterim."

Var eğildi ve alnımdan öptü. "En azından bu konuda, güven bana küçüğüm. Bu soruya vereceğim cevabı duymak istemezsin. Sana söz veriyorum, bundan hoşlanmayacaksın."

Sanki bu ilişkide beni esir tuttuğunu itiraf etmemiş gibi davranarak büyük, kabarık siyah bir havlu açtı ve kendi havlusunu almadan önce omuzlarıma sardı.

Ben hareketsiz dururken, saçımdaki fazla suyu sıkmak için başka bir havlu kullandı.

Bir yanım ayağımı yere vurmak ve bir çocuk gibi öfke nöbeti geçirirken havluyu dişlerimle parçalamak istiyordu. Diğer yanım ise bana baktığı için onun kollarında korunmak istiyordu.

Saç havlusunu bir kenara fırlattı. "Gel. Eminim yorulmuşsundur."

Havlumu göğüslerime bastırarak şansımı zorladım ve ona sırtımı dönüp duştan çıktım. "Evet, uzun bir gece oldu. Eve gitmeliyim."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kollarına aldı ve yatak odasına götürdü. "Gerçekten çok tatlısın."

Beni hâlâ kucağındayken eğildi ve beni yatağın ortasına atmadan önce yorganı ters çevirdi.

Dirseklerimin üzerine yaslandım. "Eve gitmek istediğimi söylememin bir anlamı var mı?"

Işığı söndürdü ve yatakta bana katıldı. "Hem de ." Kolunu ortama doladı ve beni göğsüne doğru çekti. Bir süre öylece uzandım. "Bu tartışma daha bitmedi, Var."

İç çekişi hâlâ nemli olan saçlarımı karıştırdı. "Biliyorum Vivian."

"Burada kalıyorum çünkü geç oldu ve kıyafetlerim yapış yapış. Bu benim erkek arkadaşım olduğun anlamına gelmiyor."

Kolunu belime doladı. "Güzel, çünkü erkek arkadaşın olmak isteyeceğim son şey."

Ben başladım.

Bu da ne demek oluyor?

Benimle aynı fikirde olduğu gerçeğini görmezden gelerek öfkelen dim. "Harika bir kız arkadaş malzemesi olduğumu bilmeni isterim."

Kıkırdaması göğsünde titreşti. "Kendini kandırma bebeğim. Sen berbat bir kız arkadaş malzemesisin."

Eğildim ve ona bakmadan önce komodinin ışığını açtım. "Affedersiniz?"

Yıldırım hızıyla kolunu uzattı ve beni altına çekti. "Sen itiraf edilmiş bir hırsız özentisisin. Bir sanat sahtekârı. Seni kurtarmak zorunda kaldığım tehlikeli durumlara sürekli kendini sokarak baş belası oluyorsun."

Nefesim kesildi. "Beni kurtarmak mı? Sana sahip olacağım."

Bakışları beni durdurdu. "Beni dinlemiyorsun. Zor birisin. Tartışmacısın. Ve yalan söylüyorsun, hem bana hem de kendine. Ve tam bir baş belasısın. Akli başında hangi erkek seni kız arkadaş olarak ister ki?"

Söylediğı tamamen doğru olmasa da inanılmaz derecede aşağılayıcı şeyleri düşünürken ağzım birkaç kez açılıp kapandı. "Madem bu kadar baş *belasıyım*, neden şu anda senin yatağındayım?"

"Çünkü ben de seni çok sevimli, komik, zeki ve eğlenceli buluyorum. Pis ağzını ve biz ölümlü erkekleri baştan çıkarmak için cehennemden geldiğine yemin ettiğim vücudunu sevmem de cabası."

Yan döndüm, ondan uzaklaştım. "Sen de siktir git, bekle. Ne?" Ona bakmak için başımı omzumun üzerinden çevirirken gövdem büküldü.

Vay be. İşleri bu kadar kolay tersine çevirmesini beklemiyordum. Öne doğru eğilip ona tekrar sırtımı döndüğümde bakışlarım daraldı. Oflarken yastığımı yumrukladım. "Merak ediyorsan söyleyeyim, bence senden berbat bir erkek arkadaş olur. Kontrolcü, talepkâr, otoriter ve tam *bir* baş belasısın!" Her kelimem yastığıma indirdiğim bir aparkatla noktalanıyordu.

O cevap vermeden önce uzanıp ışığı kapattım yanıma kıvrıldım. "İyi geceler," diye homurdandım.

Kulağıma "İyi geceler güzel kız" diye fısıldamadan önce beni bir kez daha bedenine yaklaştırdı.

Saçmalık.

O haklıydı.

Ben lanet bir yalancıydım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

VAR

"W "Tabloları alamam mı demek istiyorsun?" Vivian kendini yataktan dışarı attı ama çıplak olduğunu fark edince geri çekildi. "Kahretsin. Kıyafetlerim nerede?"

Soyunma dolabımdan seslendim, "Yıkıyorlar." Başımı dışarı çıkardım ve göz kırptım. "Biraz *yapışkandılar*."

Dolaba dönerek o gün için açık mavi bir elbise gömleği ile koyu mavi bir yelek seçtim. Ne yazık ki, her ne kadar sabahı sevgilimle yataкта geçirmek istesem de, New York'ta ertelenemeyecek hızlı bir toplantım vardı.

Söz konusu siyasi lider, Birleşmiş Milletler'de savaştan zarar görmüş ülkesini yeniden inşa etme taahhüdü hakkında akıllara durgunluk verecek derecede ikiyüzlü bir konuşma yapmak üzere sadece öğleden sonra ABD'deydi. Aynı zamanda ülkesinin kasasına girdiği anda alınan BM fonlarını aklama konusunda benimle görüştü.

Kobalt mavisi ipek bir kravat seçerek yakamın altına sıkıştırdım ve platin gömleğimin manşetlerine uzandım. Toplantımın amacı konusunda en ufak bir suçluluk hissetmiyordum. Eğer Birleşmiş Milletler ya da herhangi bir ülke, sırf kendilerine petrol çıkarma hakkı tanıdığı için insan hakları konusunda berbat bir sicile sahip olduğu bilinen bir savaş suçlusuna fon verecek kadar aptalsa, o zaman kendilerinden çaldığında da şaşırılmamalıydılar.

Benim işim onların öğrenmesi gereken bir dersti.

Vivian'ın ipek çarşafı ile çevrili kışının çarpıcı görüntüsü karşısında öne doğru eğildi ve çarşafın geri kalanını yataktan çekip aldı.

bir kemer seçmek için büroya doğru yürüdüm.

"Beni görmezden gelme. Bu konuda ciddiym, Var."

Kahverengi deri kemeri ilmeklerden geçirmeye hazırlanırken gömleğimi kotumun içine soktum, öne doğru eğildim ve alnından öptüm. "Seni görmezden gelmek imkânsız, güzelim."

Çarşafı vücuduna daha sıkı sardı, küçük belini ve kalçalarının kabarıklığını vurguladı, muhteşem göğüslerinden bahsetmedi bile. "Tabloları neden bana geri vermiyorsun anlamıyorum."

Arkasından geçerek personelim tarafından getirilen gümüş kahvaltı tepsisindeki porselen kahve fincanına uzandım. Sert içimli kahveden bir yudum aldıktan sonra fincanın kenarından ona baktım.

Bu sabah onun sıcak bedeninin yanında uyanmak şaşırtıcı derecede harikaydı.

Uykusunda kışını sert sikime yasladığında hala hafif nemli olan buklelerinde hafif bir şampuan kokusu vardı ve ona özellikle zevkli bir uyandırma çağrısı yapmamak için elimden gelen tek şey buydu.

Benim açımdan oldukça alışılmadık bir hareketle, onu kollarımda biraz daha uzun süre tutmayı seksin önüne koydum. Bu fikir beni hâlâ sarsıyordu.

Uyurken çok sevimli ve sarılası bir hali vardı... ve sessizdi. Tıpkı sevimli bir köpek yavrusunun sonunda çılgınca enerjisinin bittiği ve küçük bir topun içine kıvrıldığı an gibi. O kadar değerli ve tatlıdır ki rahatsız etmek istemezsiniz.

Ne yazık ki cümlelerin ortasında uyanmış, dün gece benim yatağında uyumak zorunda kaldığı için çok sinirlenmişti.

Sadece bu gece değil, öngörülebilir gelecekte de içinde uyumasını beklediğimi öğrenene kadar bekleyin.

Kahve fincanımı yere bıraktım. "Biliyorum bebeğim. Bu yüzden kana susamış bok çuvalı bir diktatöre beş tane çakma Mona Lisa vermenin ölümcül sonuçlarını da görmedin."

Vivian yatak odasından bana doğru geçmeye çalışırken uzun çarşafa takıldı. Çarşafı yukarı kaldırdı ve bu sırada bacaklarının güzel bir kısmını ortaya çıkararak bana doğru tepindi. "Bu hiç adil değil! Bu konuda pek de üstün bir tarafınız yok Bayım. Ben mafya için çalışmıyorum, ben mafyayım."

Çenesini kavradım. "bir fark var." Zümrüt bakışları daraldı. "Ne farkı?"

"Silahlarım ve sikim var."

Altın ve mavi telkari desenli bir çift *Taft* Jack botu giymek için dolaba doğru ilerlediğimde ağzı bir solukta açıldı.

Eşikte dururken elini kalçasına dayadı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en kadın düşmanı, tepeden bakan, şovenist, cinsiyetçi saçmalık."

"O zaman kemerini bağla tatlım, çünkü bundan sonra olacaktan hoşlanmayacaksın," diye uyardım.

Dolaptan çıktım ve *Patek Philippe Gobbi Milan Heures Universelles* saatimin timsah derisi kayışını bileğime takarken onu takip ettim. Mavi yüzü kıyafetimi tamamlayacaktı ama en önemlisi, buluşacağım pislik bunun yedi milyon dolarlık bir saat olduğunu hemen anlayacaktı. Erkeklerin, onların milyonlarına ihtiyacım olmadığını bildiklerinde nadiren pazarlık yapmaya ya da zorluk çıkarmaya çalıştıklarını öğrenmiştim.

İş dünyasında, yasadışı bile olsa, her şey algıyla ilgiliydi. Gerçekten başarılı olanlar tek bir ayrıntıyı bile gözden kaçırmazlardı. Bir saat, bir kravat, tokalaşma tutuşumun sıklığı, hatta ne tür bir kahve içtiğim bile kim olduğuma dair bir mesaj gönderirdi... özellikle de uğraşılacak biri olmadığımı dair.

Çarşaf bükülüp ayak bileklerinin etrafında toplanarak hareketini engellediğinden geriye doğru süründü.

Onu takip ettim. "Bu noktadan sonra senden uslu durmanı bekliyorum. Artık saçma sapan yalanlar yok. Bana itaatsizlik etmek yok. Nedenlerimi sorgulamak yok."

Omurgasını dikleştirirken gözleri genişledi. Çarşafı daha sıkı kavrarken sağ elinin parmak eklemleri beyazlaştı. "Vay canına. Sen gerçekten de tam bir baş belası. Bana resimlerimin nerede olduğunu söyle, ben de buradan gideyim." Öne doğru eğildi ve işaret etti. "Çıkarken bu aptal, lanet çarşafı Michigan Bulvarı'nda giymek zorunda kalsam da umurumda değil, bu yüzden kıyafetlerimi saklamakla tehdit etmenin bir anlamı yok."

Pis ağızlı, itaatsiz, inanılmaz derecede inatçı ve aynı derecede zeki ve güzel bir veletten etkilenmenin bir dezavantajı, aynı özellikleri bana meydan okumak için kullanmasıydı.

Onu duvara doğru ittim. "Beni iyi dinle bebeğim. Bu konuda bana itaatsizlik edilmeyecek. Resimlerin gitti. Onları yok ettim."

Alt dudağı titredi. "Çalışmalarımı mahvettin mi?"

"Karaborsaya izin vermek tehlikeli ve istikrarı bozucu olurdu."

Kolumun altından sıyrıldı ve yine uzun çarşafa takılarak ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. "Ne cüretle işimi mahvedersin!"

Onunla yüzleşmek için dönerken ellerimi kalçalarımaya koydum. "Seni uyarıyorum Vivian. Seni ilgilendirmeyen şeylerle uğraşıyorsun. Bırak artık."

Yavaşça birkaç kez nefes alıp verirken vücudu hareketsizleşti.

Omurgamda bir farkındalık titreşimi oluştu.

Odadaki gerilim, savaştan önceki sessizlik gibi yoğunlaştı.

Bakışlarım, bir kol mesafesindeki paha biçilmez mermiler için yakın çevresini gözden geçirdi.

Gülümsemenin hayaleti dolgun ağzının köşesini

kaldırdı. İtiraf etmekten korkmuyorum...

Korkutucuydu.

Kahretsin, bu kadın beni sürekli diken üstünde tutuyordu.

Çarşafı tutmaya devam ederken kolunu iki yana açtı. "Bunu çok daha kolay hale getirdiğin için teşekkür ederim."

Kesinlikle bir bit yeniği vardı. Bekledim.

Bana ters ters bakarken tekrar nefes aldı. "Son birkaç gündür hem senden nefret etmek hem de sana ilgi duymak çıldırtıcıydı. Benim için zehirden başka bir şey olmadığını bildiğim için her yenik düştüğümde suçluluk duygusuyla kendimi parçalıyordum."

Sikeyim.

Kolu çarşafın kıvrımlarını toplamak için aşağı uzandı. "Ama artık resmi olarak işim bitti. Asistanınmışım gibi davranmaktan bıktım. Tabloları alamayacağımı söylediğimde diğer Rus adamın beni neyle tehdit edeceğini umursamaktan da. Ve kesinlikle seninle işim bitti."

Dramatik açıklamasından sonra döndü ve ipek çarşaflar ve haklı bir öfkeyle yatak odasını terk etmeye çalıştı.

Kapıyı açar açmaz başının üzerinden uzandım ve kapıyı kapattım. Omuzlarını kavrayarak, yüzüme bakması için onu döndürdüm. Kaşlarımı çatarak, "*Diğer Rus herif* mi dedin?" diye sordum. Açıkla. Şimdi."

Dudakları sırtarak büküldü. "İsterdim, ama resimlerimin trajik kaderi *beni ilgilendirmedigine* göre, başka bir adamla olan ilişkilerimin seni nasıl ilgilendirdiğini anlayamıyorum," diye karşılık verdi ve dönüp tekrar kapı koluna uzandı.

Kafamın içindeki ilkel çılgıktan onu zar zor duyduğum.

Bırakın başka bir Rus'u, başka bir adamın bile onu tehdit ettiğini benden saklaması beni çılgına çevirdi.

Yetkinin kimde olduğunu öğrenmesinin zamanı geçmişti.

Elimi ensesine doladıktan sonra onu kapıdan uzaklaştırıp yatağa doğru çektim.

"Bırakın beni!" diye bağırdı kollarını açarken.

Buna uydum ama sadece kemerimin tokasına uzanmam gerektiği için. "Bir anlamaya varana kadar bu odadan çıkmayacaksınız."

Deri kayışı metal tokadan geçirirken gözleri ellerime odaklandı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kemeri kotun ilmeklerinden çıkardım, ikiye katladım ve kopardım. "Seni ilk terbiye ettiğimde öğrenmen gereken dersi sana öğretiyorum."

"Cesedimi çiğnemen lazım."

"Umalım da iş noktaya gelmesin."

Çarşaf tarafından engellendiği için kaçma girişimi çabucak engellendi. Yatağın kenarına oturdum ve onu kucağıma attım. Öfke çılgınlıklarını duymazdan gelerek çarşafı vücudundan yırttım ve arka tarafının yumuşak fildişi tenini ortaya çıkardım.

Kaldırdığım koluma bakarken başını çevirdi. "Sakin bana vurmaya cüret etme-"

Kemerim tatmin edici bir şaplakla kışına indi. Etini örtmek için elini arkasına attı. "Ow!"

Parmaklarım bileğini sardı ve ben kolumu tekrar kaldırırken beline sabitlemek için kolunu yukarı çekti. Bu kez kemeri biraz daha aşağıya, kışının kıvrımına doğru tuttum.

Haykırdı.

Cildinin üzerinde muhteşem bir pembe çiçek açtı.

"Kasıtlı itaatsizliğinizin sizi tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim. Beni anlıyor musun?" Kemerimi kullanarak alt tarafını ve kalçalarının üst kısmını kırbaçladım.

"Senden nefret ediyorum!"

Kemerimle ona birkaç darbe daha indirdiğimde yatak odası derinin ete çarpma sesiyle yankılandı. Deri kayışı bir kenara atarak avuç içimi kıvrımlarında gezdirdim, cezalandırılmış teninin sıcaklığı aletimin sertleşmesine neden olsa bile ağrıyı yatıştırdım.

Ellerimi beline dolayarak onu kucağımdan kaldırdım ve yatağın ortasına sırt üstü yatırdım. "Bakalım bu tatlı amcığınla ziyafet çekerek sana bu sözleri yedirebilecek miyim?"

Bir öfke çılgılığıyla bana tekme attı. "Benden uzak dur, seni... seni... vahşi! Seni resim yapan katil!"

"Krichi skol'ko khochesh', krasavitsa. Eto tol'ko zastavlyayet menya yeshche bol'she khotet', chtoby ty konchil mne na yazyk."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken ağzı açık kaldı. "Az önce beni öldürmekle mi tehdit ettin?"

Gülümsedim. "Sadece küçük ölümleri sayarsan."

Ellerim baldırlarına dolandı ve dizlerini bükerken bacaklarını açmaya zorladı. Başım kalçalarının arasındayken dilimi am dudaklarına doğru ittim.

Kalçaları beni yerinden oynatmaya çalışıyordu.

Ellerimi kalçalarının üzerinden geçirip kıcını avuçladım.

Parmaklarımın uçlarını kemerinin ısıttığı etine bastırduğımda haykırdı. Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirmeden önce, "Uslu dur," diye homurdandım amcığına karşı.

Vivian inledi.

Benimle istediği kadar savaşılabildi ama dokunuşuma ya da dilime karşı koyamayacağını biliyordum.

Dilimin ucuyla klitorisini aşağı yukarı hızlı hareketlerle okşarken, basınçtaki her hassas değişimi ellerimle kıcını sıkarak noktılıyor, zevk ve acının uyarıcı karışımını hissetmesini istiyordum.

Ellerini saçlarımın arasına sokması ve kalçalarını ağzıma doğru iterken çekmesi uzun sürmedi.

Onun zevk çılgınlıkları benim için müzik gibiydi.

Orgazmının son sancıları bitmeden, sırtüstü yatan bedeninin üzerine eğildim ve dudaklarımda kendi uyarılmışlığının kanıtını tatmasını isteyerek ağzımı onunkinin üzerine kapattım. Dilim, klitorisini okşadığım gibi onunkini de okşadı; önce iki, sonra üç parmağımı ıslak amının içine sokup salıverilmesinin lezzetli dalgalarını uzatırken, fiskeler, girdaplar ve ısırıklarla.

Sonunda ağır ağır nefes alarak başını yana çevirdi ve öpüşmemizi kesti. "Oh, Tanrım," diye inledi. "Lanet olsun. Sen gerçekten kibirli bir piçsin, bunu biliyor musun?"

Yemi yutmayı reddederek vücudunun yan tarafına kaydım ve göğsünü avuçladım, iki parmağımın arasında yuvarlayarak meme ucuyla alay ettim. "Bana şu diğer Rus'tan bahset."

Sustu. "Çıldıracaksın." Bu iyiye
işaret değil.

Göğüs ucuna hızlıca bir çimdik attım.

Küçük parmakları bileğime dolanırken nefesi kesildi. Bu
uyarıyla birlikte, "Bana söylemezsen daha çok kızarım," dedim.
Vivian iç çekti. "Peki. Ama seni uyarmadığımı söyleme..."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

VAR

"Y Ne yaptın?" Kükredim.

Yataktan fırladım, volta atarken elimi saçlarımda gezdirdim.

Az önce bana söylediklerinin ölümcül sonuçları beynimin üzerinde nükleer bir ateş gibi dolaştı.

Öldürülebilirdi ya da daha kötüsü
olabilirdi. Öfkemi dizginlemek için tek
yapabildiğim buydu.

Aletimin hâlâ çivi çakacak kadar sert da yardımcı olmuyordu.

Buruşuk yatak örtülerini çıplaklığının üzerinden çekerken dirseklerinin üzerine eğildi. "Sana söyledim, kızacaksın."

Ellerimi yumruk yaparken burnumdan nefes alarak ona döndüm.
"Kızgınlık şu anda ne durumda olduğumu anlatmaya yetmez bebeğim."

Depodaki o kanlı suç mahalline dönmüş olması fikri bile yeterince kötüydü. Ama neredeyse bir hafta sonra, elimdeki tablolar yüzünden onu tehdit eden bir adamla karşılaştığını öğrenmek kanımın damarlarımda kaynamasına neden oldu.

"Adam Rus'tu. Lanet olası bir Rus, ve sen bana söylemeyi düşünmedin mi?"

Battaniyeyi göğüslerinin üzerinde tutarak dizlerinin üzerine çöktü ve boştaki koluyla geniş bir hareket yaptı. "Sana söyledim mi? Beni asistanın olarak işe almazsan polise gideceğimi söyleyerek sana *yalan söyledim*. Sana nasıl söyleyebilirdim ki?" Başını eğdi ve sesinin tonunu yükseltti. "Bu arada, buraya gelmemin asıl nedeni senin evini gözetlemek.

Ofis, yaptığımı bilmediğiniz resimleri arıyor çünkü şu anda hayatımda taleplerde bulunan çok fazla otoriter Rus erkek var."

Mantıklı olarak, bunu sadece bir noktaya değinmek için yaptığını bilsem de, hayatında iki erkek olduğunu ima etmesi bile hoşuma gitmiyordu, hele iki Rus erkeği.

Onun hayatındaki tek erkek bendim. O kadar.

"*Chert voz'mi, zhenshchina, ty svodish' menya s uma!* Sana ne olmuş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Tabii ki biliyorum! Neden en başta senin *inine* gelerek riske girdiğimi sanıyorsun? Mecbur olmasaydım o meşhur Dört Keşiş'te *isteyerek* bulunur muydum sanıyorsun?"

"Adı ne?"

"Bilmiyorum."

"Onunla nasıl irtibat

kuruyorsun?" "Kurmuyorum."

"Ne demek istemiyorsun? Yemin ederim Vivian, eğer bana bir daha yalan söylersen..." Yatağın ucunda öfkeli bir aslan gibi adım atmaya devam ederken uyardım.

"Yalan söylemiyorum. Bana onunla iletişim kurmam için bir yol göstermedi. Sadece beni izleyeceğini söyledi." Başını eğdi ve omzumun üzerinden uzaklara baktı. "Bu yüzden evime girenin muhtemelen o olması mantıklı."

Pizdets. Yatağımdan ayrıлып kendi dairesine dönmesine izin vermeye niyetim olmadığından, hırsızlık hakkında daha fazla bilgi edinmek büyük bir öncelik değildi.

Şimdi kesinlikle öyleydi.

Gözlerimi ovuşturdum. "Bana bildiğin her şeyi anlat."

Kırılma olayının tüm ayrıntılarını anlatırken öfkemi kontrol etmekte zorlandım. içinde.

"Bana hala içeri girip evi aradığınızı mı söylüyorsunuz- Yalnız mı? Beni ya da en azından polisi aramadınız mı?"

Biraz daha sinirlenirsem beynimdeki bir damarın patlaması sonucu ölmem tamamen mümkündü.

Onun yerine, değerli bir antika Rus mineli kutuyu alıp duvara fırlatan bendim. Kutunun parçalanıp yere saçıldığı an, kafamda oluşan baskıya sadece bir nebze rahatlama getirdi.

Vivian battaniyeyi yüzüne doğru kaldırırken arkasına saklandı. "Ne oluyor Var?"

"Bu da ne, Vivian! Seninle tanıştığımndan beri ölebileceğin tüm yolları unutuyorum."

Parmaklarımla işaretledim. "Abakar'ın peşindeki Güney Yakası çetesi tarafından işkence gördü, vuruldu ya da daha kötüsü oldu. Tabloları arayan diğer Rus tarafından işkence gördü, vuruldu ya da daha kötüsü oldu. Dairene giren pislik tarafından yine işkence gördü, vuruldu ya da daha kötüsü oldu. Dün gece sen etkisiz durumdayken kulüpteki adam tarafından saldırıya uğradın. Bir kaç gün içinde dört kez. Lanet olsun kadın, tam bir baş belasısın!"

Kalçalarını yataktan kaldırdı. "İyi! Demek istediğini anladım."

Sadece onun başarabileceği dramatik bir yetenekle, çırılçıplak ve poposunda kemerimin izleri hala dururken, sanki kraliçe kıyafeti giymiş gibi dolabıma yürüdü.

Ne demek istediğimi anladıysa, bahse girerim ki yanıliyordu.

Birkaç saniye sonra üzerinde bir çift basketbol şortumla çıkageldi ve çok daha küçük bedenine fazlasıyla büyük gelen gömleklerimden birini ilikledi. "Tanıştığımızı unutabilirsin. Sonsuza dek hoşça kalın, Bay Varlaam *ben-mafya* Romanovich Rubashkin."

Daha yatak odasının eşliğini bile geçmeden onu belinden yakaladım ve göğsüme doğru çektim. Sonra kulağına doğru homurdandım, "Hiç şansın yok, Bayan Vivian *inatçı* Grace Peyton."

Sırtı sertleşti. "Bitti, Var. Artık birbirimizin yanında olmamızın bir anlamı yok. Rus'la konuşacağım. Patronunun en iyisini istemesinin bir nedeni var. Ve iyi bir sahtecilik zaman alır. Anlamasını sağlayabileceğimi biliyorum."

"Bu zor olacak." "Neden?"

"Çünkü dövme sanatına geri dönmene izin vermeye hiç niyetim yok."

Yüzü bana dönük olana kadar kucağımda iki büküm oldu. "Bana *izin* verme kısmını görmezden geleceğim ve sadece sanat sahteciliğinin hayatımı kazanma şeklim olduğunu söyleyeceğim. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, aslında pek çok insana yardım ediyorum. Hepsi gangsterler ve diktatörler değil."

Ağzımın kenarı kalktı. "Ayrıca o anlaşılmaz tasarımcı çanta ve ayakkabı bağımlılığını da böyle besliyorsun."

"Kesinlikle. Eğer sakıncası yoksa, işime geri dönmek istiyorum," dedi ve göğsümü iterek kucaklaşmamızı bozmaya çalıştı.

"Ah, ama umurumda," diye karşılık verdim kollarımı ona sımsıkı sararken. "Bundan sonra sana ben bakacağım için çalışmana gerek yok. Seni temin ederim, hayatının geri kalanında bol bol *Gucci* çanta ve *Jimmy Choo* topuklu ayakkabı giymene yetecek kadar param var."

"Senden nefret etmeseydim ve seni bir daha görmeye niyetim olmasaydı, bu bir kızın rüyası olurdu," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Telefonum titredi.

İsteksiz esirimi sıkı sıkı tutarak arka cebime uzandım ve onu çıkardım. "Evet?"

Mac, "Helikopter hazır." dedi.

"Beş dakika içinde aşağıda olacağım," diye cevap verdim ve sonra aramayı kapattım.

Bugün New York toplantısı için helikopteri Midway Havaalanı'ndaki özel uçak hangarımıza götürüyorduk. Zamanında yetiştirmek için hemen yola çıkmam gerekiyordu.

Telefonumu cebime geri koyduktan sonra dikkatimi tekrar Vivian'a yönelttim. Öne doğru eğilerek alnından öptüm. "Four Monks'un kapıcısını çağırmak için mutfak telefonunu açman yeterli. Restorandan istediğin yemeği sipariş et. Kapıcımız Oona da Bloomingdale's'den kişisel alışverişçiler ayarlayıp sana birkaç kıyafet getirebilir. Benim hesabımdan ne isterseniz alın. Bu gece daha sonra döneceğim."

İsteksizce onu bırakarak eğildim ve yakındaki bir sandalyenin arkasından katlanmış blazer ceketimi kaptım ve omuz silkerek içine girdim.

Büyük boy, ipeksi basketbol şortum ve elbise gömleğimle sevimli bir şekilde uyumsuz görünen Vivian, ellerini kalçalarına koydu ve bana kaşlarını çatı. "Söylediklerimi dinlemiyor muydun?"

Elimi ensesine koyarak sert bir öpücük için onu kendime çektim. "Benden nefret ediyorsun. Evet, duydum."

Parmak uçlarını artık morarmış dudaklarına bastırarak bir kaşını kaldırdı. "Ve?"

"Ve... bu hiçbir şeyi değiştirmez. Eğer ilgilenirsen diğer banyoda jakuzi var. Akşama görüşürüz."

Hızlı bir öpücükten sonra kapıya yöneldim.

* * *

ANTON SAATİNİ KONTROL ETTİ. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Açık kapının iki yanındaki kollara uzanarak kendimi helikoptere çektim. "Etkisiz hale getirmem gereken bir bomba vardı."

Daha sonra, New York'a giderken özel uçağımıza yerleştiğimizde, Anton ve Mac ile Vivian konusunu tartıştım.

Mac koltuğunda geriye yaslandı. "Adamın Rus olduğundan emin mi?"

Anton kahvaltı böreğine uzanırken sırtıttı. "İçimizden biri bir Amerikalı ile karıştırılacak değil ya."

Durumun ciddiyetine rağmen hepimiz güldük. Her biri ağır dövme ve sert Rus kıışlarının çocukluk diyeti ve nesiller boyu süren metanetli dayanıklılık sayesinde ortalamanın üzerinde bir boya sahip olan bir Rus erkeğinin anavatandan başka bir yerden geldiğini düşünmek zor olurdu.

Mac başını salladı. "Bu kadar cesur birinin bizim bölgemizde bizim bilgimiz olmadan faaliyet göstereceğini düşünemiyorum."

Başımı salladım. "Ben de aynısını düşündüm. Gregor Ivanov yakında kasabaya gelmiyor mu?"

Anton cevap vermeden önce takım elbisesinin yeleğindeki kırıntıları temizledi. "Olumlu. O, Damien ve Mikhail eşleriyle birlikte Michigan Caddesi'ndeki büyük bir fotoğraf çekimi için Chicago'ya gidiyorlar. Güvenliği biz sağlıyoruz. Gregor ve Mikhail, Dimitri ve Emma ile birlikte kalıyorlar ama görünüşe göre Yelena kumar oynamak istiyor, bu yüzden Damien ile birlikte kulübün çatı katındaki sütünlerden birinde kalıyorlar."

Kaşlarımı çattım. "Bir kumar oyunu yüzünden Kolombiyalıları kandırırken neredeyse kendini öldürtecek olan o değil miydi?"

Anton başını salladı. "Zaten . Damien bize onun kesinlikle masalarda hile , koltukları personel ile dolduracağız."

"Belki Brynn de katılabilir." Mac kıkırdadı ve Anton'un kız arkadaşıyla ilk kez masalarda hile yapmaya çalıştığında tanıştığını ima etti.

"İhtiyacım olan son şey Yelena'nın Brynn'e kâğıt oyunlarında nasıl daha iyi olacağını öğretmesi. Kazanmaya başlarsa poker geceleri o kadar da eğlenceli olmaz."

Mac bir kaşını kaldırdı. "Demek istediğin, Yelena'nın Brynn'e zaten strip pokerde hile yaptığın konusunda ipucu vermesini istemiyorsun."

Anton, Mac'i işaret ederken göz kırptı. "Aynen öyle."

Dudaklarımdan sinirli bir iç çekiş kaçtı. "Benim sorunuma geri dönebilir miyiz?"

Mac başını salladı. "Çoktan hallettim. Gregor'u arayacağım ve ona şu anda şehirde olan yüksek fiyatlı çalıntı sanat eserleriyle bağlantılı Ruslar tanıyıp tanımadığını soracağım."

Anton yanındaki koltuğun üzerinde duran siyah deri çantaya uzandı. Kalın bir zarf çıkardı. "Ve diğer sorunun çoktan çözüldü. Serg bunu sana vermem için bana verdi."

Zarfı açtım ve içindekileri kontrol ettim. Vivian için yeni bir pasaport, kimlik, doğum belgesi ve diğer belgeler vardı.

Anton onu işaret etti. "Artık ülkeyi güvenli bir şekilde terk etmek için ihtiyacı olan her şeye sahip. Sessiz kalması karşılığında verdiğimiz bir milyon avroluk sözü yerine getireceğiz. Artık bizim için bir yükümlülük olmayacak ve bu gizemli Rus'un tehlikesinden . Sorun çözülmüş olacak."

Zarfı aramızdaki masaya fırlattım. "Aklımda daha farklı, daha kalıcı bir çözüm vardı."

"O da neydi?"

"Onun yerine onunla evlenmeyi düşündüm."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

VIVIAN

T O adamın yüz­süz­lü­ğü!

O gittikten sonra birkaç dakika boyunca yatak odasının ortasında durdum ve öfkelen­dim.

Kollarımı göğsümde kavuşturup ayağımı yere vurdum. Eğer bu gece New York'tan döndüğünde iyi bir kız arkadaş özentisi gibi onu burada bekleyeceğimi düşünüyorsa, başka bir şey düşünüyordu.

Sonra durakladım.

Jakuzi ve Gucci'den bahsetmişti.

Sessiz yatak odasına baktım, sonra yalınayak koridorda dolaş­­tım. Üzerinde adımın yazılı olduğu peçeteye sarılmış küçük bir paket vardı. İçinde dün geceden kalma kot pantolonum, göm­­leğim, sütyenim ve külotum vardı. Parlak ama cızırtılı üst kumaşı parmakları­­mın arasında ovuştururken, şu anki kıyafetlerime baktım ve tiksintiyle burnumu kırı­­ştırdım.

Yirmili yaşları­­mın başındayken utanç yürüyüşünü hiç yapmadıysam, şimdi yirmi sekiz yaşındayken baş­­lamam için hiçbir neden yoktu.

Konuya ısındıktan sonra bunu daha da mantıklı hale getirdim.

Bloomingdale's hesabını kullandıktan sonra onu görkemli bir şekilde terk edersem Var'a hizmet etmiş olurum.

Ne de olsa bir kız basketbol şortu giyerek büyük bir çıkış yapamazdı!

Mutfağa girip evin telefonunu açtım.

"*Dobroye utro*, ben Oona, size nasıl yardımcı olabilirim Bayan Peyton?"

En pahalı kahvaltının ne olabileceğini düşünmeye çalıştım. "Somon fümeli Eggs Benedict ve yanında buharda pişirilmiş kuşkonmaz alabilir miyim?"

"Ama tabii ki."

"Ve üstüne biraz havyar."

Kıkırdadı. "En iyi yol bu. Taze sıkılmış portakal suyu ve bir sürahi kahve de ister misiniz?"

"Yağsız sütlü latte yapabilir misiniz?"

"Evet, tabii ki. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

Telefon kablosunu parmağımın etrafında döndürdüm. "Bloomingdale'in kişisel alışveriş uzmanıyla nasıl iletişime geçebilirim?"

"Var çıkarken bana onların hizmetleriyle ilgilenebileceğinizi söyledi. Onlara ulaşma cüretini gösterdim. Bu hafta başındaki gezinizdeki bedenleriniz zaten dosyalarında mevcut. Aklınızda özel bir şey yoksa, ihtiyaçlarınıza uygunsa, aralarından seçim yapabileceğiniz bir seçki göndermelerini sağlayabilirim?"

Manikürümü inceledim. "Evet, Oona. Bu benim ihtiyaçlarımı gayet iyi karşılar." Başparmağımı yontulmuş bir tırnağımın üzerinde gezdirdim. "Şimdi bana manikür seçeneklerinden bahset."

* * *

Banyonun ışıklarını uzaktan kumandayla kısarak açtıktan sonra lüks ipek banyo köpüklerinin içine gömüldüm. Kolumu kaldırarak köpükleri fırçaladım ve taze kıpkırmızı manikürüme hayran kaldım. Ardından sağ bacağımı uzattım ve eşleşen pediküre hayran kaldım.

Kumandayı tekrar kullanarak jakuzi jetlerini

çalıştırdım. Lanet olsun, bir kız buna alışabilirdi.

Ne yazık ki sırf parası için bir adamla kalacak tipte bir kız değildim.

Ama ben bir adama bu şekilde ders verecek bir tiptim.

Kalçalarımı oynatarak jetin tam doğru noktaya çarpmasını sağladıktan sonra gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Çatı katındaki tek kişi olduğumu bilmeme rağmen siyah mermer ve altın rengi banyoya göz gezdirerek kumandaya uzandım ve jet basıncını artırdım, ardından dizlerimi daha geniş açtım.

Tekrar arkama yaslandığımda Var'ı ve onun sihirli penisini düşündüm.

Kibirli, inanılmaz derecede seksi, kendinden emin ve müstehcen derecede zengin erkekler neden bu kadar çekici olmak zorundaydı?

Bu adil değildi.

İç çekerek jakuziden çıktım. Kurulanmak için bir havlu, saçlarımdaki suyu sıkmak için bir havlu, saçlarımı sarmak için bir havlu, kalçalarıma sarmak için bir havlu, gövdem etrafına sarmak için bir havlu ve sırf bu yüzden taşımak için son bir havlu kullandıktan sonra, temiz havlularının hepsini kasten kullandığımdan emin oldum ve koridordan yatak odasına doğru yürüdüm.

Kapının hemen içinde güzel giysilerle dolu bir raf, cüzdanlar, kemerler ve eşarplarla dolu bir başka raf ve ayakkabı kutuları vardı. Pirinç parmaklığa yapıştırılmış bir notta beğendiklerimi seçmemi ve ertesi gün geri kalanları alması için birini göndereceklerini söylüyorlardı.

Üstler, etekler, elbiseler, önlükler ve sevimli ceketler vardı. Ve hepsine uyacak en şirin tasarımcı çantaları ve ayakkabıları.

İki saatten fazla Barbie oynadım.

Sonra, her zaman sahip olmak istediğim klasik bir Chanel tüvit seçtikten sonra, giysi rafı ile Var'ın dolabı arasında göz gezdirdim.

Kimsenin, özellikle de Var'ın aniden asansörden çıkmadığından emin olmak için arkama yaslanıp koridora baktım.

Dudağımı ısırdım. Cesaret edebildim mi?

Sonra resimlerimi nasıl *yaktığımı* hatırlayınca göğsümde öfke yükseldi.

Bana borçluydu.

Dolabına girdiğimde, iki büyük Louis Vuitton seyahat sandığını bulmam sadece birkaç dakikamı aldı. Bir arabaya eşdeğer olan ve sadece eski siyah beyaz filmlerde görülen muhteşem vintage olanlar.

Mükemmel.

Her iki kapağı da açarak çantalardan başladım.

Daha sonra Oona'ya seslendim. "Tekrar merhaba. Bir hamala ihtiyacım olacak. Ve bir taksi lütfen."

"Hemen Bayan Peyton."

Telefonu kapatmadan önce, "Bloomingdale's'e kıyafetleri toplamasına gerek olmadığını söyleyebilirsiniz. Hepsini sakladım."

* * *

Dairelerine girdiğimde Barb, "Harika görünüyorsun, değil mi?" dedi.

Millie aceleyle oturma odasına geldi, sonra parmaklarını döndürdü. "Bize bir tur attır."

Pembe ve siyah Chanel takımımı göstererek buna mecbur kaldım. "Çok güzel."

"Bu hayatınızdaki yeni adamdan mı?"

Zincir askılı Chanel klasik deri yorgan çantamı mutfak adasının üzerine koyarken omuz silktim. "Sayılır. Ve o benim erkeğim değil."

Barb başını salladı. "Sonunda olduğun gibi güzel bir genç kadın gibi davranmaya başlamanı ve biraz yaşamayı umuyorduk. Tatlım, hayatında bir erkeğe ihtiyacın var. Çoğu zaman baş belasındırlar ama biraz eğlenmek için iyidirler."

Çenemi kaldırdım. "Tasadüfe bakın ki dün gece kulüpte bir adamla tanıştım."

Başka bir dangalak beni yakalamadan ve sonra Var ortaya çıkıp o adamın kışını tekmelemeden ve bir tür dans eden yeşil uzaylı otuyla kafam iyiyken beni dışarı sürüklemekten önce olduğunu söylemenin bir anlamı yoktu. Ya da mutfakta yerde muzlu dondurmanın üstünde seviştiğimiz kısmı.

Hayır. Bu detayları mezara götürürdüm.

Dürüst olmak gerekirse, başka bir adamla tanıştım sayılır. Adı Bob'du.

Ne yazık ki Robert değil, ben sordum.

Bob'du.

Millie ve Barb'a da bundan kesinlikle bahsetmezdim. Bir erkeğin ismi ile cinsel gücü arasındaki korelasyon teorileri hakkında başka bir derse ihtiyacım yoktu.

Bob yakışıklı, başarılı, çok zeki ve akıl almaz derecede sıkıcıydı. Yani, bir kız tedarik zinciri yönetimi yazılımına ne kadar ilgi duyuyormuş gibi davranabilirdi ki? Yine de Michelle telefonumu almış ve Bob'un numarasını almış, benimkini de ona vermişti.

Bana çoktan mesaj atmış, sinemaya gitmek isteyip istemediğimi sormuştu.

Film mi? Kaç ? On beş mi?

İçimden iç çektim.

Bundan sonra her erkeği Var'la kıyaslamamak için gerçekten çok uğraşmam gerekecekti.

Hangi erkek 1.80'den uzun boylu, dövme, silahları kalem gibi taşıyan ve parayı su gibi harcayan bir Rus mafya babasıyla rekabet edebilirdi ki?

Sihirli penisinden

bahsetmiyorum bile. Artık inkar edemezdim.

O piçin G noktama vurması tesadüf değildi.

Her zaman. Lanet olsun. Zaman. Biz. Siktik.

Lanet olsun ona. G noktası orgazmı bir vibratörden ya da hatta oral seks orgazmından çok daha iyiydi.

Diğerlerinden farklı olarak, G noktası orgazmı için hiçbir şey yapmam gerekmedi.

'Daha yüksek, daha düşük, sola, hayır sağa, daha hızlı, çok hızlı değil, daha sert, çok sert değil' talimatları vermek yok. Görünmez silikon düğmelere basmaya çalışmak ve yanlışıyla titreşimi çok yükseğe ayarlayıp her şeyi mahvetmek yok.

G noktası orgazmı bir erkeğin gibiydi. *Zahmetsiz.*

Lanet olsun ona.

Ama günaha karşı direnmek zorundaydım. Adam zehirli erkek tanımının ta kendisiydi.

Tekrar ata binmişim. Var'ın aletinin büyüklüğünü düşünürsem, kelimenin tam anlamıyla.

Hayır, kes şunu.

Mecazi randevu atına geri dönmüşüm. Sayılır. Nefret sikişlerimi Var randevuları ile değerdendiriyordum ama bu açıdan sayılıyorlardı.

Üç yıllık bir aradan sonra nihayet piyasaya geri dönmüşüm. Yapmam gereken şey kendimi birileriyle çıkmaya açmaktı. *Normal randevulara.* Kendimi ortaya koymam gerekiyordu. Bunu şimdi fark ettim.

Bu sabaha kadar Bob'a yanıt vermek gibi bir niyetim yoktu.

Sonra Var, muhtemelen benim iyiliğim için resimlerimi yaktığından -o küstah, otoriter, "Ben de ne kadar hareketliyim?" tarzıyla- öylesine bahsederek beni kızdırdı.

Siktir et onu.

Neden Bob ile bir randevuya çıkmıyoruz? Ve bir film mükemmel olur.

Filmde hiç konuşma yoktu. Uyarıcı tedarik zinciri yönetimi yazılımı konuşması yok.

"Şehir merkezinde bir yazılım mühendisliği şirketinde çalışıyor. Bu hafta sinemaya gidebiliriz."

Millie'nin kaşları çatıldı. "Bu dünkü adama benzemiyor, değil mi Barb?"

Kulaklarımdaki uğultu neredeyse tüm sesleri bastırırken bedenim hareketsiz kaldı. "Dünkü adam mı?"

Yaptığından şüphelendiğim gibi Var'ın anahtarımı kullanarak dairemi gözetlediğini görmüşler miydi?

Barb buzdolabından bir tabak çay sandviçi çıkardı ve Millie bir sürahi buzlu çaya şeker eklerken onları adaya koydu. "Çilekleri keser misin canım?"

Uyumlu ceketten sıyrılıp Millie'nin önerdiği önlüğü aldım ve giydim. Sonra soyma bıçağını tutarak çileklerin üst kısımlarını kestim ve onlara tekrar "Dünkü adamla ne demek istediniz?" diye sordum.

Barb kap kacak çekmecesini çıkardı ve birkaç çatal seçti. "Rus olanı. Ya da sanırım diğer Rus olanı demeliyim." Kıkırdadı. "Tanrım, tatlım, sonunda oraya geri dönmeye karar verdiğinde, gerçekten iki ayağınla atlıyorsun, değil mi? Yani senin için yarışan iki Rus erkek-"

Paniğim arttıkça çileklerin üst kısımlarını gereğinden fazla şiddetle doğradım. "Barb! Lütfen..."

Elini göğsünün ve boynunun üzerinde salladı. "Takım elbiseli ve dövmele yakışıklı adam."

Saçmalık.

Mona Lisa oligarkının tuttuğu Rus kurtarma uzmanı tabloları aramaya mı gelmişti... ya da daha kötüsü beni?

Elim kesme tahtasının üzerinde durakladı. "Bond kötü adamlarına benziyor muydu?"

Millie'nin iki kaşı da kalktı. "Neden, evet! Ben onu böyle tanımlardım, ya da Clark Gable Rus olsaydı ve bir tür kirli, seksi, kötü çocuk olsaydı."

Barb dirseğiyle onu dürttü. "Clark'ın epey bir ünü vardı. O gözler ve o omuzlar." "Bayanlar!"

Millie üç bardağa buz doldururken omuz silkti. "Ne? Biz ölmedik."

Öne doğru eğildim. "Peki onunla gerçekten konuştun mu yoksa sadece koridorda mı gördün?"

"Evet, canım, konuştuk. Çok çekiciydi. Biraz korkutucu olsa da."

Barb onun yerine bitirdi. "Tüm o dövmeler ve eve gelmediğini öğrendiğinde kaşlarını çatması. Zamanını muhtemelen başka bir adamla geçirdiğin için seni kışkırdığını düşündük," dedi komplocu bir göz kırpmayla.

Millie gülerken ağzını kapattı. "Takip edilecek ne çok adam var. Aferin canım. Bana senin yaşındaki halimi hatırlatıyor."

Bu çok kötüydü.

Bir yanım Var'ı arayıp haber vermek istedi ama gururum isyan etti. Annem çok haklıydı. Her zaman bir gün yüzüme inat burnumu keseceğini söylerdi. Gerçi şimdi göğsüme bir kurşun yemek zorunda kalacaktım ama en azından haklı olduğunu bilmenin tatminini yaşayacaktı ki bu annem için daha önemli bir şeydi.

Şimdi de arkadaşlarımı işin içine çekmiştim.

"Bu ne zaman oldu?"

Barb tavuklu salatalı çay sandviçini alırken birbirlerine baktılar. "İlk sefer mi, ikinci sefer mi?"

Hava ciğerlerime doldu. Evime *iki kez mi* gelmişti?

"İlki dün öğleden sonraydı. Onu senin dairenden çıkarken yakaladık."

Yani Var değil, . Oops.

"Yeni Rus adamınız olduğunu düşündük. Çok eğlenmiş ve bir sürü soru sordu. Ama merak etmeyin, hiçbirine cevap vermedik. Çoğunlukla aptalı oynadık."

Bıçağı kavrarken gözlerim büyüdü. "Olamaz. Ona ne söyledin?"

Millie eğildi ve kesme tahtasından bir çilek kaptı. "Hiçbir şey çünkü hiçbir şey bilmiyorduk," dedi abartılı bir göz kırpmayla. "Umarım ilk erkeğiniz hakkında ipucu vererek başınızı belaya sokmamışsızdır, ama canım, erkekler rekabetten ve meydan okumadan hoşlanır. Verdiği yanıtı bakılırsa, bu kesinlikle onun merakını uyandırmış."

Eminim öyledir.

Bu ikisini gerçekten çok uygunsuz büyük teyzelerimmiş gibi sevdim. Davranışlarımla onları tehlikeye atmış olabileceği düşüncesi beni hasta etti.

"Sana adını söyledi mi?"

Barb başını salladı. "Hayır. Sadece ziyaret için orada olduğunu söylememiz için. Ve onun kim olduğunu bildiğinizi. Ama seni görmedik. Sonra bugün geri geldi."

Mutfak taburesine otururken yutkundum. "Bugün mü?"

Millie başını salladı. "Eklemem gerekirse, çok uygunsuz bir saatte."

Barb elini havada salladı. "Gürültü! Ölüler bile uyandırmaya yeterdi."

"Ne gürültüsü?"

"Neden, tabii ki kapınızı çaldı. Çok garipti. Yani, belli ki ilk seferinde içeri girmek için anahtarı falan vardı. Sanki seni korkutmak istiyor gibiydi." Elimi okşadı. "Ama endişelenme. Millie kafasını dışarı çıkardı ve ona dersi verdi. Bu adamlara en başından nasıl davranmaları gerektiğini öğretmelisin."

Oh, Tanrım. Silahını çekip onu kolayca vurabilirdi.

Kolumu ortama doladım, hareketli hikâyelerine daha fazla katlanabileceğimden emin değildim. Boğazımdaki safrayı yuttum ve "Peki sonra ne oldu?" diye sordum.

Millie parmağını salladı. "Bu sefer ona diğer adamından bahsettik. Eğer bu saçmalığa bir son vermezse, Four Monks'taki diğer büyük, korkunç erkek arkadaşına anlattığından emin olacağımızı söyledim."

Barb buzlu çayını kadeh kaldırır gibi kaldırırken sırttı. "Bu onu kesinlikle susturdu."

Şakağımı ovarken gözlerimi kapattım.

"Four Monks'taki adamları herkes bilir canım. O da Rus, yani kesinlikle onları biliyor olmalı. Olayı anlayacağını düşündük ve anladı da."

Ayağa kalktım ve öne doğru eğilirken avuçlarımı tezgâhın üzerine koydum. "Öyle mi yaptı?"

"Evet. Dört Keşiş'i kastettiğimizden emin olduktan sonra gülümseyerek bunun her şeyi değiştireceğini ve Vivian'a boş vermesini söylememizi istedi. Sonra da inanabiliyorsanız bize beş yüz dolar verdi ve sıkıntılarımız için gidip kendimize güzel bir şeyler ısmarlamamızı söyledi. Sonra da yoluna gitti."

Millie ev ceketinin cebinden parayı çıkardı ve yeni banknotları yayarak kendini yelpazeledi. "Giyinip süsleneceğiz ve

Akşam yemeği için Maple & Ash. Bize katılmak ister misin? Harika kirli martinileri var."

Vivian'a boş mi diyeyim?

Adamın tehditleri dünyamı alt üst etmişti ve şimdi diyor ki

Boş ver mi?

Bu olamaz. Ama belki de

öyledir.

Söylediklerine bakılırsa, Dört Keşiş'in işin içinde olduğunu öğrendikten sonra fikrini tamamen değiştirmiş.

Var bunca zamandır bana onun Rus Mafyası'nın alt kademelerinden biri olmadığını söylüyordu.

Belki de Dört Keşiş'ten sadece bile bir İtalyan için Corleone adını söylemek gibiydi. Eğer biliyorsan, biliyorsundur.

Bu mümkün

müydü?

Olabilir.

Vay canına.

Tüm bu boktan gösteri sonunda bitmiş olabilir mi?

Midemde garip, huzursuz bir his çalkalandı.

Eğer her şey bittiyse, Var'la daha fazla etkileşime girmek için gerçekten bir neden yoktu.

Yani, bu sabah bu konuda kararlıydım ama bir yanım *diğer Rus adamlar* olan meselenin peşini bırakmayacağını biliyordu.

Muhtemelen Bond'un kötü adamı Var'a çoktan ulaşmış ve kendini açıklamıştı.

Yani her şey

bitmişti. Her şey

bitmişti.

Gerçekten

bitmiş gibi.

Huh...

Barb parmaklarını şıklattı. "Dünya'dan Vivian'a. Bu gece bizimle gelmek ister misin?"

Adanın etrafından dolanmadan önce göz kırptım ve ikisinin de yanağına bir öpücük kondurdum. "Biliyor musunuz? Kulağı çok hoş geliyor. Çok kalabalık olmadan erken bir akşam yemeği için birkaç saat içinde gitmeye ne dersiniz? Hazır olduğunuzda kapımı çalmanız yeterli."

Bu arada, düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Esas olarak, bol miktarda şarap içmek ve Var ile yaptığım kirli seks için suçluluk duymak için zamana ihtiyacım vardı.

neredeyse ondan çalındı.

Umursar mıydı ki?

Muhtemelen değildir. Adamın Tanrı'dan daha çok parası var
gibi görünüyordu. Yine de.

Bu akşam eve geldiğinde orada olmadığımı öğrenince rahatlayacak mı
yoksa kızacak mı diye düşünmeden edemiyordum. Benim de dairemde
olmamam muhtemelen en iyisi olurdu.

Ne olur ne olmaz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3 1

VIVIAN

A Barb ve Millie'ye veda ettikten sonra koridordan geçerek daireme doğru yürüdüm. Kapıyı sadece iki Louis Vuitton bavulu içeri çekecek kadar açmışım, sonra kapıyı kapattım ve onların dairesine doğru ilerledim.

Kıyafetlerimi sergileyebileceğim bir yer.

Daireye girdiğimde ne kadar soğuk ve yalnız hissettiğimi fark ettim.

Tüm bu olanlardan sonra hayatıma geri dönmek garipti.

Sanki evim aynı görünmemeliydi ama elbette . Sanki her şey farklı görünmeliymiş ama öyle değilmiş *gibi hissediyordum*.

Üniversitedeki ilk dönemimden sonra evimde geçirdiğim Noel tatili gibiydi. Her şey aynıydı ama çok farklı hissettiriyordu. Bir şekilde daha küçük. Daha az rahat ve tanıdık.

Sandıkları koridorda bırakarak yatak odama geçtim ve Chanel elbisemi çıkarıp bir çift tayt ve resim yapmayı sevdiğim büyük boy erkek gömleklerimden birini giydim.

Daha sonra sandıkları karıştırır ve akşam yemeğinde giymek için harika bir şey bulurdum.

Neden olmasın?

Ben de kutlayabilirim.

Drama sona ermişti. Elli bin dolarımı alamasam da, en azından tüm bu çileden eşleşen çantalarla birlikte birkaç harika kıyafet elde etmişim.

Ve inanılmaz orgazmlar.

Kazanmak, yani, bir nevi kazanmak.

Kendime bir kadeh şarap koyduktan sonra dairemi gözden geçirdim. Oturma odasındaki mobilyalar yangın fiskiyelerinden dolayı hâlâ nemliydi ve yanmış sehpayı değiştirmem gerekiyordu ama bunların hepsi daha sonraya kalabilirdi.

Biraz müzik açtım ve sanat atölyeme gittim.

Birkaç dakika boyunca orada durup bir başka sahte Mona Lisa için hazırladığım kavak tahtasına baktım.

Kararlılıkla onu şövalenin üzerinden aldım ve bir kenara koydum. Sonra uzak bir duvara yasladığım yığından yeni bir tuval seçtim ve şövalenin üzerine yerleştirdim.

Boş beyaz tuvalin önüne oturdum.

Omurgamda bir ürperti belirdi.

Boş beyaz bir tuvalin dehşeti.

Olasılıklarla dolu.

Hiçlikle dolu. Çok beyaz.

Çok boş.

Kendime ait bir resim yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Tarihi renkleri karıştırmak için fazladan çalışma ve beceri gerektirse bile, sahtecilik daha kolaydı.

Kendime ait bir şey yaratmanın verdiği bir kırılmanlık vardı. Hangi mecrada olursa olsun, bir sanatçının sanatıyla arasına mesafe koyması imkansızdı.

Bizi robotlardan ayıran bu insani unsur, bu acıma duygusuydu.

Bir sanatçının kalp kırıklıkları, zaferleri, anıları, bir geçmişi vardır.

Bir grafik sanatçısı programı teknik açıdan mükemmel bir gün batımını tuval üzerinde yeniden yaratabilse de, her zaman bir şeyler eksik kalacaktır.

Duygusal hafıza.

Boyalar pigmentlerinin içinde o anın hüznünü ya da neşesini barındırmazdı. Atalarımızla olan çok ilkel ve ham bağlantıyı göstermeyeceklerdi.

Çünkü kim gökyüzüne bakıp da aynı yıldızların, aynı güneşin, aynı ayın binlerce yıl öncesine atalarımızın üzerinde nasıl parladığını merak etmez ki?

Bu basit düşüncenin ilham verdiği huşu ve heybet.

Benden yüzlerce yıl önce yaşamış bir kadının sahip olduğu aynı parlak turunculara, derin morlara ve ince mavilere bakabiliyordum. Benim buna doğa bilimi, onun ise din diyor olması, manzaranın güzelliğini ya da şu anda paylaştığımız insani bağı ortadan kaldırmıyordu.

Görüntü, belki de bilimsel olarak orada olmaması gereken ama hafızamda var olan o pembe ipucunu göstermeyecekti. Çünkü ben onu öyle hatırlıyordum. Gerçektir; yaşayan bir şeydi; sanattı.

Bir gün batımını resmetmek kadar basit ve zararsız bir şeyin bile bir yabancının içimi görmesini sağlayacak güce sahip olmasının nedeni buydu.

Beni yargılamak için. O anı yargılamak için. Hafızamı yargılamak için. Bağlantımı yargılamak için.

Ama sadece yargılamak, yıkmak, yok etmek için değil.

İnsanlık tarihi boyunca, tüm güzellik ve sanat biçimlerinin karanlık, ölüm ve yıkım unsurları içerdiği doğru olsa da, bunun nedeni bunların birbirlerinin içsel unsurları olmasıydı. Yaratıcı sürecin bir parçasıydılar. Ve bir amaçları vardı.

Artık yıkımın bir amacı yoktu.

Bir sanat eleştirmeninin, kendi ticarileşmiş estetiğine uymadığı için bir resmi parçalara ayırmasının hiçbir amacı yoktu.

Çünkü günbatımında pembe tonlar olması gerektiğine inanmıyorlardı. Ne amaçla?

Bir filmi, bir kitabı ya da bir restoranı yerden yere vurmanın amacı neydi? Bazıları başkalarını uyarmak için diyebilir, ama yine de ne amaçla? Başkalarına bir hamburgerin hoşunuza gitmediğini söylemek bu dünyada hangi amaca hizmet ediyordu?

Arka bahçedeki hamburgerlerle ilgili farklı anıları, farklı tatları ve duyularına bağlı farklı duyguları olan bir sonraki kişi muhtemelen aynı görüşü paylaşmayacaktır. Bir kişi hamburgeri ısırdığında, çocukluğundaki uzun yaz gecelerinde babasının ızgara hamburgerlerinin hafif yanık tadını özlediği için hayal kırıklığına uğrayabilir. Bir diğeri ise aynı hamburgeri ısırdığında, evlendiği kişiyle ilk buluştuğu mükemmel günlere geri dönebilir. Ancak her ikisi de bu deneyimi kaçırabilir, çünkü Yelp'teki rastgele bir kişi bunun yolculuğa değmeyeceğini söylemiştir.

Bu fikir beni mahvetti.

Ve beni sakat bıraktı.

Mükemmelliğin yüceltilmesine ve binlerce benzersiz bireysel beklentiyi karşılamaya çalışan ama başaramayan mütevazı hizmetkârların aşağılanmasına meyilli bir dünyada, sanat gibi hassas ve kusurlu bir şey yaratmak nasıl mümkün olabilirdi?

Sahteciliğe yönelmemde şaşılacak bir şey var mıydı? Sahtecilik güvenliydi.

Sanat zaten değerlendirilmişti ve toplum onu iyi bulmuştu.

Boyaların pigmentlerine karışan benim anılarım değildi.

O benim ruhum değildi.

Sahtecilik, bir zırh giyerken sanat yaratmaktı.

Kalemimi elime aldım, kolum tuvalin üzerinde asılı kaldı.

Var'ı düşündüm.

Dövmelerinin şiddet dolu görüntüleri ve soluk mürekkebi içinde hapsolmuş güzelliğin.

Gözlerinin derin safirinin içindeki siyah ve yeşil ipuçlarından.

Işığın parlak siyah saçlarından nasıl yansıdığını ve bazen neredeyse mavi görünmesini sağladığını.

Kırmızı rengin tüm tutkulu ve sorumsuz hallerini düşündüm; kızıl, kardinal, pas, yakut, karmin, kızıl, gül, cerise, bordo, vermillion.

Su damlacıklarının nasıl küçük gökkuşakları yarattığını düşündüm, bu su endüstriyel bir yangın söndürme sisteminden geçirilmiş olsa bile.

Eritilmiş vanilyalı dondurmanın çilek sosuyla karıştırılması, allıkla aynı renkte sıcak bir pembe yaratır.

Sonra kalemi bir kenara

bıraktım. Korku beni ele

geçirdi.

Sanatım aracılığıyla kalbimin kaçınılmaz olarak açığa çıkmasından korkuyorum.

Kibirli bir göz kırpışa ve karanlık bir mizah anlayışına sahip acımasız bir adamın düşünceleri tüm duygularımı, anılarımı ve ruhumu ele geçirirken resmedeceğim güzel yıkımın korkusu.

Şarap kadehime uzandım ve onu boşalttım.

Mutfaktan bir kadeh şarapla daha döndükten sonra, taze boş tuvali bir kenara bıraktım ve hayatım cehenneme dönmeden önce üzerinde çalıştığım 19. yüzyıl ortası manzarasını elime aldım. Dövdüğüm parçanın erken dönem Thomas Cole eseri olduğundan şüpheleniliyordu ama henüz kanıtlanmamıştı. Bu, oldukça itibarsız bir büyükbabanın onu bir kart oyununda daha da itibarsız bir karaktere kaptırmasını engellememişti. Bu yüzden aile bana başvurdu.

Kendi kırılganlıklarımı dünyaya göstermemek için yenilenmiş bir kararlılıkla tabloyu şövalenin üzerine yerleştirirken iç çektim. Ben bir sahteciydım. Böylesi daha güvenliydi.

Malzemelerimi topladıktan sonra bir kolumda hokkabazlık yaparken diğer kolumla küçük yatak odasının penceresini açtım. Hava basıncındaki değişiklik yatak odasının kapısının çarparak kapanmasına neden oldu ama ben bunu fark etmedim bile. Kendime ait bir şey yaratmaya çalışmaktan bu kadar kolay vazgeçtiğim için kendimi başarısız hissettim, sanki bir şey çizmişim ve sonra onu çiğnenip tükürülmesi için acımasız, olumsuz dünyaya itmişim gibi.

Muhtemelen her pes edişimin bir sonrakini çok daha kolay hale getireceğine ve sonunda denemeyi bırakacağıma dair derin bir korkum olduğu için.

Artık kendim için resim yapmasaydım ve sadece çoktan ölmüş olanların eserlerini yapsaydım, yine de bir sanatçı olarak kabul edilir miydim? Bir insan olarak? Yoksa kültürümüzün savaştığı yapay zekâlı robotlardan daha mı iyi olurum?

Hastalıklı düşüncelerimle dikkatim dağılmışken, dammar reçine verniğini yeniden yaratmaya koyuldum. Süreci hızlandırmak için reçine kristallerini, üzerlerine terebentin dökmeden önce ezdim.

Çalışırken, kafamın içindeki basınç arttıkça görüşüm hafifçe bulanıklaştı. Temizlemek için başımı salladığımda, bir baş dönmesi dalgası midemi altüst etti.

Nefes nefese çalışma masamın kenarını kavradım ve baş dönmesi hissiyle savaştım.

Terebentin buharı.

Dehşet içinde sorunlu pencereye baktım ve bir kez daha, bu sefer ben fark etmeden kapandığını fark ettim.

Keskin karanlık görüşümü parçaladığında, kapalı yatak odası kapısına doğru hamle yaptım ama başaramadım.

Yere yığıldım, göğsüm sıkışırken dizlerimin üzerine kalkmak için mücadele ettim. Oksijeni ciğerlerime çekmek için zorlandım ama bu bir kamışla patates püresi emmek gibiydi.

Sadece taze terebentin buharı değildi. Tüm atölyem kuru pigmentler, kazein boyalar, çözücüler ve amonyum hidroksit, mineral ispirotalar ve formaldehit gibi kimyasallarla doluydu.

Hepsi sahtelerimi yaratmak için kullanıldı.

Buharlarının kapalı bir ortamda çok uzun süre solunması halinde hepsi potansiyel olarak ölümcüldür.

Kapıya doğru süründüm ve kolumu uzattım.

Elim kapı kolunu kavradı. Sonra her
şey karardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

VAR

A Helikopter Four Monks'un çatısına inmeye hazırlanırken Vivian'ın birkaç gün önce utanmadan klonladığım telefonunu kontrol ettim.

Aslında beni yatağında çıplak olarak beklemediğini öğrendiğimde hiç şaşırmamış olsam da, Bob adında birinden dün gece onunla tanıştığını ve onu sinemaya götürmek istediğini söyleyen bir mesaj görmek beni rahatsız etti.

Bir film mi? Neydi bu, doksanlar mı?

Vivian'la ilgili halledilmesi gereken ve giderek büyüyen listeye Bob'u da eklemem gerekecekti.

Mac benimle telefonum arasında bir işaret yaptı. "Kilise tarihlerine mi bakıyorsun?" Sırıttım. "Çok komik."

"Bu kadınla evlenme konusunda ciddi , değil mi?"

Başımı çevirmiş, pencereden Chicago'nun ufuk çizgisine bakıyordum. Aslında şehirden nefret ederdim. Zamanımı Güney Illinois'de sahip olduğum küçük at çiftliğinde geçirmeyi tercih ediyordum. Orası nefes alabildiğim yerd.

O sığınağı başka bir kadınla paylaşmayı hiç düşünmemiştim. Vivian'a kadar.

Hoşuna gideceğini düşündüğümde değil.

Engibeli arazi nedeniyle düz topuklu botlarda ısrar ettiğimde yaşadığı dehşeti hayal etmek beni eğlendiriyordu. Ya da sevimli burnunun toprak ve gübre kokusu karşısında nasıl kırıştığını. Zihnimde, o gün ne kadar eğleneceğimi hayal etmek hoşuma giderdi.

Ona ata binmeyi öğretmek, muhtemelen güçlü itirazlarına rağmen.

Açık havada yanan ateşin önünde bir kadeh şarabı paylaştığımızı hayal etmeyi de severdim. Uykuya dalmadan önce yıldızları seyredebileceğimiz devasa tavan penceresi olan kulübemde onunla birlikte yorganın altında olmayı. Hatta hangi odayı bir sanat atölyesine dönüştüreceğimi bile düşünmüştüm, böylece uzaktaki vadideki tepelerin üzerinde ateş gibi yanan muhteşem gün batımlarını yakalayabilecekti.

Tüm bunlar aklımda sevimsiz bir romantik komedi filmi gibi dönüp duruyordu ama umurumda bile değildi. Bunun gerçek olmasını istedim.

Kadın beni deli ediyordu ve muhtemelen ölene kadar başımın belası olacaktı... ama yine de onu benim yapmak için sabırsızlanıyordum.

Her sabah kollarımda onunla uyanmak istiyordum, bu onun hangi ruh halinde olacağını öğrenene kadar kendimi desteklemem gerektiği anlamına gelse bile. Çünkü lanet olsun ki onunla tartışmak çok eğlenceli değildi. Gözlerinin haklı bir öfkeyle parlaması. Ve ellerini kalçalarına koyması ya da kollarını göğsünün üzerinde kavuşturması, farkında olmadan muhteşem kıvrımlarını vurgulaması. Bir denizcinin yüzünü kızartacak ve beni her tahrik edecek o inanılmaz pis ağzından bahsetmiyorum bile. Bir kadınla ilgili bir şey vardı.

sikiş kelimesini isim, fiil, zarf ve sıfat olarak kullanabilen bir kadın.

Mac'e döndüm. "Çok iyi."

Anton ellerini kavuştururken ön kollarını kalçalarına yasladı. "Biliyorsun, onu bir sorumluluk olarak ele almanın, Michigan Gölü'nün dibinde bir çift çimento ayakkabı giymesini ya da karşı çıkarsa ülkeyi terk içermeyen yolları da var."

"Farkındayım. Bakın, bu benim kararım. Siz iki aptalı izleyerek öğrendiğim bir şey varsa, o da sonunda doğru kişiyi bulduğunuzda zaman kaybetmemenizdir."

Mac başıyla onayladı. "Belki bir taşla üç kuş vurabilir ve bunu üçlü bir düğün haline getirebiliriz."

Anton başını arkaya attı ve güldü. "Balayını hayal edin."

Ona katılırken başımı salladım. "Muhtemelen polis çağırırlar."

Mac de katıldı. "Ve belki itfaiye ve en az bir ambulans."

Helikopter inerken hepimiz gülüyorduk.

Saatimi kontrol ettim.

Vivian'ı dairesinde bulup güzel bir akşam yemeği için dışarı sürüklemekten önce duş alıp üstümü değıştirmek kadar zamanım vardı. Bugün benim hesabımdan satın aldığı küçük servet değeriindeki Bloomingdale's kıyafetlerinden birini giyeceğine hiç şüphe yoktu.

Çenemi ovuşturdum. Evet, onunla hayatımda asla sıkıcı bir an olmayacaktı.

* * *

VIVIAN YARI YARIYA HAKLIYDI.

Personeline arabasını sokaktan çektiirdiğimde dairesinin anahtarının bir kopyasını almıştım. Ancak, onun düşündüğünün aksine, onu henüz kullanmamıştım. Sokaklarımda dolaşan bu gizemli Rus'u bulmak ve onu çatı katına geri götürmek için bir neden daha.

Ona bir koruma koymayı akıl edemediğim için kendime kızmaya başlamıştım bile. Görünüşe göre inatçı bir kadını evcilleştirmek söz konusu olduğuunda tüm bu erkek arkadaş/nişanlı/gelecekteki koca olaylarında yeniydim.

Bu hatayı ikinci kez yapmayacaktım. Şu andan itibaren Vivian ben ya da en az bir koruma olmadan Four Monks'tan dışarı adım atmayacaktı. Şunu iki yapalım.

Anahtarım olmasına rağmen tartışmaya başlamanın bir anlamı yoktu, bu yüzden kolumu kaldırdım ve dairesinin kapısını çaldım. Her ne kadar bir tartışma oldukça şaşırtıcı bir sert sekse yol açacak olsa da, aynı zamanda açlıktan ölüyordum ve akşam yemeği rezervasyonumuz vardı.

Ayrıca, artık onu karım yapmak istediğimi bildiğime göre, onu sadece mutfağımda ya da apartman katında değil, yatağımda becermenin zamanı gelmişti. Lanet olsun, dizlerimin beni öldürmesine şaşmamalı.

Bir süre cevap gelmeyince kapıyı tekrar çaldım.

Kapıdan hafif bir müzik sesi geliyordu, o yüzden içeride olduğunu biliyordum. Ayrıca, telefonunun GPS'i de evde olduğunu söylüyordu.

Cevap yok.

"Vivian, bunu bir daha yapmayalım. Kapı kilidinin benim için sorun olmadığını biliyorsun, ama burada beyefendiyi oynamaya çalışıyorum."

O sırada koridorun sonunda bir kapı açıldı ve iki çok şık yaşlı kadın dışarı çıktı. "Vivian'ı mı arıyorsunuz?"

Kürek kemiklerimin arasındaki boşluk gerilirken kaşlarımı çattım. "Evet, neden?"

Bana yaklaşırken birbirlerinin koluna tutunarak omuz omuza yürüdüler. "Ne düşünüyorsun, Barb?"

Barb denen kişi öne doğru eğildi ve gözlerini kısarak bana baktı. "Sanırım o ilk Rus, Bond'un kötü adamı değil, Millie."

Millie başıyla onayladı. "Birbirlerine çok benziyorlar ama bunun saçları daha uzun." Sonra bana döndü: "Vivian'a göre sen hangisisin? Dört Keşiş'ten Bob mu, yoksa diğer Rus mu?"

Öfkemi kontrol ederek, "Bob olmadığıma eminim," dedim. İki kadın da kıkırdadı. "Bir erkeğin hırlamasını severim." "Özellikle de Rus aksanıyla. Çok seksi oluyorlar."

Gülümsemeye zorlayarak dedim ki, "Hanımlar. Vivian'ı tanıyor musunuz? Bir şey mi oldu?"

Hep birlikte başlarını salladılar. "Bilmiyoruz." Bir kaşımı kaldırdım. "Hangi kısmını bilmiyorsunuz?"

Barb Millie'nin kolunu okşadı. "Bunu ben hallederim canım. İkimiz de Vivian'a çok yakınız. Bu akşam yemek planımız vardı-"

Millie araya girdi. "*Diğer Rus*'un bize verdiği beş yüz dolarla Maple & Ash'e gidecektik."

Sonunda *diğer Rus*'un izini bulduğumda, sırf adı kız arkadaşımınkiyle birlikte anıldığı için göğsüne bir kurşun sıkmaktan büyük zevk alacaktım.

Barb'ın kaşları çatıldı. "Ama kapısını hiç açmadı. Planlarını kaçırmak onun yapacağı bir şey değil. Müziği duyabiliyorduk ama telefonuna da cevap vermedi. Evinin anahtarı vardı ama *biri* kaybetmiş."

Millie, elleri kalçalarında, Barb'ın yüzüne döndü. "Onu yanlış yere koymadım. Sadece koyduğum özel yeri unuttum."

Onlardan uzaklaşarak Vivian'ın anahtarının kopyasını almak için elimi cebime attım. Anahtarı kilide yerleştirirken Millie şöyle dedi: "Görünüşe göre sende de onun evinin anahtarı var. Tıpkı diğer Rus gibi. O da çok yakışıklı bir adamdı. Ama bence onun daha çok dövmesi var."

Barb yardımsever bir şekilde ekledi, "Ve sanırım biraz daha uzundu." Değiştir şunu. O piçi suratından vuracaktım.

Kapıyı açtım ve kendi seyahat sandıklarımı geçerek içeri adım attım.

Durum bu kadar endişe verici olmasaydı gülerdim.

Tanrım, ondaki azmi sevdim.

Dönerek avucumu kadınlara kaldırdım. "Orada kalın. Ne olur ne olmaz."

GSh-18 yarı otomatik tabancamı omuz kılıfından çıkardım ve loş iç mekâna girdim. Kolumu uzatarak mutfak tezgahının üzerindeki müzik setini kapattım ve etrafı inceledim.

Her odada deli gibi koşturup onun adını haykırmak istiyordum ama daha iyisini biliyordum. Eğer onu rehin tutan biri varsa, yapmak isteyeceğim son şey onları korkutmak olurdu.

Ayrıca, sürpriz unsuru her zaman kazanır.

Neyse ki dairesi, iki yatak odasının hemen dışında yer aldığı açık bir alandı. Koridorlar her zaman zor olmuştur.

Geçerken ilk yatak odasına baktığımda boş olduğunu kolayca görebiliyordum.

Bu da kapalı kapının son seçeneğim olduğu anlamına geliyordu.

Eşiğin yanına doğru eğilerek kapı koluna uzandım ve yavaşça çevirdim.

Kilitli değildi.

İyiye işaret.

Klik sesinden sonra omzumla kapıya bastırdım. Kıpırdamadı.

Odanın içinden bir şey açıkça ona baskı yapıyordu.

Vivian olmadığını biliyordum. Benimle tartışırken saklanmak onun tarzı değildi.

Saldırgan mı?

Diğer Rus mu?

Yine de bir talep ya da emir vermemeleri garip.

O sırada odadan yayılan garip bir kimyasal çam buharı kokusu aldım.

Kapıyı ittim. Bir santim bile açılmadı ama bu kadarı yeterliydi. Diğer tarafta kızım yerde yatıyordu.

BÖLÜM 33

VAR

T En yakın hastanenin ambulans bölümünün tam önünde durduğumda arkamdan Chicago polis ekip arabaları gıcırdayarak geldi.

Arabamın kapısını açıp Vivian'ın tepkisiz yattığı yolcu tarafına koştuğumda silahlarını çektiler.

"Yere yat." "Olduğun yerde kal!" "Yere yat!"

Döndüm ve onlarla yüzleştım. "Kaldırın şu lanet silahları."

Eğer Vivian aniden gözlerini açarsa, görmesini isteyeceğim son şey ona silah doğrultmuş bir grup polisti.

Yolcu kapısını açarak onu kollarıma aldım ve acil durum girişine doğru döndüm.

Polisler koşarak yanımıza geldi. "Siz olduğunuzu bilmiyorduk, Bay Rubashkin. Ne yapabiliriz?"

Tam o sırada bir görevli koşarak dışarı çıktı. "Arabanızı orada bırakamazsınız!"

Omzumun üzerinden polislere işaret ettim. "Onu taşıyacaklar."

Sallanan acil durum kapısından içeri dalarak seslendim, "Buraya bir doktor lazım! Nefes almıyor."

İki hemşire ve bir doktor koşarak geldi.

Hemşirelerden biri sedyeyi getirmek için döndüğünde, doktor Vivian'ın üzerine eğildi ve göz kapağını kaldırdı. Vivian'ın gözbebeklerine ışık tutarken, "Ona ne oldu?" diye sordu.

Bakışlarım Vivian'ın hareketsiz yüz hatlarına ve hafif mor dudaklarına takıldı. Midem öyle acı verici bir şekilde burkuldu ki kusmak istedim. Genelde tutku ve ateşle doluydu. Kollarımda cansız bedenini, kül rengi yanaklarını görmek neredeyse dayanabileceğimden daha fazlaydı.

"Emin değilim. O bir sanatçı. Onu kimyasal kokulu kapalı bir odada buldum."

Doktor döndü ve bir stetoskopu Vivian'ın göğsüne yaklaştırırken sedyenin kendi tarafına doğru dönmesini işaret etti. "Ne kadar süre maruz kaldı? Biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum."

Sağduyuma rağmen Vivian'ı kollarımda tutmak istedim. Vücudunu kendi sıcaklığımla ısıtmaya çalışmak için ilkel bir ihtiyaç vardı. Atan kalbimi, nefesimi bir şekilde paylaşmaya çalışmak. Uzaktan yakından mantıklı değildi ama mantıklı da düşünmüyordum.

Benim kızım. Benim güzel, inatçı, hayat dolu kızım muhtemelen ölüyordu. Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Vivian'ı bağladıkları sırada doktor kaosun içinde bağırarak emirler yağdırdı. Takip etmeye çalıştım ama bir hemşire tarafından durduruldum. "Burada beklemeniz gerekiyor, efendim." Vivian'a doğru işaret ederken kolumu uzattım. "Tabii ki bekleyeceğim!"

Bu benim-"

"Karım" diye ağızımdan kaçırmak üzereydim.

Bu fikir bir kez yerleştikten sonra hızla kök salmaya başladı.

Hemşire panosuna bir not düşerken başını salladı. "Efendim, benim iki beleşçi eski kocam ve üç ergen oğlum var. O bebek mavisi gözlerinizi kırıştıtararak ve bağırarak benimle hiçbir yere varamazsınız. Sadece beklemeniz gerekecek."

Elim yumruk oldu. "Ben sabırlı bir adam değilim. Eğer onu kurtarmak için insani olarak mümkün olan her şeyi yapmıyorlarsa-" Daha tehdidimi boğazım düğümlendi.

Hemşire panosundan başını kaldırdı. "Sadece ayak bağı olursunuz ve yarardan çok zarar verirsiniz. İstedığınız bu mu? Yoksa doktorun hastasına odaklanmasını mı istiyorsunuz?"

Kadına ters ters baktım. Mantıklı sorusu ve sağlam gerekçeleri duymak istediğim son şeydi. "Peki. Ama onlara söyle, eğer kız ölürse bunun bedelini cehennemde ödeyecekler."

Hemşire bana yumuşak bir gülümseme verirken başını yana eğdi. "Yapacağım. Şimdi beni anne sesimi kullanmaya zorlamadan önce git orada bekle."

Bilmem gerekirdi. Tüm şehirde görünüşümden, tehditlerimden ya da ünümden korkmayacak tek bir insan varsa, o da Chicago'lu bir acil servis hemşiresiydi.

Oturmamın imkanı yoktu.

Sandalye sıraları arasında bir ileri bir geri volta atıyor, bir yandan da bakım ya da sevdiklerinden haber bekleyen diğer insanların gergin bakışlarını görmezden geliyordum.

Acil servisin kapıları vınlayarak açıldı ve Vaska ile Mary koşarak içeri girdi.

Doğruca giriş masasına gittiler. "Arkadaşım kısa bir süre önce buraya bir kadın getirdi."

Kolumu kaldırdım. "Vaska. Buraya gel."

Mary döndü ve doğruca kollarıma koşarak bana parfüm kokulu bir şekilde sarıldı. "Oh, Varlaam. Çok özür dilerim." Geri çekildi ve bana baktı. "O nasıl?"

Mary'de bana Vivian'ı hatırlatan çok şey vardı. İkisi de açık sözlü, hayat dolu ve zekiydi. Tanışıp yakın arkadaş olamamaları ihtimali kalbime bir bıçak gibi saplanmıştı.

Vaska'nın Mary'nin başının üzerinden bakışını yakaladım. Onun arkasından başını salladı. "Haber aldığımızda yemeğe çıkmıştık. Bir şeye ihtiyacın olursa diye oraya gidelim dedik."

Başımı salladım. Hastaneye giderken Mac'i aramış ve olanları anlatmıştım.

Vaska elini omzuma koydu. "Maxim ve Ivan herhangi bir cinayet belirtisi aramak için Vivian'ın dairesine doğru yola çıktılar bile."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Vücudunda görünür bir şiddet ya da yaralanma izi yoktu. Kontrol ettim. Elbette bu kaza süsü verilmiş bir saldırı da olabilir."

Başını salladı. "İşte bunu öğreneceğiz."

Ellerimi omuzlarına koydum ve ona doğru eğildim. "Eğer biri ona bunu yaparsa, omurgasını ağzından söker ve onunla öldürene kadar döverim."

Bir çift birkaç sıra öteye geçerken etrafımızda şok olmuş birkaç nefes vardı.

"Gerçeği öğreneceğiz dostum. Merak etme."

Tam o sırada, yakındaki bir koridorda bir kargaşa oldu. Bakmak için döndüğümüzde Serg belirdi, iki kolunda Barb ve Millie vardı.

Barb başını kaldırıp ona baktı. "Böyle iri yarı, kaslı bir adamın bize göz kulak olması çok güzel."

Millie başını onun omzuna koydu. "Kolunuza biraz daha tutunabilir miyim? Korkarım çok endişeliyim... Bayılabilirim."

Serg'in gözleri büyüdü ve "*Yardım edin*" diye bağırdı.

Vaska boğazını temizledi. "İstediğiniz gibi Serg'i tavan kızıyla, yani Vivian'ın komşularıyla ilgilenmesi için gönderdik."

Barb ve Millie, Serg'i de peşlerinden sürükleyerek bana doğru koştular. "Haber var mı?" diye sordular hep bir ağızdan.

"Şu anda doktorların yanında."

"Ah, zavallı kızımız."

"Polisi aramalıydık. Hepsi bizim hatamız."

Ellerimi her ikisinin de omuzlarına koydum. "Bu sizin hatanız değil. Vivian'ın iyi olacağından eminim."

Dikkatlerini tekrar Serg'e verirken rahatlayarak sarktılar. Yalanım onları rahatlatmıştı. Keşke kendim de inanabilseydim.

İki saat daha geçtikten ve hayatımda içtiğim en kötü kahveden yarım fincan içtikten sonra doktor tekrar geldi.

Ona doğru koştum. "O nasıl?"

Bir kaşını kaldırdı. "Kocası sen misin?"

Başka türlü benimle konuşmayacağını bildiğim için başımı salladım.

Ellerini laboratuvar önlüğünün ceplerine soktu. "Venüs Kan gazı, hidrokarbon maruziyetinden muzdarip olduğunu doğruladı, bu da oksijen kaybetmesine ve bayılmasına neden oldu. Önlem olarak göğüs röntgeni istedim. Karaciğer ve böbrek hasarını kontrol etmek için de kan aldık. Bu onun ilk aşırı maruz kalmasıysa, herhangi bir sorun olmamalı. Neyse ki semptomları entübasyon gerektirecek kadar şiddetli değildi. Maske aracılığıyla oksijen tedavisi uyguluyoruz ve durumunu daha da stabil hale getirmek için serumla sıvı veriyoruz."

Başımı arkaya attım ve bir rahatlama kaplarken gözlerimi kapadım. Tekrar doktora odaklanarak, "Yani mi?" sordum.

Doktor bir elini üst koluma koydu. "İyileşecek. Saatten dolayı onu yatırmam gerekecek. Sabah tüm testler sonuçlanmış olacak. Hastanın oksijen satürasyonu tamamlandıktan ve ortak bir odaya taşındıktan sonra hemşire gelip sizi bulacak."

Doktoru göğsüme çektim ve ona sarıldım. "Teşekkür ederim! Tanrım, tahmin bile edemezsiniz. Teşekkür ederim, Doktor. Ne isterseniz. Hibe para. Öğrenci kredilerinin ödenmesi. Yeni bir bina. Adını siz koyun. Senindir."

Sonra dönüp Vaska ve Mary'ye sarıldım.

Serg'in kolları Barb ve Millie'nin kucaklamalarını kabul etmekle doluydu, buna kışını tutmak da dahildi.

Hemşire masasına doğru ilerledim ve Vivian'ın adını verdim. "Onun özel bir odaya taşınmasını istiyorum. Halka açık bir acil servis yatağında yatmasını istemiyorum."

Parmaklarını klavyesine vurdu. "Sağlık sigortasını henüz doğrulamadık. Özel odalar sadece talep üzerine ve fatura departmanından onay alınması gerekiyor."

Cüzdanıma uzanıp American Express Black Card'ı tezgâhın üzerine bıraktım. "Fatura departmanınızı telefona bağlayın. Kızımın özel bir odası olacak. Hemen."

Telefon ahizesini kaldırırken başını salladı. "Evet, efendim."

* * *

BİR SAAT DAHA BEKLEDİKTEN SONRA nihayet Vivian'ı görebildim.

Ama eşikten geçip özel odasına girdiğimde hissettiğim rahatlama değil, öfkeydi.

Yarı çıplak vücudunun üzerine eğilmiş, çıplak kalçasının iç kısmına dokunan bir adam vardı.

Öfkeyle yaklaşp piçi omuzlarından yakaladım ve odanın öbür ucuna fırlattım.

Vücudu muşamba üzerinde kayarak duvara çarptı. "Ne oluyor lan?"

Yüzüstü yatan bedeninin üzerinde durdum, silahımı kılıfından çıkardım ve yüzüne doğrulttum. "Ellerini ondan uzak tut."

"Buraya silahla nasıl girdin?"

Dehşetini arttırmak için Rus aksanımı kasıtlı olarak derinleştirirken dişlerimi gösterdim. "Kimse silahımı alamaz, güvenliğiniz bile." Sürgüyü geri çektim ve bir mermi yerleştirdim. "Ayrıca morgunuzda birçok arkadaşım var. Cesedinizi asla bulamayacaklar."

Adam kolunu Vivian'ın hâlâ uyuyan bedenini işaret ederken gözleri büyüdü. Sanki hayatının tehlikede olduğunu biliyormuş gibi hızla konuştu. Çünkü tehlikedeydi.

"Serum sıvısı tüpünü çıkardım. Hepsi bu kadar. Yemin ederim."

Silahlı alınının ortasını hedef alacak şekilde kaldırdığımda bakışlarım daraldı. "Ellerin neden onun kalçasındaydı?"

Serumun neredeyse her zaman elin arkasına ya da şahdamarına takıldığını bilecek kadar çok kurşun ve bıçak yarasına şahit olmuş ve tecrübe etmiştim.

Bu piçin, kızım üzerinde yapılan tüm işlemlerden dolayı hâlâ sersemlemişken ellerini bacaklarına koyması için hiçbir neden yoktu.

"Entübe etmeleri gerekirse diye femoral vene koydular. Şahdamarının temiz olmasını istediler ve elinin arkasındaki damarlar dehidrasyon nedeniyle elastikiyetten yoksundu."

Vaska odaya girdi. "Görüyorum ki arkadaş ediniyorsun."

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve silahımı kılıfına koyarken geri çekildim. "Bir yanlış anlaşılma oldu."

Vaska hemşirenin ayağa kalkmasına yardım etti. "Arkadaşımın kusuruna bakmayın. Çoğunlukla Moğol, yani neredeyse bir Neandertal. Sofra adabını görmelisiniz."

Vaska adamın omzuna bir kolunu koyarken başının üzerinden bana göz kırptı. "Nasıl özür dileyebiliriz? Hızlı arabaları sever misin?"

Vivian ve beni yalnız bırakmak için kapıyı kapattı.

Hastane yatağına geçerek kenarına oturdum, onu sarsmamak için bunu yumuşak bir şekilde yapmaya dikkat ettim.

Yanağını avuçladım, rahatlatıcı sıcaklığını hissettiğim için inanamayacağım kadar minnettardım. Başparmağım bir kez daha kiraz pembesi dudaklarını okşadı.

Elini tuttum, yanağıma yaslamadan önce sırtını öptüm. Nabzını kontrol ederken parmaklarım bileğine dolandı, hala iyi olacağına tam olarak inanamıyordum.

Tenine doğru fısıldadım, "Tanrım, kadın, beni korkuttun." Göz kapakları kapalı kaldı.

Hâlâ uyuyor olabileceği ve telaşlanmamam konusunda uyarılmışım. Vücudu bir şok geçirmişti ve muhtemelen bitkin düşmüştü.

Kalp atışlarını hissetmek için elimi göğsünün ortasına koyduğumda görüşüm hafifçe bulanıklaştı.

Burnumu çekerek boğazımı temizlemeden önce çenemi ovuşturdum. "Birbirimizi delirttiğimizi biliyorum. Kavga etmeden tek bir konuşmayı bile tamamladığımızı sanmıyorum, ama lanet olsun ki sen de beni çıldırtmadın, güzelim. Seni kaybetseydim ne yapardım bilmiyorum."

Elini ve kolunu okşadım, ona dokunmak, hâlâ sıcak olan beynimi onun hayatta ve güvende olduğuna dair rahatlatmak istiyordum.

Rengi geri gelmesine rağmen, doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi.

Uykusunda bile dönüp duruyor ve saçma sapan şeyler mırıldanıyordu. Dün gece huzursuz bir köpek yavrusuyla uyumak gibiydi.

"Gözlerini aç, bebeğim." Sadece onun güzel zümrüt gözlerini gördüğümde gerçekten iyi olacağına inanacaktım.

İnlerken başı bir o yana bir bu yana hareket ediyordu.

Daha da yaklaşarak avucumu çenesine dayadım. "Bebeğim, ben buradayım."

"Humphrey, sen misin?" demeden önce dudaklarını yalarken kaşları çatıldı.

Elimi boynunun arkasına dolamak için hareket ettirdiğimde çenem sıkıştı. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Kim bu Humph-"

Öfkeden deliye dönmeme fırsat kalmadan, dudaklarının kenarlarının kıpırdadığını fark ettim.

Gözlerini açtığında neşe doluydu.

Sesi boğuk ve cızırtılıydı, "Neredeyse işi çok kolaylaştırıyorsun, Var." diye alay etti.

Kızım iyi olacaktı.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak ayağa kalktım. Kaşlarımı çatarken onun üzerinde yükseliyordum. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Güldü ama sonra elini ortasına koyarken yüzünü buruşturdu. "İtiraf et. Biraz komikti."

"Az önce bana neler yaşattığın hakkında bir fikrin var mı?"

Battaniyeyi göğsünün üzerinde kavradı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kollarımı iki yana açarken iki kaşım da havaya kalktı. "Bu, Vivian. Seni ölmek üzereyken dairenin zemininde baygın halde bulmaktan bahsediyorum. Gecenin bir yarısı lanet olası bir hastanede olmaktan bahsediyorum."

Alt dudağı somurtarak dışarı çıktı. "Şey, ben iyiyim. Bunu yaptığım için üzgünüm. sizi *rahatsız ettim*. Artık gidebilirsiniz."

Avuçlarımı yastığının iki yanına koyarak eğildim. "Hiçbir yere gitmiyorum."

BÖLÜM 34

VIVIAN

W Pencereden dışarıdaki karanlığa bir bakış atarak, "Geç oldu. Eminim ziyaret saati bitmiştir."

Var yatağımın yanına bir sandalye çekti. Oturduktan sonra kollarını kavuşturdu ve bana gülümsedi. "Eminim öyledir."

Makyajımın muhtemelen dağılmış ve saçlarımın dümdüz olduğunu bildiğim halde güçlü bir buz kraliçesi gibi davranmak zordu. Üzerimdeki inanılmaz derecede sönük yeşil hastane önlüğünden bahsetmiyorum bile.

Burnumdan geçen oksijen tüpü de bana hiç iyi gelmiyordu. Neyse ki doktor sadece tamamen uyanıncaya kadar ihtiyacım olduğunu ve gece boyunca o sinir bozucu şeyi takmak zorunda kalmayacağımı söyledi.

Kendimden emin bir hareketle saçlarımı sağ omzumun üzerinden kabarttım. "Bu benim hemen gitmen gerektiğine dair pek de ince olmayan bir imamdı."

Öne doğru eğilip siyah deri yarışçı ceketini silkti ve siyah V yakalı kazağının kollarını yukarı kaldırmadan önce yatağımın ayak ucuna attı. "Bu da benim kalacağıma dair pek de ince olmayan bir ipucum."

"Kalmam için bir sebep yok. Ben iyiyim."

"Karaciğer ve böbrek kan testi sonuçlarını alana ve bir radyolog yarın sabah göğüs röntgenlerinizi inceleyene kadar iyi değilsiniz. Şu anda en iyi ihtimalle iyi olmaya yakınsın," diye karşılık verdi.

Bir hışımla ince, soluk yeşil hastane battaniyesini göğsümün üzerine çektim. "Seni burada istemiyorsam odamda kalmazsın."

Parmaklarını düz karnının üzerinde gezdirirken bir kaşını kaldırdı. "Parasını ödersem yapabilirim."

Başımı çevirip beni koydukları odaya gecikmiş bir bakış attım. Bilmem gerekirdi. Şimdiye kadar gördüğüm tüm hastane odalarından çok daha güzeldi. Hatta bazı otel odalarından bile.

Yerde beyaz muşamba yerine ince bej bir halı vardı. Duvarlar her zamanki boyalı cüruf taşından değil, hoş bir tozlu maviden oluşuyordu. Kuğuların olduğu bir göletin empresyonist bir manzara resmi bile vardı. Ve tüm izleme makineleri yatağın arkasında, kayın ağacından yapılmış dolaplardan oluşan bir duvarın içine gizlenmişti.

Parmaklarım battaniyeye gömüldü. "Sana geri ödeyeceğim." "Bana uyar."

Çenemi kaldırdım. "Ne kadar?"

Koyu safir bakışları üzerimde gezindi. "Üzgünüm, nakit ödeme kabul etmiyorum."

İma ettiği şey açıldı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Ciddi misin? Şu anda gerçekten burnumdan tüpler geliyor."

Bir omzunu silkti. "Ne diyebilirim ki güzelim? Seni çok seksi buluyorum. Hastalıkta ve sağlıklıta."

Tuhaf ifade tarzı dikkatimi çekti. "Durumum hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Doktor söyledi."

"Neden? Bu bilgi gizli kalmalı."

Nedenini bildiğimden şüpheleniyordum ama bunu yapmaya cüret etmesini anlayamıyordum.

"Çok ikna edici olabilirim."

Gözlerim büyüdü. "Ve kaçamak. Aman Tanrım! Yapmadın. Bana yapmadığını söyle."

Kollarını iki yana açtı. "Ne?"

Öne doğru eğilerek ona ters ters baktım. "Hastalıkta ve sağlıklıta mı? Hastaneye kocam olduğunu söyledin mi?"

"Peki ya yapsaydım?"

Yatağımın kenarındaki örtüleri karıştırarak hemşire çağırma düğmesine uzandım. "Bu senin için bile kontrol edilemez bir şey." Düğmeye bastım. "Seni dışarı atması için bir hemşire çağıracağım. Ve onlara kocam olmadığını söyleyeceğim."

Sandalyeden fırladı ve yatağın üzerine eğilirken kollarıyla beni kafese kapattı. "Çok dikkatli dinle, *krasivaya*. Öfkemi kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum. Benimle dövüşmeye devam et ve neler olacağını gör."

Hemşire kafasını uzatarak odaya girdi. "Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

Var bakışlarıyla beni delip geçti. Yutkundum, konuşamadım.

Bakışlarını benden ayırmadan omzunun üzerinden seslendi: "Hayır. Şimdi o kapıyı kapat ve ben seni çağırmadıkça bir daha açma."

Hemşire başını eğdi. "Elbette, Bay Rubashkin. Özür dilerim, Bay Rubashkin. Rubashkin."

Hemşire kapıyı kapattı ve bizi yine yalnız bıraktı.

Ne oluyor be?

Hemşireyi nasıl bu kadar kolay korkutabilmişti? Onun Rus mafyasının bir parçası olduğunu biliyor muydu? Sebebi bu muydu? Bu lanet şehirdeki herkes bu adamdan korkuyor muydu?

Var ayağa kalktı ve üzerime gelmeye devam ederken derin bir nefes aldı. "Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor Vivian."

Başımı eğdim ve başka tarafa baktım.

O anda tek istediğim eve gitmekti.

Güzel ve uzun bir banyo yapmak, sonra da yatağa girip yorganı başımın üzerine çekmek ve tüm bu utanç verici olayı unutmak istedim.

Odanın düzgün bir şekilde havalandırıldığından emin olmadan o verniği karıştıracak kadar dikkatsiz olduğuma hâlâ inanamıyordum. Aptal pencere.

Görünüşe göre, kanımı incelten iki kadeh şarabın üzerine Eggs Benedict gibi zengin bir kahvaltıdan sonra öğle yemeğini atlamam yardımcı olmadı.

Var'ın beni apartmanımın zemininde muhtemelen çirkin bir yığın halinde yığılmış bulacağı düşüncesiyle yanaklarım yandı.

Zihnimin gözünde, parkenin üzerinde aşağılayıcı bir salya havuzu da vardı.

Tek yapmak istediğim eve gidip her şeyi unutmaktı. Geçen haftayı da.

Belki bir gün, bundan elli yıl sonra, birkaç resim yüzünden bir Rus mafya babasıyla yatarken bir diğeri tarafından kovalandığım o çılgın zamanı hatırlamaktan keyif alırım... ama şimdi değil.

Şimdi, karanlık bir odada bir şişe şarap ve bir kutu çikolatalı kurabiye ile yorganın altında kaybolmak istiyordum.

Çenemdeki eli düşüncelerimi böldü. "Bana bak."

Onunla kavga edecek durumda değildim. "Neye kızman gerektiğini anlamıyorum. Bu hastane yatağında sıkışıp kalan benim."

Konuştuğunda sesi alçak ve sakindi.

"Personele karım olduğunu söyledim, çünkü seni buradan çıkarır çıkarmaz tam olarak öyle olacaksın. Ve bugün yaptığın numaradan sonra, önümüzdeki yılı kendi güvenliğinin için yatağıma zincirlenmiş olarak geçirmezsen şanslısın."

Karın

mı?

Dublö

r mü?

Yatağına mı

zincirlenmiş?

WTF?

Birkaç kez göz kırptım. "Beni sakinleştirdiler mi? Şu anda bir tür uyuşturucu mu alıyorum, çünkü seninle evlenmeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum?"

Başparmağı dudağıma okşadı. "Çünkü sormadım."

Kaşlarını çatıldı. "Evleneceğimizi düşünüyorsun... ama bana sormadın. Sana sakinleştirici vermediklerine emin misin?"

Eli çenemden çıkıp boynuma dolandı. Nefesi yanağıma okşarken eğildi ve kulağıma uğursuzca fısıldadı: "Sadece evlenmekle kalmayacağız. Bu muhteşem bedenin çocuğumla şişip seni bana bağlayana kadar seni anlamsızca becereceğim."

Oksijen tüpünü burnumdan çıkardım ve yataktan atladım.

Sırtımı duvara vererek başımı salladım. "Sen delisin."

Eliyle işaret ederek hastane yatağının etrafında dolandı. "Kıcını o yatağa geri sok. Şimdi."

Kapıya doğru atıldım.

Beni belimden yakaladı ve geri çekti.

"beni, seni sosyopat!" diye bağırırken bacaklarımı tekmeledim.

Var beni kollarının arasına alıp yatağa uzandı ve beni altına almak için yuvarlandı.

Kollarımı başımın üzerine uzatarak kalçalarını benimkilere bastırdı. "İstedığın kadar savaş Vivian. Artık benimsin."

Beni sıkıştırmış olmasına rağmen göğüs kafesime baskı yapmamaya dikkat ediyordu. Panik, korku ve uyarılmanın çalkantılı bir karışımı beni ele geçirirken ciğerlerimi havayla doldurdum.

Sanki bu adamın içinde vahşi bir tepki uyandırmak için onu kasten yemlemekten hastalıklı bir zevk alıyordum. Belle'in tehlikeli bir şekilde ince bir buz üzerinde yarışması gibiydim, gizlice Çirkin'in beni yakalamasını umuyordum.

Onunla evlenmeyi düşünmek bile çılgınca olsa da, beni karısı olarak almaya kararlı olduğunu düşünmek de akıllara durgunluk verecek kadar ateşliydi. Yani, çoğu kız erkek arkadaşlarının evlenme teklif etmesi için yıllarca bekler. Nasıl olur da biraz olsun gururum okşanmaz? Tabii ki bunu düşünmenin bile gülünç derecede sorumsuzca ve delice olduğunu göz önünde bulundurmadan.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Yüzümü inceledi. Bakışları yoğundu. "Çünkü seni kaybetmeyeceğim. I seni kaybetmeyi *reddediyorum*."

Kavrayışına karşı mücadele ettim. "Mantıklı konuşmuyorsun."

Parmaklarını bileğimin etrafında sıktı. "Bugün neredeyse ölüyordun. *Benim gözetimimde*."

Ona yaslanırken omuzlarımı şilteden yukarı çektim. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece aptalca bir kazaydı."

"Bunu kesin olarak bilmiyorsun. Bana karşı geldin ve dışarıda peşinde bir adam olduğunu bile bile dairene döndün. Bu bir daha olmayacak."

"Rus adamın icabına bakıldı."

Bileklerimi öfkeyle sıkarken nefesi hızlı ve sert bir şekilde yanağıma çarptı. "Bunu bilmene imkân yok. Tanrım, Vivian. Hâlâ adını ya da hangi sendika için çalıştığını bilmiyoruz. Bu piçlerden kaçının seni öldürüp kaza süsü verebilecek kadar yetenekli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Tehlikede olduğumu ve kendi güvenliğim için seninle evlenmem gerektiğini düşünmemi sağlamana izin vermeyeceğim. Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum Var, ama buna kanmayacağım."

Ve gerçekten nasıl bir oyun oynadığını bilmiyordum.

Bir varis ya da müthiş suç siciline sahip bir mafya prensesi değildim.

İyi bir sanat sahtecisiydim. Hepsi bu .

Bekle.

Bu olabilir mi?

Var, sanat dünyasına para aklamak için girdiğini itiraf etmişti. Daha fazla sahte eser yapmamı istemediği konusunda yalan mı söylemişti? Beni sadece kendisi için resim yapmaya zorlamak için evliliğe ikna etmeye çalışıyor olabilir miydi?

Hayır.

Bu mümkün değildi.

Evlilik, geçici bir sorun için yoğun ve kalıcı bir çözümdü. Tabii onun için kalıcı olmayacaksa.

Bakışlarım yüzünde gezindi. Öfke ondan ısı gibi yayılıyordu. Mafyadaki kariyeri boyunca şiddet uyguladığı bir sır değildi. Beni depoda bulduğunda öldürmeyeceğine söz vermiş olması, beni *asla* öldürmeyeceğine söz verdiği anlamına gelmiyordu.

Yanağındaki bir kas seğirirken dudakları inceldi. Çenesini öyle ki, baskıdan bir dişinin kırıldığını duyduğuma yemin edebilirim. "Oyun oynadığımızı mı sanıyorsun, Viv?"

Bileklerimi tek eline aldı ve boştaki elini yüzümün yan tarafında, boynumda gezdirdi. "İyi o zaman. O zaman sana kuralları açıklamama izin ver."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

VAR

V Şiddet yanlısı adamlar şiddet içeren şeyler yaparlar.
Hayatım şiddetle doluydu.

Sorunları bu şekilde çözüyordum.

Ve şu anda Vivian bir sorundu.

Yumruğumu hastane önlüğünün çürük kumaşına geçirip yırttım.

Onu.

O kıpırdayamadan ben amını avuçladım. "Açıklamama izin ver ki anlıyorum."

Başparmağımla klitorisini okşarken ortadaki iki parmağım dudaklarının arasında hareket etti.

Kalçaları yükselirken keskin bir nefes aldı.

Kalçalarımı oynatarak sağ dizimi uyluğunun iç kısmına yerleştirdim ve bacaklarını açık tuttum.

"Sendikamın örtbas ettiği üç cinayet hakkında doğrudan bilginiz var."

Tek parmağımı daracık amına soktum.

Başını şiddetle sallarken gözleri büyüdü. "Bu sadece aptalca bir tehditti. Bildiklerim hakkında asla ama asla polise gitmem. Bana inanmak zorundasın Var."

Kapüşonlu gözlerle onu incelerken başımı yana eğdim. "Sana inanıyorum, güzelim."

Vücudu gözle görülür bir şekilde gevşedi.

"Ama bu, örgütümdeki diğer adamların da böyle yapacağı anlamına gelmez."

Uzuvları kaskatı kesildi.

Devam ettim. "Bu da seni bir sorumluluk haline getiriyor. Dürüst olmak gerekirse, ülkeyi terk etme teklifimi kabul etmediğini öğrendiklerinde pek de heyecanlanmadılar."

Alt dudağı titredi. "Şimdi gideceğim. Beni taburcu ettikleri an, istediğin gibi bir uçağa bineceğim. Beni bir daha asla görmeyeceksin."

"Tsk. Tsk. Tsk. Bunun için çok geç, bebeğim."

İkinci bir parmağımı içine soktum. "Bir de aktif olarak seni arayan çeşitli mafya örgütleri var." İki parmağım onun dar geçidine girçıkıyordu. "Çinliler var. Diğer gizemli Rus ekibi. Suriyeliler. İtalyanlar. İrlandalılar. Liste uzayıp gidiyor. Çok tehlikeli insanları çok kızdırdınız."

Üçüncü bir parmak ekledim.

İnledi ve kavrayışımın altında kıvrandı.

Elim bir daire çizdi. "Kimliğini öğrenirlerse sana ne olacağını biliyor musun?"

Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. "Lütfen. Dur."

Dördüncü parmağımı zorla içine soktum.

Vücudu sarsılırken inledi.

Bir elini kavrayışımın kurtararak ince parmaklarını bileğime doladı ve nafile bir çabayla elimi çekmeye çalıştı.

"O muhteşem yeşil gözlerle yalvarmak onlara sökmez.

Sen bir insan değilsin, bir metasın." Ondan bile daha az.

Kahretsin, bundan nefret ediyordum. Bunu ona yapmaktan nefret ediyordum. Onu korkutmaktan. Ama anlaması gerekiyordu. Eski hayatına mutlu bir şekilde geri dönemezdi. Artık benim dünyamdaydı ve benim dünyamda kalacaktı. Ve benim dünyamda benim korumam olmadan hayatta kalamazdı.

En azından benim ona inandırmak istediğim buydu.

Bu gerçek değilmiş gibi değildi. Sadece gerçeğin tamamı değildi.

Gerçek şu ki, bu dünyada onu kollarımdan koparacak hiçbir güç yoktu. Eğer bu gece ölmüş olsaydı, onu Hades'in açgözlü avuçlarından çıplak ellerimle koparmak için cehenneme gideceğimden kesinlikle emindim.

Ondan yayılan canlı bir enerji ruhuma kudret helvası gibi geliyordu. Onun hayatımda olmama ihtimali bile savunulamazdı. Onu sadece birkaç yıldır tanıyor olmam umurumda bile değildi.

günler. Bir insanın ışığını ve sıcaklığını takdir etmesi için güneşe bir an bakması yeterliydi. Ya da gece yarısı parlayan ayın dingin güzelliğini ve gizemini takdir etmek için ona sadece bir kez bakmak yeterliydi.

Vivian bir erkeğin asla ya da tamamen unutamayacağı türden bir kadındı.

Bir odadan çıktıktan sonra parfümü gibi, onun izlenimi de bir erkeğin ruhunda kalırdı.

Sanki içindeki ateş ve tutku onları damgalamıştı.

Geçmişinden, lisedeki eski erkek arkadaşlarından, hala içten içe ya şöyle *olsaydı* diye merak eden erkekler olduğundan emindim...

Ya batırmasalardı?

Ya o sırada ihtiyacı olan erkek olsalardı? Ya bencil ve olgunlaşmamış olmasalardı?

Ya hala onların hayatındaysa?

Bu gece daha karanlık bir "ya olursa "yı

görmüştüm... Ya oraya zamanında varamamış olsaydım?

Ya ölseydi?

Ya sendikalardan biri onun kimliğini öğrenmiş ve onu ele geçirmişse?

Ya onlar zihnine ve bedenine onarılamayacak kadar işkence etmeden önce onu zamanında bulamazsam?

Peki ya...

Bugün, kontrolüme isteyerek boyun eğceğini varsaymışım. Ellerimi dizginlerden bir anlığına çekmişim ve neredeyse onu kaybediyordum.

Sikerim böyle işi.

Zincirler devam ediyordu.

Onu karım yapacak ve artık sadece benim değil, tüm Rus Mafya örgütünün koruması altında olduğunu tüm karanlık yeraltı dünyasına duyuracaktım.

Planım, çevredeki tüm erkeklere bir uyarı olarak *ona dokunmak ve alnında ölmek* için dövme yapmaktı.

Sabit bir basınç uygularken elimi tekrar döndürdüm. Elim içeride daha derine kayd ve onu acı verici bir şekilde gerdi.

Tekrar bağırdı. "Dur. Acıtıyor."

"Eminim öyledir. Bu adamlar sizi sadece sahtecilik becerileriniz için istemeyeceklerdir. Sizin gibi muhteşem bir kadın için başka... *kullanım alanları* olacaktır."

Vivian gözlerini sıkıca kapadı ve başını çevirdi. "Kes şunu. Beni korkutuyorsun."

Parmaklarımı onun içinde hafifçe kıvırdım, yumruk yapmaya yaklaştım. "Bana bak. Şimdi."

Hemen itaat etmediğinde, onları daha da kıvırdım.

Tırnakları bileğime batarken sırtı kamburlaştı ama gözleri benimkilerle buluştu.

"Korkmalısın. Seni bir bodrumda duvara zincirlenmiş halde bırakacaklar ve pis bir zeminde kirli bir battaniyeden başka bir şey olmayacak. Onlara borcunuzu hem sanatla hem de bedeninizle ödemeniz beklenecek."

Elimi tekrar büküm, düzleştirdim ve başparmağımın ucu dar girişine dayanana kadar daha da içeri soktum.

Vivian'ın ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

"Sen akıllı bir kızsın. Oyunun ilk kuralının kural olmaması olduğunu anlıyor musun?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Lütfen, acıyor."

Öne doğru eğildim ve sertleşmiş sikim kalçasını iterken alnından öptüm. "Biliyorum, bebeğim."

Kendimi kontrol edebilmek için sertleşmiş sikimi onun sıkışmış vücuduna sokmamaya çalışıyordum ama şimdi zamanı değildi.

Şimdilik, içinde bulunduğu gerçek tehlikeyi anlaması daha önemliydi... ve sadece benden değil.

"Şimdi söyle bana. Benim dünyamda ilk kuralın kural olmaması olduğunu şimdi anlıyor musun? Yoksa meramımı anlatmak için tüm yumruğumu içine sokmam mı gerekiyor?"

Vivian burnunu çekti. "Hayır! Lütfen.

Anlıyorum." "Aferin kızıma."

Elimi yavaşça amından çektim. Eğilerek meme ucunu öptüm ve dilimi göğsünün tatlı kıvrımında gezdirirken tenine karşı mırıldandım. "Seni koruyabilecek tek kişi benim."

Karnını öpmek için yatakta yer değiştirdim. Sonra daha aşağıya, katlandığı acı için onu ödüllendirdim.

Dilim klitorisinin üzerinde gezinirken ellerim kalçalarını araladı. Vücudunun dokunuşuma karşı gösterdiği direnç eridi. Duyarlılığı, onun hakkında hayran olduğum şeylerden biriydi.

Bana ne kadar kızgın olursa olsun... vücudu umursamıyordu.

Serbest bırakıldığında haykırdığında dizlerimin üzerinde yükseldim ve kot pantolonumun fermuarını indirdim. Yumruğum sikimin etrafındayken, kalçalarına binerken şaftımı pompaladım. "Ağzını aç."

Başını arkaya yaslayıp dudaklarını açarken elleri kalçalarımına gitti.

Taşaklarım bu manzara karşısında gerildi. Şaftımdaki baskı arttıkça elimi daha da sıktım. "Benim uslu kızım olup yutacak mısın?"

Vücudu gerilirken bakışları daraldı.

Yatak odasında benim pis, otoriter ağzımı hem arzuladığını hem de nefret ettiğini biliyordum.

Öne doğru eğildim, kalçalarımı öne doğru eğerken bir avucumu başının yanına dayadım. "Şimdi söyle güzelim, boğazına kadar sokup seni boğmadan önce."

Tırnakları kot kaplı kalçalarımına batarken bile dudaklarını yaladı. "Evet."

Bir kaşımı kaldırdım. "Evet, ne?" Onunla daha da alay ederek sordum. "Evet, yutacağım."

Sikeyim.

Ben geldim.

Güçlü bir kadının boyun eğmesinden daha ateşli bir şey olamazdı. Dudaklarına ve diline boşalmıştım. "Şu dudakları yala." Pembe dilinin ucu dudaklarının üzerinde gezindi.

Karanlık zevk dalgaları hâlâ shaftımın ve taşaklarımın üzerinden omurgama doğru akarken, "Şimdi yut," diye homurdandım.

O da itaat etti.

"İşte benim kızım," dedim göz kırparak.

Aletimi kot pantolonumun içine geri iterek yataktan kalktım ve onun için tuttuğum hastane odasının bitişiğindeki özel banyoya yöneldim. Bir bezi ılık suyla ıslattıktan sonra, tam üzerini örterken yatağa döndüm.

"Henüz değil. Arkana yaslan."

Bezi yavaşça karnına ve göğüslerine sürdükten sonra omzunun üzerinden geçirip kolundan aşağı indirdim. Kan testleri böbreklerinin ve karaciğerinin iyi olduğunu gösterdiği anda onu eve götüreceğim ve güzel bir banyo yaptıracaktım. Belki de bugün çok keyif aldığı belli olan jakuzide.

Islak bezi kollarında, bacaklarında ve karnının üzerinde gezdirirken cildinin nemden parıldamasına neden oldu. Daha sonra üşümemesi için onu kuruladım.

Yatağa dönerek oksijen tüpünü kaldırdım.

Vivian kaşlarını çattı. "Doktor artık buna ihtiyacım olmadığını söyledi."

"Beni şımartın." Oksijen hattını her iki kulağının arkasına nazikçe sabitlerken parmaklarım kulağının kabuğunu okşadı ve sonra burnunun hemen altına yerleştirmesine izin verdim.

Işığı kapatarak giysilerimi çıkardım ve onun arkasındaki dar yatağa girdim.

Vivian dün geceki gibi yan tarafına kıvrılmıştı.

Tıpkı dün geceki gibi kolumu ortasına doladım ve onu kendime çektim.

Parmakları ön kolumda gezindi, uçlarını kol kıllarımda dolaştırdı. "Beni seninle evlenmeye zorlamak konusunda ciddi değildin, değil mi? Bunu sadece güvenliğim konusunda daha dikkatli olmam için beni korkutmak amacıyla söyledin, değil mi?"

İnatçı kızımın, tehdit geçtiği anda gerçeklik yerine hemen duymak istediği çözüme yönelmesine izin verin. Onun seçici hafızası bu adımı atmak zorunda kalmamın nedeniydi.

En azından en uygun sebep.

Diğeri ise onu karım olarak istememdi. Saf ve basit. Ve istediğimi aldım... zorla almak zorunda kalsam bile.

Kolumu boynuna dolayarak sıkıca sarıldım, "Uyu artık, *krasivaya*. Yarınki düğün günün için dinlenmiş olmak isteyeceksin."

BÖLÜM 36

VIVIAN

"Kötü bir zaman mı?"

Bir sıçrayışla doğruldum.

Sonra lanet bir hastane yatağında çıplak olduğumu hatırladım.
daha da çıplak bir Var yatıyordu.

Teknik olarak benimle aynı seviyede çıplaktı ama onunlayken *daha* çıplak hissediyordum.

Muhtemelen boyu, çılgın kasları ve dövmeleiydi. Kimi kandırıyordum ki? Kibirli kalçalarının arasında sallanan siki canavar gibiydi. Kalçaların nasıl kibirli olabileceğinden emin değilim, ama inanın bana, onunkiler öyleydi!

Artık resmileşmişti. Lanet aklımı kaybediyordum. Bu adam beynimle oynuyordu.

"Kahretsin!"

Var'ı dürterken battaniyeyi göğsüme bastırdım. "Ben... merhaba, Doktor."

Doktor iPad'ine baktı, görünüşe göre hastalarından birinin yatakta biriyle çırılçıplak kalmasının tuhaf görüntüsünden etkilenmemişti. "Test sonuçlarınız elimde."

Var yataktan yuvarlandı ve ellerini kalçalarına koyarak ayağa kalktı. "Var!"

Doktorun sabah odununu görmesini engellemek için hamle yaptım.

Var ellerini omuzlarıma koydu. Sert aleti sırtıma baskı yapıyordu.

"Sonuçlar ne?"

Doktor boğazını temizlerken ördek göleti manzara resmine odaklandı.

"Test sonuçları temiz. Taburcu edilmenize izin verdim."

Battaniyeyi daha yükseğe ayarlayarak sordum, "Kesinlikle emin misiniz, Doktor? Belki de yapmanız gereken başka testler vardır?"

Doktor notlarını kontrol etti. "Hayır. İyisiniz. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca sakın olun ve herhangi bir baş dönmesi, sersemlik, kafa karışıklığı veya mide bulantısı yaşarsanız birinci basamak doktorunuzu arayın. Ve gelecekte daha dikkatli olun. Zehirli kimyasallarla çalışırken her zaman havalandırmayı kontrol edin." Aceleyle gitmek için döndü.

"Ama, Doktor..."

Var parmaklarını omuzlarıma bastırdı. 1950'lerden kalma en iyi Amerikalı koca sesini kullanarak, "şimdi hayatım, eminim doktor çok meşguldür ve diğer hastalarının yanına dönmesi gerekiyordur," dedi.

Dün gece bu hastaneden çıkmak için her şeyimi verirdim.

şimdi kendimi bu yataktan yüzüstü atar ve sadece kalmak için burnumun kırılmasını göze alırdım.

Hastane odasının kapısı doktorun arkasından kapandı.

Odada tuhaf, sessiz bir sessizlik vardı. Sanki aramızdaki gerilim koridordan gelen ayak seslerini, makine biplerlerini ve interkom anonslarını bile bastırmiştı.

Var üzerime eğilirken başımın tepesini öptü. "Seni buradan çıkarmanın zamanı geldi bebeğim."

Yatakta kıvrılmış bir şekilde kaldım, battaniyeyi çok dayanıksız bir kalkan gibi etrafımda tutarken, kot pantolonunu çekip tişörtünü giyerken çıkardığı vınlama ve vınlama seslerini dinledim.

Botlarını giymek için otururken bana . "Vivian?"

Bir tutam saımı kulağımın arkasına ittim. "Evet, . Ben iyi olacağım."

Bir kaşını kaldırdı, sonra güldü. "İyi denemeydi. ık o yataktan."

Parmaklarım battaniyenin yumuşak dokusuna gömüldü. "Acil servise geldiğimde kıyafetlerimi kesmek zorunda kaldılar. O yüzden Michelle'e ulaşıp evimden biraz almasını isteyeceğim. Muhtemelen biraz zaman alacak, o yüzden-"

"Evet, acını anlıyorum. Eski erkek arkadaşının gömleğini çöpe atmak zorunda kaldıklarını duyduğumda çok zldm."

Gömlek eski gt deliğime ait olduğu için mi doktorları kıyafetlerimi çöpe atmaya teşvik etmişti?

Var'ın sedyemin üzerinde durup doktorlara gömleğimi parçalamaları için neşterlerini kullanmalarını sylerkenki görüntüsü önünden geçti. Hayır, bu

Çılgınca. Var için bile. Yine de, bunu adamdan beklemezdim.

Var daha sonra sandalyenin altından plastik bir torba çıkardı.

Yatağa doğru geçip kucağıma attı. "Çoktan hallettim."

İçinde gri bir *I heart Chicago* kapüşonlu sweatshirt, ona uygun bir eşofman altı ve üzerinde gökkuşağına boyanmış tüyler olan bir çift siyah parmak arası terlik vardı.

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Ayakkabılar için üzgünüm. Dün gece gördüğüm en güzel şeydi."

Kaşlarımı çattım. "Dün gece mi? Hediyeelik eşya dükkânı o kadar geç saate kadar açık mıydı?"

Ağzının köşesi kalktı. "Açık olduğunu kim söyledi?"

Ağzım açık kaldı. "Bir hastanenin hediyeelik eşya dükkanına girdin."

Omuz silkti. "Test sonuçları gelir gelmez seni buradan çıkarmak istediğimi ve kıyafetlere ihtiyacın olacağını biliyordum ve ne yazık ki en sevdiğin Bloomingdale's o saatte bir seçenek değildi."

Bloomingdale'den bahsedince yanaklarım kızardı. Evimin koridorundaki iki büyük ve tam anlamıyla çalıntı Louis Vuitton bavulu gözden kaçırmış olma ihtimali çok azdı. "Bloomingdale's ve valizlerin hakkında..."

Var elini çenemin altına koydu ve bakışlarımı onunkine doğru kaldırdı. "Bebeğim, oraya kendi kişisel kilisenmiş gibi davranman ve her gün orada ibadet etmen umurunda bile değil. Eğer seni mutlu eden buysa, buyur yap. Sadece para."

Sadece deli gibi parası olan erkekler 'bu sadece para' gibi şeyler söyler.

"Bloomie'de bir masraf hesabına açık çek almak biriyle evlenmek için lanet olası bir neden değil," diye karşılık verdim gözlerim kısılmış bir şekilde.

Yani, evlilik teklifini ciddi ciddi *düşünmek* için çok iyi bir nedendi. Tasarımcı çanta ve ayakkabı bağımlılığımın mücadelem gerçektir... bu yüzden belki... hayır, kesinlikle bir neden değildi.

Ya da en azından öyle olmamalı.

Sanki aklımı okumuş gibi, "İkimiz de bunun tamamen doğru olmadığını biliyoruz" diye göz kırptı.

Hâlâ onu oyalayabileceğime dair umudumu koruyarak, "Bunları toplum içinde giymemi bekleyemezsiniz, değil mi?" dedim.

Gri kumaşla dolu plastik torbayı elimden çekip aldı. "Kesinlikle olmaz."

Üzerime akan rahatlama seli kısa sürdü... çok kısa sürdü.

"Çıplak da gidebilirsin ama her iki durumda da o güzel kıçın önümüzdeki on beş dakika içinde arabamda olacak."

Bir çığlık atarak çantayı geri aldım ve battaniyeyi arkamda sürükleyerek banyoya koştum.

Büyük boy kapüşonluyu başıma geçirirken kapıdan seslendim: "On beş dakika içinde buradan çıkamayacağız. Muhtemelen doldurmam gereken bir sürü evrak işi var. Ayrıca onlara sağlık sigortası bilgilerimi de vermem gerekiyor, o da cüzdanımda, evdeki çantamda, yani gerçekten çok uzun . Gitseniz iyi olur, ben sizi sonra ararım."

Kapı açıldı.

Bir çığlık atarak tek ayağımın üzerinde zıpladım ve kalçalarımı kaydurdım, böylece ben eğilmişken kıçımı tam olarak göremeyecekti.

"Ne oluyor be!" Eşofman altımı kalçalarımın üzerine çekerken bağırdım. "Çok mu vurdun?"

Başıyla bir işaret yaptı. "Oyalamaya çalışmayı bırak. Hadi gidelim."

Ayaklarımı çirkin parmak arası terliklerin içine sokarak peşinden süründüm. "Oyalanmıyorum. Bu sıradan insan sorunları siz Rus Mafyası tanrılarını etkilemeyebilir ama hastane herhangi bir sigorta ya da ödeme olmadan ön kapıdan elimi kolumu sallayarak çıkmama izin verecek değil."

Faturanın ne olacağını düşündükçe ürperiyordum.

Sağlık sigortam fırtınada koruyucu bir şemsiye değil, olukta bulduğum ve kafama geçirdiğim bir çöp torbasıydı.

Riske girmekten ve faturayı ödemek için birkaç sahtecilik işini üstlenmekten başka seçeneğim yok, şüphesiz.

Beni hastane kapısına götürürken ceketini omuzlarıma koydu. "Parası ödendi. Hadi gidelim."

Kapıyı açarken kolunu çektim. "Ne demek parası ödendi?"

İç çekerek beni kollarına aldı ve şaşkın bakışları tamamen görmezden gelerek eşikten geçip kalabalık hastane koridorunda yürüdü. "Tam da dediğim gibi, ödendi."

"Parasını kim ödedi? Sen mi?"

Bana bakarken dudakları inceldi. "Hayır, Bob."

Kaşlarım çatıldı. "Bob mu? Kim bu-"

Lanet olsun.

Parmağımla onu işaret ederken dudaklarımı büzdüm. "Telefonumu karıştırmayı bırak. Nerede o?"

"Ne?"

"Telefonum.

"

"Senin dairende."

"Yani ben yerde yatıp ölürken durup mesajlarımı mı karıştırdın?"

"Tam olarak değil. Telefonunu klonladım."

"Sen ne?" Çevredeki yabancıların meraklı bakışlarını üzerime çekerken niyetimden daha yüksek sesle söyledim.

Var beni asansöre taşıdı. "Garaj için düğmeye bas, üçüncü kat."

Eğildim ve hiç düşünmeden düğmeye bastım. Kelimenin tam anlamıyla kendi kaçırılmamda ona yardımcı oluyordum. "Soruma cevap ver."

"Bob kim?"

"Ne demek telefonumu klonladın?" "Önce soruma cevap ver."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sen benimkine cevap ver."

Bir kaşını kaldırdı. "Bob hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmek için başka yöntemlerim var."

Bob kelimesini sanki ağzında çamur varmış gibi söyleyip duruyordu. Yöntemlerinin ne olabileceğini düşündükçe ürperiyordum. "İyi. O sadece geçen gece tanıştığım bir adam."

"Senin numaranı nereden biliyor? Ona sen mi verdin?"

Var'ın sakini ve dengeli ses tonu ya da rahat soru sorma şekli beni bir an bile yanıltmadı, tehlikeli bir bölgede olduğumu biliyordum. Yine de gururum onun baskısı altında tamamen pes etmeme izin vermedi. "Seni ilgilendirdiğinden değil... ama Michelle telefonumu aldı ve numaramı Bob'la değiştirdi."

Yüz ifadesi gerginliğini korurken başını salladı. "Cevabım evet, telefonunuzu klonladım."

Nefesim kesilirken gözlerim büyüdü. "Lanet olsun, Var! Bu hiç iyi değil!"

Kapıyı açmak için anahtarlığa basarken beni arabasının yolcu tarafına ayaklarının üzerine yatırdı. Kollarımı kavuşturdum ve o kapıyı açtıktan sonra içeri girmeyi reddettim.

Başıyla bir işaret yaptı. "Bin, Viv."

"Telefonumu klonlayarak aklından ne haltlar geçirdiğini bana söyleyene kadar olmaz."

Ön kolunu arabanın tavan kenarına yasladı ve yolcu kapısının üst kısmını kavrayarak beni içine hapsetti. Sonra eğilerek yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Artık benim olduğunu düşünüyordum ve her lanet günün her dakikasında nerede olduğunu ve kiminle konuştuğunu bilmek istiyorum."

Arabanın sert ve sıcak metaline sırtımı yaslariken gözlerimi kırptım. "Bunun kulağa ne kadar korkunç bir psikopatlık gibi geldiğine dair en ufak bir fikrin var mı?"

"Evet. İşte bu yüzden beni daha fazla kızdırmamalı ve o lanet arabaya binmelisin."

Dün gecenin sadece bir ateş rüyası olduğunu ummak için çok fazla.

Sabah olduğunda aramızdaki şeylerin daha mantıklı ve net olacağını umuyordum. Geceleri, özellikle de travmatik bir olaydan sonra işler karışabilir. Sayısız ilişki ve arkadaşlık, sırf herkes biraz fazla yorgun, biraz fazla stresli ve biraz da aşırıya kaçmışken yapılan bir konuşma yüzünden mahvoldu.

Sanki ay bizi kendi hayatlarımızı parçalamaya niyetli kurtadamlara dönüştürmüştü. Sadece ormanda çenemizde kanla çırılçıplak uyandığımızda, gece boyunca sevdiğimiz ve değer verdiğimiz her şeyi tamamen öldürmediğimiz için Tanrı'ya dua ediyorduk.

Koyu renk gözleri öfke ve niyetle parlayan Var'ın vahşi yüz ifadesine baktım.

Elim boğazıma gitti, sanki keskin köpek dişlerinin etime baskısını hissedebileceğim gibi.

Görünüşe göre, tüm kurt adamlar güneş ışığında kaybolmuyor. "Yeni bir telefon alıyorum."

"Arabaya bin, bebeğim."

Başımı çevirip arabanın gölgeli iç kısmına baktım. "Beni eve mi götürüyorsun?"

"Evet."

Ben daha iyi biliyordum.

"Benim evim mi?" "Ne düşünüyorsun?"

"Ama..."

"Üç kadar sayıyorum, Vivian. İşim bittiğinde o koltukta olmazsan kemerimi çıkarır ve seni kaputun üzerine yatırırım."

"Buna cüret edemezsin-"

"Bir."

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

VIVIAN

M Yolcu camından dışarı bakarken kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturmuştum. "Sen gerçek bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

Saat üçte kemer tokasına uzandı. Yardım çağırdığımda müdahale etmeye çalışan herkesi vurmaktan çekinmeyeceğini düşündüğüm için pes edip arabaya bindim.

Deri direksiyon simidindeki tutuşunu düzeltti. "İstiyorum."

Ona bakmaktan kaçınmaya devam ederken ofladım. "Şunu açıklığa kavuşturalım."

Uzun bir sessizlikten sonra cesaretimi toplayıp sordum: "Lütfen beni evime götürebilir misiniz? Bir duşa ve kendi kıyafetlerime ihtiyacım var."

"Evimde harika bir duş var." Sonra yoldan bana baktı ve göz kırptı. "Eminim hatırlarsın."

Onun duşunda yaptıklarımızı hatırlayınca yanaklarım kızardı.

Kızardığımı görmemesi için saçlarımı omzumun üzerinden öne doğru çekerek, "Kıyafetlerime ihtiyacım ve sen söylemeden önce, hayır, bana Bloomingdale's'den başka bir şey almanı istemiyorum," dedim.

Vay be. Bunun ağzımdan çıktığına ben bile inanmadım.

Bu adam beni aşırı, kontrolcü, Neandertal davranışlarıyla o kadar çıldırtıyordu ki. Aslında bir Bloomie'nin kıyafetini geri çeviriyordum.

"Kıyafetlerin zaten benim evimde."

Ona soğuk davranma ve yüzüne bakmama kararlılığımı unutarak koltuğumda iki büklüm oldum. "Bana yapmadığını söyle."

Bana masum bir bakış attı. "Ne?"

"Var, bana bütün kıyafetlerimi çalmadığını söyle?" "Bagajımı çaldın."

"Aynı şey değil. Bana dairemdeki tüm kıyafetlerimi almadığını söyle."

Omuz silkti ve bakışlarını önümüzdeki trafiğe dikti. "Hepsi değil. Çocuklarıma balo elbiselerini ve kışlık paltolarını geride bıraktırdım."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüğüm için sesim boğuk çıkıyordu. "Sana inanamıyorum." Sonra tekrar ona dönerek, "Bu iyi değil, beni anlıyor musun, Var? Bu normal bir davranış değil!"

Bana tekrar bakarken kaşlarını çatı. "Bir Rus için normal."

"Aman Tanrım. Şu anda ciddi misin? Evime girip kıyafetlerimi öylece alamazsın."

"Makyaj malzemelerini, saç malzemelerini ve etrafta duran çerçeveli fotoğraflarını da aldılar. Benim evimde bir evin varmış gibi hissetmeni istiyorum."

Göğsümü işaret ettim. "Benim zaten bir evim var, Var. Dairem."

Bakışları daraldı. "Bunun güvenli olmadığı ortada. Bunu konuşmuştuk."

Araba Four Monks'a yanaştı. Güzel bir Queen Anne evi yerine bir hapisane gördüm. Ağır otopark kapısı yavaşça yükselirken, kafamın içinde bir asma köprü duydum.

Yanıma uzanıp arabanın kapısını denedim. Vay anasını!

Kilit açıktı.

Enine boyuna düşünmeden emniyet kemerimi çözdüm, kapıyı açtım... ve kaçtım.

Beni engelleyen aptal tüylü parmak arası terliklerle fazla uzağa gidemezdin. Onları tekmeleyerek çimenlerin arasından Michigan'a doğru koştum.

Avenue. Sadece birkaç blok ötedeydi ve her zaman Chicago polis araçlarıyla dolup taşardı.

Eğer sadece-

Arkamdan bir ağırlık çarparak beni öne doğru savurdu.

Bedenim yere çarpmadan önce güçlü bir kol belime dolandı ve beni döndürdü. Var'ın sert göğsünün üzerine düştüm, vücudu darbeyi emdi ve üzerime yuvarlandı. "Beni kızdırma konusunda seni uyarmıştım, *krasivaya*."

Nefesim sert ve hızlı geliyordu. "Bırak beni!"

Dudakları köşeden kıvrıldı. "Hiç şansın yok."

Sonra ağzını benimkine yapıştırdı. Eli başımın arkasına dolanıp beni tutsak ederken dili içeri girdi. Hiç acımadı. Bu bir öpücük değildi. Bir şey anlatmaya çalışıyordu.

Artık onun olmuşum.

Hoşuma gitse de gitmese de.

Rus canavarının elindeydim.

Gözlerini açıp keskin bakışlarıyla beni delip geçerken dişleri alt dudağıma battı.

Sonra elini başımdan boynuma ve göğsüme doğru götürüp karnıma bastırdı ve parmaklarını eşofmanımın kemerinin içine soktu.

Parmaklarım bileğine dolanırken başımı çevirip yerleşim yoluna ve sabahın köründe ön bahçede yuvarlanan bize bakan tüm evlere baktım. "Ne yapıyorsun sen? İnsanlar görecektir."

"Gerçekten umurumda olduğunu düşünüyorsun?" Parmakları

bacaklarımın arasına girdi.

Amımı avuçladığında nefesimi içime çektim. Bir çift külotun dayanıksız korumasına bile sahip değildim. Utanç içinde inlerken, parmağı içime girdiği anda dünyanın açılıp beni yutmasını diledim.

Ne öğreneceğini zaten biliyordum.

Dudakları alaycı bir sırıtişla bükülürken tek bir kaşı kalktı.

Çenem gerildi. "Bunun hiçbir anlamı yok."

O da "Bu her şey demek" diye karşılık verdi.

Elini çekti ve parmağını ağzına götürdü.

Uyarılmamla kaplı parmağını dudaklarının arasına sokup emerek temizlediğinde ağzım açık kaldı. "Çok tatlı. Tadı benimki gibi."

Boku yemiştim.

"Bir seçeneğin var. Ayağa kalk ve iyi bir kız gibi lanet arabaya geri dön. Ya da pantolonunu ayak bileklerine kadar yırtarım ve herkesin görebileceği şekilde seni bir hayvan gibi arkadan beceririm."

Bunu yapacağından en ufak bir şüphem yoktu. Yutkundum.

"Tamam. Arabaya geri döneceğim."

Başını öne eğdi. "Şey gibi..."

Uzun bir nefes çekerek, "İyi bir kız gibi" diye mırıldandım.

"Seni duyduğumdan emin değilim."

Bakışlarım daraldı. "İyi bir kız gibi," diye bağırdım neredeyse. "Şimdi mutlu musun?"

Üzerimden yuvarlanıp ayağa kalkarken güldü ve koluma uzandı. "Mutsuz değilim."

Kalçalarımındaki ve kışımındaki otları fırçalayarak ona doğru baktım. "Senden ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydin?"

Bir elini belime koydu ve beni arabaya geri götürdü. "Son birkaç saat içinde değil."

"Senden nefret ediyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

VAR

G Bu kadını sevdim.
Kendime onunla evlenmenin mantıklı bir seçim olduğunu söylemiştim.

En son ne zaman bir kadınla şakalaşırken bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum. Suç girişimimden çoğunlukla etkilenmemişti, bu da güzel bir bonus oldu ve yatakta harika değilse lanet olsun. Onu becermek cennete dokunmak gibiydi.

Güçlü bir ele ihtiyaç duyan vahşi ve güzel bir kısıraktı ve lanet olsun ki o adam olmayı dört gözle beklemiyordum.

Ayrıca, onun büyük bir suça tanık olması ve benim de buna dahil olup onu kan isteyen çeşitli mafya örgütlerinden korumam gibi yapışkan bir mesele vardı.

Kahramanı oynadığım ve parlak zırhlı şövalye oynadığım pek sık olmazdı.

Yakın arkadaşlarımın yeni evliliklerindeki mutluluklarını da eklediğimizde, bu sağlam ve rasyonel bir iş kararıydı.

Aşk bu işin içinde
değildi. Şimdiye kadar.

Bir erkeğin kanını için meydan okumak gibisi yoktur. Bu bir ay, bir yıl ya da hayatımın geri kalanını alabilirdi ama ben o 'senden nefret ediyorum'u 'seni seviyorum'a dönüştürmeye kararlıyım.

* * *

Çatı katının girişinde takım elbisemi ve silah kılıfımı çıkarırken VIVIAN ellerini kalçalarına dayamış bana .

O gülünç derecede büyük turist kapüşonlusu ve makyajsız haliyle çok sevimli görünürken öfkesini ciddiye almak zordu. Kızgın bir oyuncak bebek gibiydi.

Silahımı ve kılıfımı mermer masanın üzerine bıraktım ve beni takip etmesini işaret ettim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Çektiğin çileden sonra uzun ve sıcak bir duşun hoşuna gideceğini düşündüm."

Bir kolumu beline dolayıp onu yatak odasından banyoya götürdüğümde yüz ifadesi yumuşadı. Eşiği geçtiğimiz anda banyo tezgahının üzerinde pembe metal makyaj çantasını ve bir kutu saç kremi gördü.

Dudaklarını büzerek başını bana doğru çevirdi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Hangisini tercih ederdin? Kirli saçlarla ve makyajsız dolaşmaya devam etmeyi mi yoksa adamlarımın eşyalarını toplayıp buraya getirmesine göz yummayı mı?"

Bir santim bile vermeyi reddederek bakışlarını indirdi ve savaşı kabul etti.

Gelecekteki savaşlar için aklıma bir not aldım. Kibrini ona karşı kullanmak el altından yapılmış gibi görünebilirdi ama aşkta ve savaşta her şey mubahtı, özellikle de Vivian gibi değerli bir rakibe karşı mücadele ederken.

Ayrıca, tasarımcı kıyafetlerini, ayakkabılarını ve makyajını ne kadar çok sevdiğine bayılıyordum. Bu onu şımartmayı çok daha kolay hale . Amerikalı erkekler çok bakımlı kadınlardan şikayet ettiklerinde her şeyi yanlış anlıyorlardı.

Rusya'da kadınlarımızı bu şekilde severdik.

Kadınlarımızın güzel, kıvrımlı, zeki, kendine güvenen ve inatçı olmalarını seviyorduk.

Aslında Vivian'ı ailemle tanıştırmak için sabırsızlanıyordum. Annem ona bayılacaktı. Kızımın siyah ayı kürkü içinde, kırmızı rujuyla ve zarif boynunda müstehcen büyüklükte bir elmas kolyeyle giriş yaptığını şimdiden hayal edebiliyordum.

Eve süper zayıf, tamamen doğal, dudak nemlendiricisi kullanan bir vejetaryen getirmeye cesaret etseydim, ailem onu çiğneyip tükürürdü.

Hayır, Vivian benim geniş ve gürültülü ailemle başa çıkabilir. Ve Rus kültürüne tam uyum sağlardı.

Bu iyi bir karardı.

Duş başlıklarını açtım ve sıcaklığın onun narin cildi için çok sıcak olmadığını kontrol ettim. Yüzümü ona döndüğümde hâlâ giyinikti. "ıkar şu pisliği."

"Sen gittiğinde yapacağım."

Botlarımı tekmelerken gömleğimi başımın üzerinden yırtıp attım. "Gideceğimi nereden çıkardın?"

"Seninle duş almayacağım."

Göz kırparak kemer tokama uzandım. " fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz."

Öfkeli bir i çekişle kollarını havaya kaldırdı. "Senden uzakta birkaç dakika huzur bulamaz mıyım?"

Görünüşe göre, bunun neden mümkün olamayacağına dair bir hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

Serin mermer zeminde hışımla ilerleyerek elimi saçlarının arasına soktum ve ağzını kaptım.

Geri çekilmeye çalışırken parmakları üst kollarıma saplandı ama ben sadece kavrayışımı sıkılaştırdım.

Dilim boğazının yarısına kadar , ellerimi eşofmanının bel bandından içeri sokmak ve aşağı itmek için kucağıma eğildiği ana kadar bekledim. O itiraz etmeden önce kapüşonunun eteklerini tuttum ve öpüşmeyi keserek başının üzerinden kaldırdım.

"Hey!"

Onu bir kenara fırlattım ve kolumu beline dolayarak onu yerden kaldırdım, elimi bir kez daha saçlarının arasına sokarak kafatasının arkasını kavradım. Ağzım açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi tekrar onunkine yapıştı.

Gerekli birkaç adımı geri atarak bizi buhar dolu duş odasına götürdüm.

Sıcak su açıkta kalan sırtına çarptığında başı yana doğru sallandı. "Son zamanlarda senden ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?"

Saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için avucumu alnında gezdirdim. "Geçerken bahsetmiş olabilirsin."

Kalkan sikimi görmezden gelerek onu tekrar ayağa kaldırdım ve arkasını çevirdim. Kalçalarını geriye doğru çekerek sırtının kıvrımlarının sert şaftıma sürtünmesini sağladım ve şampuana uzandım.

Onun ihtiyaçlarını karşılamaya kararlıydım ve ne kadar istesem de kadın arkadaşlığına a kuduz bir kurt gibi üzerine atılmayacaktım. Bunun için daha sonra bolca zamanım olacaktı.

Kafa derisine masaj yaparak saçlarını köpürttükten sonra başını geriye yatırdım ve sabunu duruladım. Sonra saçlarına zengin bir saç kremi uyguladım. Uzun saçlarını ipeksi bir halat gibi yapmasına bayıldım.

Yumruğumu o ipin etrafına sarma ve ona arkadan girerken çekme düşüncesiyle sikim tenine doğru sallandı.

Dürüst olmak gerekirse, sahip olduğumu düşündüğümünden daha fazla kısıtlamayla, süngere ve vücut yıkayıcısına uzanırken dürtüye direndim.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Bunu kendim yapmama izin verme şansın var mı?"

Vücut losyonunu organik süngere pompalarken ve köpükleri oluşturmak için sıkarken sııttım. "Ne düşünüyorsun?"

* * *

Onu büyük bir havluya sardıktan ve saçları için fazladan bir havlu verdikten sonra, çamaşır dolabından iki havlu kumaş bornoz aldım ve birini ona uzattım.

Kollarını kolların içine soktu ve havluyu türban gibi saçlarına sarmadan önce kemerini sıkıca bağladı. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi yemek yiyeceğiz."

Onu koridorun sonundaki yemek salonuna götürdüm, biz duştayken restoran personeli brunch hazırlamıştı.

Ellerini kalçalarına koyarak, içinde Benedict usulü yumurta olan yuvarlak gümüş kaseyi, daha küçük kristal havyar kasesini yerleştirmek için kırılmış buzla doldurulmuş kristal tabağı, taze kesilmiş meyveleri, içinde çıtır mücver olan diğer gümüş kaseyi, pastırma ve sosis tabağını inceledi. Hepsi de yemek masamdaki devasa beyaz gül vazosunun etrafına ustalıkla yerleştirilmişti.

Taze portakal suyu sürahisine uzandım ve White Star Şampanya şişesini almadan önce iki şampanya flütüne az miktarda döktüm. "Otur."

Kibarca siyah kadife, yüksek arkalıklı döşemeli sandalyelerden birine oturdu. "Aç olmam ve bunu hastane yemeğine tercih etmem bunu sizin için bir kazanç haline getirmez."

Flütleri doldurmak için şişeyi eğdiğimde şampanya mantarı patladı ve kenarından fokurdadı. "Not edildi."

İki flütü de kaldırarak birini ona uzattım ve "*V den' nashey svad'by*" dedim.

Flütü dudaklarına götürdü, sonra durakladı. Kısılmış, parıldayan yeşil gözleriyle, "Az önce ne dedin sen?" diye sordu.

Açıkçası, "Düğün günümüze." demiştim. Gülümsedim ve yalan söyledim. "Sağlığınıza dedim."

Bana temkinli bir bakış attıktan sonra içti. Bir zafer daha.

Kahretsin, bugün çok iyiydim.

Bunun uzun sürmeyeceğini bildiğimden, özellikle de planladığım şeyle, anın tadını çıkarmaya karar verdim. Tabağını kaldırarak, kendi tabağını almadan önce sunulan her şeyden bir porsiyon dağıttım.

Yemeğimizi yerken asansörün sesi duyuldu. Alçak sesle mırıldanan sesler koridordan yemek odasına taşındı.

Vivian sandalyesinde dönerken eli havlulu türbanına gitti. "Kim var burada?"

"Sadece personelim sizin için birkaç kıyafet bırakıyor."

"Personelinizin kıyafetlerimi evimden getirdiğini söylediğinizi sanıyordum." "Onlar yaptı. Ama bu, birkaç kıyafet vermeyeceğim anlamına gelmiyor.

ek şeyler."

Özellikle eski bir şey, yeni bir şey, ödünç alınmış bir şey ve mavi bir şey.

Masanın üzerinde duran şampanya kadehini döndürdü. "Ben satın alınamam. Seninle evlenmeyeceğim, Var. Tehditler konusunda abarttığına eminim. Ayrıca, o mafya örgütlerinden hiçbiri kimliğimi bilmiyor."

Bir parça karpuzu dudaklarıma götürürken durakladım.

"Henüz." Kaşları çatıldı. "Ne?"

Çiğnedikten sonra ağzımı silerek sandalyemde arkama yaslandım ve onu inceledim. "Kimliğini bilmiyorlar... henüz."

Çatalı porselen tabağa çarptı. "Beni eker miydin?"

"Hem de anında."

Peçetesini masaya fırlattı ve ayağa kalktı. "Beni korumak istediğin çok fazla. Ben buradan gidiyorum."

Sandalyemden fırlayarak onu duvara yapıştırdım. "Bu seni koruyan benim. Benim adım olmadan, ölü sayılırsın."

arasında kıpırdandı. "Evet, şansımı denemeyi seçiyorum."

Başını geriye doğru iterken elim boynuna dolandı. " zaman seçimi sana bırakmamam iyi bir şey."

Cep telefonum bizi böldü.

Ön kolumu başının üzerinde tutarak onu hapsettim, boynunu serbest bıraktım ve bornozumun cebine uzandım. Telefona cevap verdim. "Evet?"

"Ben Serg. Tahmini varış süresi beş dakika." "Paket sende mi?"

"paketlenmiş bir hediye." "Güzel."

Onu serbest bırakırken telefon bağlantısını kestim. "Boş yatak odasında bir raf dolusu kıyafet bulacaksın. Elbiselerden birini seç ve giy. Misafirlerimiz geliyor."

"Ve eğer senin dediğini yapmazsam-"

O tehdidini bitiremeden ben araya girdim. "Bana karşı gelersen misafirlerimizi çıplak karşıyorsun."

Bir öfke çılgılığıyla odadan dışarı koştu.

Mimozamı bir yudumda bitirdim ve onu koridorda takip ederek ana yatak odasına geçtim. Dolabıma geçerek üzerimi değiştirdim ve Serg'in gelişi için tam zamanında yatak odamdan çıktım.

* * *

SERG, siyah adli cübbe giymiş, dehşet içinde görünen adama eliyle işaret . "Var, Yargıç Macalheny ile tanış."

Başımı salladım ama tek kelime etmedim.

Serg ağır bir elini yargıcın omzuna koyarak onun irkilmesine neden oldu. "Yargıcın bize iki yüz bin dolardan biraz fazla borcu var, üç ay önce masalarda yaşadığı şanssızlık sayesinde."

Özel bir kumar kulübü işletmek sadece kara para aklamak için olağanüstü bir paravan olmakla kalmıyor, aynı zamanda şantaj fırsatlarını da gümüş tepside sunuyordu.

Armani smokinimin kolları arasından manşetlerimi ayarlayarak, titreyen yargıca bir göz atarken kaşlarımı kaldırdım. "Şimdi öyle mi?"

Serg başını salladı. "Ne yazık ki, saygıdeğer yargıç onu vurmak yerine cömertçe kabul ettiğimiz tüm ödemeleri yapmayı ihmal etti

kafasından vurup, sonra da ifte tazminatlı sigorta parasını akılsız karısından tahsil etmek."

Yargıç Serg'e döndü ve iç içe geçmiş ellerini kaldırdı. "Lütfen karıma söylemeyin! Beni öldürür."

Serg parmağını salladı. "Yeterince dikkatli dinlemiyorsun, yargıç çocuk. Seni de öldüreceğiz ama çok daha acı verici bir şekilde ve parça parça."

Başımı yavaşça salladım. "Tsk. Tsk. Tsk. Kimse sana acımasız, soğukkanlı Rus Mafyası'na olan borcunu ödememenin kötü bir davranış olduğunu söylemedi mi?"

Serg kaşlarını çattı. "Biliyorum. Bunun Rusya'da olduğu gibi Amerika'daki okullarda da öğretilmesi gerektiğini düşünüyorum. Cebirden çok daha iyi bir hayat dersi."

"Anlaştık." Bir kolumu yargıcın omuzlarına doladım ve onu oturma odasına . "Evet, yargıç. Benim için ne yapmak üzere olduğunuzu ve daha da önemlisi, hayır dersiniz neden hayatınızı elinize almış olacağınızı açıklamama izin verin."

BÖLÜM 39

VIVIAN

■ bir gelinlikti.
Lanet bir gelinlik. Hayır, bir
tane değil.

Birkaç tane.

Askıları pirinç hamal rafına doğru ittim.

Beni kendi gelinliğimi seçmeye zorlamanın özellikle çarpık bir yanı vardı.

Sanki evlenmeyi ben seçiyordum gibi.

Sanki Var'ı kocam olarak seçiyordum gibi.

Birkaç , çakma Mona Lisa'nın resmini yapmayı kabul etmek hayatımı nasıl
bu kadar çabuk ve bu kadar olağanüstü kötü bir şekilde mahvetmişti?

Evlilik sonsuza

kadardı. Bir ömür

boyu hapis.

Sahtecilikten dolayı Federaller tarafından yakalansaydım bile en fazla beş
yıl ceza alırdım.

Bakışlarım yatağın yanındaki sabit telefona gitti.

Polisi aramak için çok mu geçti? FBI'ı? Ulusal muhafızları?

İçimi çektim, cevabın evet olduğunu zaten biliyordum. Var'ın bu
kuruluşların hiçbirine güvenmeyecek kadar geniş kapsamlı etkisini
görmüştüm.

Bitişikteki banyoya girdim. Makyaj malzemelerim, saç kurutma makinem
ve sıcak bigudilerim oraya taşınmıştı. Four Monks'un personelinin bu kadar
sessiz ve verimli olması neredeyse ürkütücüydü.

İçimi çekerek aynanın önündeki pelüş makyaj taburesine oturdum ve
havluyu başımdan çektim. Fırçayı çekerken kafa derim yandı.

ıslak düğümleri biraz fazla kuvvetli bir şekilde karıştırdım. Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde yansıma bakarken saçlarımı kuruttum.

Saçlarım kurduğunda, bu karmaşadan nasıl kurtulacağıma dair hala bir planım yoktu.

Saçın bir bölümünü seçerek, ısıtılmış bir rulo ile yuvarladım ve yerine tutturdum. Sanki otomatik pilotta gibi, tüm bigudileri metodik olarak saçıma yerleştirdim.

Hala bir plan yok.

Büyük profesyonel makyaj çantasını açtım, tepsileri genişçe açtım ve bir krem stick fondöten ile kapatıcımı seçtim. Makyajımı yaparken kafamdaki farklı senaryoları gözden geçirmeye devam ettim.

En sevdiğim Lancôme kalem kalemi seçtikten sonra öne doğru eğildim ve gözümün su çizgisi boyunca dikkatlice gezdirdim. Daha sonra eşleşen bir Lancôme siyah göz kalemi seçtim ve gözümü takip ederek her zamanki ince çizgiyi daha dramatik bir şekilde genişlettim.

Far izlerinden kurtulmak için gözlerimin altına biraz yarı saydam pudra sürdükten sonra elmacık kemiklerimin altına biraz daha bronzlaştırıcı ekledim. Ardından, sağlık korkumdan sonra cildimin aldığı hafif solgun ve solgun görünümü dengelemek için yanaklarımın üst kısmına biraz yanardöner pullarla daha parlak bir pembe allık ekledim.

Hala bir plan yok.

Dudaklarımı kıpkırmızı ile kapladım, sonra bir mendili öptüm ve dudak kalemine dokundum. Ardından en sevdiğim Chanel rengini seçerek dudaklarımı mat, klasik bir kırmızıyla doldurdum.

Ruloları çıkarıp saçlarımı kabarttım ve yansımamı inceledim.

İçinde bulunduğum koşullar düşünüldüğünde, o piçin hak ettiğinden daha güzel görünüyordum.

Banyo kapısı yumuşak bir şekilde çalındı.

Bornozu omuzlarımın üzerinden daha güvenli bir şekilde çektim. "Evet?" Var olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

O adam kapıyı nasıl çalacağını bilmiyordu.

Siyahlar giymiş, bluzunda Dört Keşiş'in altın amblemi olan bir kadın elinde süslü gümüş bir tepsiyle içeri girdi. Tepsiyi sağ tarafımdaki banyo tezgahının üzerine koydu.

"Var, kahve içmek isteyebileceğini düşündü."

Sadece düşünceliliğine değil, içgörüsüne de kızgınlığımı gizleyerek, çünkü o anda tam da istediğim şey buydu, başımı salladım. "Evet, teşekkür . Bu çok hoş olur."

Var olsaydı, tepsiyi fırlatırdım, ancak bir çalışanı asla böyle maskaralıklarla zorlamazdım.

Gülümsedi. "Ben
doldururum." "Oh, gerek
yok." "Benim için zevktir."

Ağır gümüş kabı kaldırdı ve kahveyi altın kenarlı ve altın Four Monks logolu narin bir porselen fincana dökerken banyo koyu Fransız kavurmasının baştan çıkarıcı aromasıyla doldu.

Krema sürahisini kaldırdı.

Tekrar başımı salladım. "Sadece bir topak."

Sonra şeker kutusunun kapağını kaldırdı. İçinde sevimli küçük küp şekerler vardı. Aptalca bir şeydi ama paketleri değil de küpleri görmek her şeyi olduğundan daha da lüks gösteriyordu.

Lanet olsun adama.

Bu tür bir hayata kesinlikle alışabilirim.

Fincanı tabağından kaldırdı ve beklenti dolu bir bakışla bana uzattı.

Benden ne beklendiğini bildiğim için bir yudum aldım ve gülümseyerek ona zevkimi gösterdim.

"Tepsiyi bırakıp daha sonra almaya geleceğim." Sonra hızlı bir reveransla... acayip bir reveransla... gitmek için döndü.

Nefes nefese bana döndü ve uzun, siyah önlüğünün cebine uzandı. "Ne kadar da kötüyüm! Neredeyse unuttuğuma inanamıyorum!"

Kırmızı ve altın rengi Cartier mücevher kutusunu çıkarıp yanımdaki mermer tezgâhın üzerine koydu ve gitti.

Sakın açma.

Sakın açma.

Sakın açma.

Tabii ki açtım. Orospu çocuğu.

Muhteşemdi.

Parmağımın ucu göz kamaştırıcı eski Cartier elmas kolyenin üzerinde gezindi. Geometrik birbirine geçen zincir deseni ve üç büyük zümrüt kesim pırlanta kolye ucuyla 1930'ların Art Deco havasını yansıtıyordu. Reese Witherspoon'un birkaç yıl önce SAG ödülleri benzer bir şey taktığından oldukça emindim.

Yavru bir kuşu gibi büyük bir dikkatle kolyeyi kırmızı kadife yatağından kaldırdım ve boynuma doğru tuttum.

Lanet olsun.

Soluk tenim, siyah saçlarım ve kırmızı dudaklarımla bu kolye sanki benim için yapılmış gibiydi.

Avucumun içinde duran serin elmaslara baktım. Denemekten zarar gelmezdi. Ya da bir süre takmamda. Hediyeği gerçekten saklayacak değildim... sadece ödünç alacaktım.

Aklım brunch'ta satın alınamayacağıma dair kibirli beyanına gitti.

Eğer Var devam ederse, bana sözlerimi yedirecekti.

Bu, kendimde fark etmekten özellikle heyecan duyduğum bir şey değildi, ama gerçekten dürüst olursam, tam olarak heyecanlanmamış da *değildim*.

Bunun benim için kötü bir şey olduğunu biliyordum ama adam beni yarım paket sigara ve pastırmalı sandviçle baştan çıkarmıyordu. Bunlar elması! Gerçekten büyük elmaslar.

Parmaklarımla ucunda küçük bir personel ordusuna ve muhtemelen Chicago'daki en iyi mağazaların hepsinde bir harcama hesabına sahip olmaktan bahsetmiyorum bile.

Çok cazipti.

Özellikle de tüm bunlar yatak odasında tanrısal yeteneklere sahip, cehennem gibi ateşli, otoriter, sınırda vahşi bir adamdan geliyorsa.

Yani... bir kız daha kötüsünü yapabilirdi.

Aynı zamanda komik, zeki ve düşünceli biriydi. Zaman zaman porselen dükkanındaki boğa gibi davranabilirdi ama beni hastaneye zamanında yetiştirmek için dağları yerinden oynatan, özel bir oda ayarlayan ve sonra da tüm faturayı ödeyen bir adamda hata bulmak zordu.

Ayrıca hayatımda bir erkekle hiç bu kadar eğlenmemiştim.

Bir tartışmada benimle boy ölçüşebilecek bir erkek bulmak çok nadirdi.

Var'ın teke tek dövüşmek için yeterli olduğunu inkar etmek mümkün değildi. İtiraf etmeliyim ki, birden fazla kez, bana karşı koyamayan eski bir erkek arkadaşım tarafından hayal kırıklığına uğratılmışım.

Çok feminist değildim ama daha güçlü, daha kuvvetli ve bazen daha inatçı bir erkeğe karşı bir şeyler hissediyordum. Hayır cevabını kabul etmeyen ve istediğini almaktan çekinmeyen bir adam.

Beni duvara yaslayıp anlamsızca öpmeyi sevme şekli hızla en sevdiğim uyuşturucu haline geliyordu.

Yirmili yaşlarımla sonlarındaydım. Sığ randevu havuzunda ne tür erkeklerin olduğunu bilmiyordum. Seçeneklerim ya kulüpteki Kapkaççı Eller'e ya da Sıkıcı Bob'a düşüyordu.

Bir bara ya da randevuya gitmeye hazırlanmadan önce Bonnie Tyler'ın "Holding Out for A Hero" şarkısını son ses çalmak yorucu ve açıkçası moral bozucu olmaya başlamıştı, ancak sunulan erkek seçenekleri karşısında hayal kırıklığına uğruyordum.

Benim için ateşin içinden koşarak geçtiğini hayal edebileceğim türden bir adamla birlikte olmanın büyüleyici bir yanı vardı.

Ve hiç şüphesiz, Var pis ağızlı, sokakların tanrısıydı. Adam neredeyse her zaman bir kavgadan yeni çıkmış gibiydi.

Kahretsin.... adam tam anlamıyla at çiftliği sahibi Moğol bir Rus'tu ve beni bir grup öfkeli rakip mafya örgütünden korumaya çalışıyordu.

Aynadaki yansıma bakarken başımı ellerimin üzerine yasladım.

Saçmalık.

Var, kelimenin tam anlamıyla *ateşli bir ata binmiş beyaz şövalyemdi*. Bu tür bir düşünce tehlikeliydi.

Bir kaçış planı yapmam gerekiyordu.

Daha bir hafta önce tanıştığım tehlikeli Rus mafya babasıyla evlenmeyi düşünmüyordum.

Elimi tezgâhın üzerinde gezdirdim ve kalkmadan önce birkaç makyaj malzemesini pürüzsüz yüzeye sıçrattım. Odadan dışarı fırlayıp, beyaz dantel korseyi ve ona uygun külotu giydikten sonra rafa doğru ilerledim.

Benim için çok mükemmel bir şey seçmek istemediğimden, çünkü bu durum mükemmel gelinliğimi seçtiğim anlamına gelirdi, sade bir Vera Wang seçtim. Başka seçeneğim yoktu. Odada başka kıyafet yoktu.

Tam fermuarımı çekmek için arkama uzanıyordum ki Var odaya girdi.

Kapıyı çalmadan.

Sıcak elleri benimkileri sardı. "Bırak beni."

Elbisenin fermuarını çekerken parmaklarının omurgamı okşamasına tepki vermemek için dudagımı ısırdım.

Başımı hafifçe çevirerek omzumun üzerinden, "Damadın gelini düğünden önce görmesi uğursuzluk getirmez mi?" diye sordum.

Eğildi ve çıplak omzumu öptü. "Az önce bana damat dediğine ve düğünümüzü kabul ettiğine göre, bunu iyi şans işareti olarak kabul edeceğim."

Yüzümü ona döndüm. "Fazla ukalalaşma. Bana sorulduğu anda avazım çıktığı kadar '*Yapmıyorum*' diye bağırmaya niyetim var."

Kolunu uzattı. "Senden daha azını beklemezdim, *krasivaya*."

Odadan çıkarken uzandı ve elmas kolyeye dokundu. "Onayladığına sevindim."

Elim boynuma gitti. Lanet olsun. unutmıştım. "Bunun hiçbir anlamı yok."

"Bu her şey demek."

Uzun çatı katı koridorunda yavaşça yürüdük. Sonunda, devasa oturma odası pencerelerinin önünde arkadan aydınlatılmış, yargıç cübbesi giymiş bir adam görebiliyordum.

Vay anasını.

Bu gerçektir.

gibiydi.

Derin bir nefes almak için çabalarken korse göğüs kafesimin etrafında sıkıştı. Panik bir dalga halinde üzerime çökerken yanaklarım yandı.

Sonra onu gördüm.

giriş masasının üzerinde. Var'ın silahının

olduğu kılıf.

Göz ucuyla Var'a baktım.

Çok uzun boylu, yakışıklı ve kendinden emindi... ve benim üzerimdeki kontrolünden dolayı kibirli ve .

Enine boyuna düşünmeden silaha davrandım.

Kılıfından çıkarıp Var'a doğrulttum.

BÖLÜM 40

VIVIAN

Var doğrudan bana baktı, silaha bakma zahmetine bile girmedi. "Asla hayal kırıklığına uğratmıyorsun, Vivian."

Kollarımı önümde uzatarak iki elimle ağırlığını dengeledim. "Bu bir şaka değil." Arkasını işaret ettim. "Kenara çekil ki asansöre binebileyim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hiç şansın yok." Silahı salladım. "Ben ciddiym, Var."

"Ben de öyle."

" oluyor?"

Yeni tehditle yüzleşmek için dönerken kolum bir kavis çizdi.

İki adam koridorda rahatça bize doğru yürüyordu. Onları Abakar'ın öldürüldüğü olay yerinden ve Google'da yaptığım aramadan tanıdım. Onlar Var'ın ortakları Mac ve Anton'du.

Anton elimdeki silahı işaret etti. "Düğününüzün Western temalı olduğunu bilmiyordum."

Mac başını salladı. "Bence bir av tüfeği olmalı."

Anton onu işaret etti ve başını salladı. "Haklısın. Gerçi genellikle gelin evlenmek istediği içindir."

Mac Var'a doğru ilerledi ve elini omzuna koydu. "Dostum, kızaran gelinin seninle evlenmeye pek hevesli görünmüyor."

Var onun alayını duymazdan gelerek keskin bakışlarını üzerimde tuttu. "Onun bu konudaki fikrinin hiçbir önemi yok."

Silahlı tuttuğumu hatırlamadan önce kolumu iki yana açtım ve bir kez daha iki elimle ona doğrulttum. "Sonuç yok mu? Ciddi misin sen? Rusya'da işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama burada, Amerika'da evlenmek için gelinin izni gerekir."

Mac parmağını kaldırdı. "Eğlenceli bir gerçek. Rusya'daki ailesine rüşvet verdikten sonra gelini kaçırdığımız muhteşem bir geleneğimiz var."

Var'ın ağzının kenarı kalktı. "Şimdi değil, dostum."

Anton omzunu yakındaki duvara yaslarken bir elini takım elbisesinin cebine soktu. "Belki de Var size durumu tam olarak açıklamamıştır. Bizi depodan tanıdığınızı biliyorum."

Ne yaptıklarını biliyordum.

Çapraz kollar.

Duvara yaslanmak.

Sıradan alaylar.

Beni sahte bir sükûnet duygusuna sokmaya, tedirgin etmeye ve kafamı karıştırmaya çalışıyorlardı.

"Var'a bildiklerimle polise gitmeyeceğimi zaten söyledim."

Yavaşça başını salladı. "Yeterince iyi değil. Var'ın müdahalesi olmasaydı, burada güzel bir gelinlikle durmak yerine Michigan Gölü'nün suları altında çürüyor olacaktın."

Şok edici itirafı üzerine bakışlarım Var'a döndü.

Sessizliğini korudu ve çenesini sıkarak bana baktı.

Dördüncü bir adam bize katıldı. Pahalı takım elbiseler giydikleri belli olan diğerlerinin aksine, o tamamen siyah giyinmişti.

S.W.A.T. Ben de onu depodan tanıdım.

Telefonunu kaldırdı. "Çinliler onu biliyor. Az önce Etsy hesabını hacklediler."

Ne?

Mac denilen kişi öne çıktı. Alarmla silahımı kaldırdım.

Kollarını kaldırdı, başıyla işaret ederken bana avuçlarını gösterdi. "Vivian, bir düğün için nasıl düzgün giyinileceğini bilmeyen bu süper korkunç adam Serg. Güvenliğimizle o ilgileniyor. Az önce ne dediğini anlıyor musun?"

Hepsinin beni korkutmak için yalan söylediğini haykırmak istedim ama doğruyu söylediklerini biliyordum. Var'a sahtecilik müşterilerimi bir Etsy hesabı üzerinden tuttuğumu hiç söylememiştim.

Ben daha ne yapacağımı düşünemedim Var saldırdı.

Silahı elimden kaptı, mermi yatağını açmak için sürgüyü çevirdi, sonra kolunu kaldırdı ve tek eliyle mermi şarjörünü düşürdü. Mermer masa yüzeyine çarptı.

Kolu belime dolandı ve beni göğsüne çekti. Elini boynuma koyarak üzerimde yükseldi ve dudaklarıma yapışarak, "Bunun ne anlama geldiğini biliyor güzelim?" dedi.

Konuşmak için kendime güvenemediğimden, öfkeli gözlerinin karanlık derinliklerine bakarken sadece başımı salladım.

"Benim adımın koruması olmadan ölürsün demek." "Sadece senin koruman altında olduğumu söyleyemez miydin?"

"Hayır."

Beni yolun geri kalanında yarı sürüklerken eli kafatasımın arkasındaki saçlarımı kavramak için hareket etti. Oturma odasında yargıç sessizlik içinde duruyordu.

Cübbesinin koluyla alnını sildi. "Bugün burada birlikteliğimizi kutlamak için bulunuyoruz."

Anton öne doğru eğildi. "O kısmı atlayın, yargıç."

Yargıç yutkundu ve başını salladı. "Evlilik bir taahhüttür-" Mac boğazını temizledi.

Yargıcın gözleri büyüdü. "Tamam, devam edelim." Elindeki deri portföyün sayfalarını çevirdi. "İkiniz de bugün buraya özgürce ve hiçbir kısıtlama olmadan geldiniz - hayır, o kısmı atlıyorum."

Bu saçmalık gerçekten oluyordu.

Var'la evleniyordum.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılacağımdan korktum.

Üzerime bir sıcaklık dalgası çöktü ve başımı döndürdü.

"Siz, Varlaam Romanovich Rubashkin, Vivian Grace Peyton'ı eşiniz olarak kabul musunuz ve birlikte ortak olarak yaşamaya, onlara sevgi ve saygıyla davranmaya ve zaman geçtikçe daha güçlü ve daha sevgi dolu bir evlilik kurmaya var mısınız?"

Hayır

de.

Hayır

de.

Lütfen hayır de.

Bu çılgınlığı

durdurun.

Var bakışlarını bana dikti ve en ufak bir tereddüt göstermeden, "Evet," dedi.

Göğsüm daraldı.

Yargıç bana döndü.

O bunu yaparken Var'ın ensemdeki tutuşu hafifçe sıkılaştı. Bir uyarı.

"Siz, Vivian Grace Peyton, Varlaam Romanovich Rubashkin'i eşiniz olarak kabul musunuz ve birlikte ortak olarak yaşamaya, onlara sevgi ve saygıyla davranmaya ve zaman geçtikçe daha güçlü ve daha sevgi dolu bir evlilik kurmaya var mısınız?"

Boğazım kapandı.

Korse iplerinin tenimi ısırdığı kürek kemiklerimin arasından boncuk boncuk ter damlıyordu.

Kelimeleri oluşturmaya çalışırken dudaklarım

kaskatı kesildi. Ama yapamadım.

Yapamadım.

Başımı salladım. "Özür dilerim. Üzgün değilim. Yapamam. Üzgünüm."

Geri çalıştım ama Var'ın tutuşu beni engelledi. Elini belime doğru kaydırarak beni vücudunun sıcaklığına bastırdı. Dikkatle bana bakarken diğer eliyle çenemi kavradı. "Yargıç, devam edin."

Kaşlarım çatıldı. "Hayır dedim."

Var, yargıca hırlarken dişlerini gösterdi, "Devam et dedim."

Yargıç boğazını temizledi. "Tamam... Şey... Sanırım bunu evet olarak kabul edeceğim."

Yargıçla yüzleşmek için başımı çevirmeye çalıştım ama Var'ın tutuşu buna engel oldu. "Hayır dedim! Hayır dedim!"

Yargıcın boncuk gibi gözleri odadaki adamların üzerinde gezindi. Serg tehditkâr bir adım öne çıktı.

Yargıç tekrar boğazını temizledi. "Yüzükler var mı?"

Var bakışlarını benden ayırmadı. "O kısmı atla."

Gergin odada duyulan tek ses, yargıcın sinirli bir şekilde sayfaları çevirmesiydi. "O halde, Illinois Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak, sizi evli ilan ediyorum. Gelininizi öpebilirsiniz."

Parmaklarım smokininin yakalarına . "Sakın-"

Var'ın ağzı cezalandırıcı bir sahiplenme öpücüğüyle benimkine çarptı.

Odadaki diğer erkeklerden bir tezahürat yükseldi.

Bir şampanya patladı.

Var hâlâ beni öpüyordu, sanki ben tamamen teslim olana kadar vazgeçmeyecekmiş gibi.

Sonunda . Parmak uçlarım morarmış dudaklarıma gitti.

Var elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. "Yarın seni Tiffany's'e götüreceğim ve bu güzel parmağın için istediğin yüzüğü seçebilirsin. Artık benim olduğunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum."

Serg bana bir kadeh şampanya uzattıktan sonra kendi kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı. "Artık yasal olarak kocanızın aleyhine tanıklık etmeye zorlanamayacağınız için mutlusunuz!"

Bu çılgınlıktı.

Yargıç evlilik cüzdanını kaldırdı.

Son umudum. Eğer imzalamazsam bu saçmalık yasal olmayacaktı. "İmzasını taklit edeceğim ve bunu katibe vereceğim." Bu kadarı da fazla.

Öfke ve panik içinde elimdeki bardağı yere fırlattım. "Hayır dedim!"

Patlamam tehlikeli bir sessizlikle karşılandı.

Var yaklaştı. "İzninizle beyler, bu arada ben de *karım*."

Koşmak için döndüm ama tek bir adım bile atamadım.

Güçlü eller tarafından yakalandım, Var'ın omzuna atıldım ve kanlı bir şekilde çığlık atarak odadan dışarı çıkarıldım.

BÖLÜM 41

VAR

"G Goril pençelerini üzerimden çek, seni lanet olası piç!" diye bağırdı. Kızaran gelinimi koridordan aşağı taşıırken Anton'un Mac'e, "Ah. Ne kadar tatlı. Tıpkı tanıştıkları günkü gibi."

Pislikler.

Vivian kıvranıp sırtıma vurdukça, poposuna sert bir şaplak attım. "Sakin ol, *karıcığım*. Yakında seni yatak odasına götüreceğim."

"Neden sen... neden sen..."

Arkamdaki kapıya bir tekme atarak yatak odasına geçtim ve onu yatağa fırlattım.

Zıpladı ve üzerinden indi. Muhteşem siyah saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak benimle yüzleşti. "Seni ahmak!"

Smokin ceketimden sıyrıldıktan sonra parmaklarım takım yeleşimin düğmelerine . "Kocanla böyle mi konuşuyorsun?"

Vivian eliyle aramızda şiddetli bir işaret yaptı. "Biz. Değiliz. Evli." Sonra kolunu kapıya doğru salladı. "Bu... bu... *saçmalık*... yasal olamaz."

Yeleşimi çıkarıp papyonumu bir kenara attım, gömleğimin düğmelerini açtım ve başıma geçirdim. "Sizi temin ederim, bu kesinlikle yasal. Şimdi şu elbiseyi çıkar."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kesinlikle yapmayacağım."

"*Krasivaya*, bu evlilik öyle ya da böyle tamamlanacak.

Yatağımızda sevişmek ya da-" Tek kaşımı kaldırdım ve gerisini söylemedim.

Bakışlarını daraltırken kolunu yana doğru uzattı. "Ben seninle o yatağa girmek."

Bu sözlerle yanımdan geçerek banyoya girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

Ayakkabılarımı çıkardım.

Lanet olsun, sadece birkaç dakika evli kaldım ve şimdiden eğlenmeye başlamıştım.

Çıplak ayağımla banyonun kapısını tekmeledim, önce kilitleyip kilitlemediğini kontrol etme zahmetine bile girmedim. Kızımı tanırdım. Kilitliydi.

Vivian başının üzerinde kristal bir kulak çubuğu sürahisi tutarak uzak bir köşeye çekildi. "Sakin bana yaklaşma."

Kemerimi açmak için uzandım. Pantolonumun askılarından geçirerek ince siyah deriyi yumruklarımın arasında gerdim. Dikkatli olmak zorundaydım. Her zamanki ağır kahverengi deri kemerlerimin aksine, bu elbise kemeri bir kırbaç gibi olacak ve etini kesecekti.

"At onu, bebeğim. Sana meydan okuyorum." Fırlattı.

Kristal parçaları başımın yanındaki duvara çarpıp parçalanınca eğilerek ona doğru hamle yaptım.

Onun için kaçış yoktu.

Kolumu beline dolayarak onu yerden kaldırdım.

Eteğinin ağırlığına rağmen tekme attı. "Bırak beni!" Döndüm ve onu iki lavabonun arasındaki mermer tezgâhın üzerine yatırdım. Onu yerinde tutmak için elimi saçlarına doladım, aynadaki yansımama bakarken kemerle kolumu kaldırdım. "Şimdi küçük bir ev disiplini."

Eteklerini yukarı kaldırıp sırtının alt kısmını havuza çevirdim.

Kahretsin, güzel bir kalçası vardı. Kalçalarının kıvrımlarını, poposunu ve hâlâ giydiği çivili yüksek topuklu ayakkabılarla daha da belirginleşen uzun bacaklarını ilk kez bu kadar güzel görüyordum.

Bu manzara bir erkeği dizlerinin üzerine çökertmeye yeterdi. Hayatımda onun gibi kıvrımlı, ateşli bir parçayı hak edecek kadar iyi bir şey yapmadığımı biliyordum. Muhtemelen bu yüzden onu benimle evlenmeye zorlamak zorunda kaldım, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Önemli değildi.

O artık benimdi.

Ve bunu fark etmesinin zamanı çoktan gelmişti.

Kremsi tenini ortaya çıkarmak için beyaz ipek külotunu yırtarak kemerimin soğuk rugan tarafını teninde gezdirdim.

Tutuşumdan kurtulmaya çalışırken gövdesi sarsıldı. "Bırak beni!" "Bir anlamaya varana kadar olmaz."

Kolumu kaldırdım ve kemerimin kayışını kışının yanaklarına vurdum. Bağırdı.

Ona tekrar tekrar vurdum. Tenindeki soluk kızarıklıkta koyu pembe çizgiler belirdi.

"Ah. Acıyor!"

"Başka ne acıttı biliyor musun? Kafama lanet bir kristal kaseyle vurulmak."

"Adil değil! Tam zamanında eğildin!"

Güzel teninde daha derin izler bırakma riskini almak istemediğim için kemeri bir kenara atarak, kolumu kaldırıp tekrar indirmeden önce açık avucumla birkaç rahatlatıcı daire çizerek kışını okşadım. Tenini avucumun içinde hissetmenin verdiği tatmin neredeyse o boşalmama neden oluyordu.

Onu pembe bir parıltı yaratacak kadar şaplak atana kadar durmadım. Durduğum anda kalkmaya çalıştı.

Sırtına dizginleyici bir el koydum. "Orada kal. Tabii kemerimi daha fazla istemiyorsan."

Aynadan bana bakarken ıslak yanaklarını kuruladı. "Ben ha-"

"Biliyorum. Benden nefret ediyorsun," diye araya girdim ve pantolonumun fermuarını indirip sikimi dışarı çektim.

Şaftımı yumruklarken gülümsedim. "Ama en azından anlayabileceğimiz bir şey var. Sikimden ne kadar hoşlandığın."

Gözleri büyüdü. Ağzını açtı.

Avucum açık bir şekilde elimi kaldırdım. "Bana yalan mı söyleyecektin?"

Öfkeli bir öfkeyle ağzını kapattı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Ona doğru uzanarak, sikimin üzerinde gezdirmeden önce elime bol miktarda aloe losyonu pompaladım.

Omzunun üzerinden bana bakmak için yer değiştirdi. "Nesin sen-oh, olamaz!"

Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı.

Kalçalarım onunkilere değene kadar yaklaştım ve bir kez daha elimi sırtına koydum. "Oh, evet."

"Varlaam, sakın kıcıımı sikmeye kalkma! Seni uyarıyorum."

Sikimin başını kıç yanaklarının arasına bastırdım. "Burada bakire misin?"

Cevap vermedi.

Avuç içim hâlâ losyonla kaplı olduğundan, kıcına şaplak attığımda hoş bir ses çıkardı. "Cevap ver bana."

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Evet," diye hırladı sıkılmış dişlerinin arasından. "Mükemmel. İyi ki düğün günümüze kadar beklemişim."

Sikimin başı onun sıkı gül goncasına doğru itildi. Kalçalarımın bir hareketiyle, başı vücudunun içine girene kadar ittim. Deliğinin etrafındaki derinin şaftımın baskısıyla nasıl pürüzsüzleştiğini ve beyazlaştığını sevdim.

İnanılmaz derecede dar deliğinin derinliklerine dalmamak için kendimi zor tutuyordum. Bunu kaldıracabileceğini ve seks sırasında kaba davranılmasından heyecan duyduğunu biliyordum, ama yine de bu konuda bir centilmen olmak istedim. En azından bir kereliğine...

"Bugün bizim düğün günümüz *değil*," diye meydan okurcasına karşılık verdi. İkilem çözüldü.

İleri atıldım.

Tatlı vücudu etrafımda kenetlenirken Vivian haykırdı. "Ah!" Kollarını arkasına doğru uzattı ve yumruklarıyla kalçalarımın vurdu. "Çıkar onu! Çıkar onu!"

Dış halkasının basıncı başımın etrafını sarana kadar geri çekilirken ellerim onu sabit tutmak için kalçalarına dolandı. Sonra tekrar soktum. Ve tekrar.

Her seferinde vücudunu sikimin hakimiyetine açıyordu.

Kahretsin, onun anal bekaretini alan adam olmak iyi hissettirdi. İlkel bir gururla ulumak istedim.

"nerede, bebeğim?" "Siktir git."

Daha sert ittim. "O da neydi?"

"Oh, Tanrım! Güzel. Kıcımda," diye inledi.

"Nerede?"

Ön kollarının üzerine kalktı ve aynadan bana baktı. "Kıcıma, seni piç kurusu."

kavradım ve sikimi daha da içine soktum. "Çok tatlı bir şekilde... *koca* diyorsun."

Vücudu sikimin amına girmesine o kadar tepki veriyordu ki, kıcının da aynı tepkiyi vereceğini biliyordum. Sadece doğru miktarda basınç ve ritmi yakalamam gerekiyordu. Her ihtimale karşı ona doğru eğildim ve elimi bacaklarının arasına kaydardım.

Amını avuçlayarak orta parmaklarımı içine soktum. İnce derisinin arasından, sikimin parmak eklemlerime doğru itildiğini hissedebiliyordum.

Vivian ayak parmaklarının üzerinde yükselirken açık avucunu tekrar tekrar tezgâha vurdu.

Hedefe ulaşıldı.

Tanrım, bu kadını çok seviyordum.

Yetmiş yaşına geldiğimde hala odanın içinde onu kovalıyor, tadına bakmak istiyor olurdum.

" bu, benim kötü kızım. Kıçındaki aletimden gel."

Başı kürek kemiklerinin arasından geriye düşerken inledi.

Sonra avuç içini tezgâha birkaç kez daha vururken vücudu sarsıldı. "Oh, Tanrım! Oh! Fuuuuuuccckkk!"

Ancak o zaman serbest bıraktım.

Birkaç kez şiddetle ittim, çekildim ve boşalırken şaftımı yumrukladım, kremimin şimdi açık olan deliğini kaplamasını izlemek istedim.

Bu kadınla evli olmayı çok sevecektim.

BÖLÜM 42

VIVIAN

" bu adamla evli kalamam."

Pompalı tüfekte evlenmemin üzerinden iki hafta geçmişti ve Var çatı katından çıkmama neredeyse hiç izin vermemişti.

Adam bir canavardı.

Her odada sevişmiştik. İki kez.

Dün gece uyandığımda, eli göğsümü sıkarken arkamdan çoktan içime girmişti.

İnanılmazdı.

Cennete.

Ve cehennem.

Onunla evli olmaktan zevk almamam gerekiyordu.

Eğer bir an önce harekete geçmezsem, o kadar keyif alacaktım ki, ayrılmak istemeyecektim.

Parmağımı birkaç gün önce mutfak tezgâhında beliren resmi evlilik cüzdanına vurdum. "Bunu düzeltmek zorundasın!"

Var'a Barb ve Millie ile öğle yemeğinde buluşacağımı söyleyerek çatı katından ayrılmıştım. Onun yerine, gizlice bir boşanma avukatının ofisine gitmiştim. İyi bir avukat olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece Barb ve Millie'nin beni beklediği yere en yakın bulabildiğim avukattı.

Var'ın onu da klonlama ihtimaline karşı onlara yeni telefonumu ve ben dönene kadar martini içmeleri için elli dolar vermiştim. Var GPS'i kontrol ettiyse, bildiği kadarıyla, tam olarak söylediğim yerdeydim.

Boşanma avukatı gözlüklerini taktı ve öne doğru eğilerek gazeteyi eline aldı.

Bir şey söylemeden önce, iğrenç bir burun çekmeyle son bulan bir öksürük nöbetine teslim oldu.

İğrenç.

Yine de önemli değildi. Bu adamın bir pitbull olmasına ihtiyacım yoktu. Var ve ben evleneli bir aydan az olmuştu. Ortada ne çocuk ne de paylaşılacak mal varlığı vardı. Şansım yaver giderse boşanma bile olmayacaktı.

Parmağımdaki büyük elmas yüzüğü döndürdüm. Avukat elimi biraz fazla sert sallayarak parmaklarımı ezmişti. Kesilmiş elmasların yan tarafında kırmızı bir çentik vardı.

Yüzük o kadar büyük ve muhteşemdi ki, görgüsüzlük sınırındaydı.

Beni Tiffany's'e götürdüğünde, sergilenen en büyük yüzüğü seçerek onu vazgeçireceğimi düşündüm. Ama Var sadece omuz silkti ve American Express Black Card'ını tezgâha fırlattı. Sanki bir milyon dolarlık bir yüzüğün dörtte üçünü almak önemli bir şey değilmiş gibi.

Bu yüzden çitayı yükselttim ve pırlantalardan birkaçının siyah pırlantalarla değiştirilmesini talep ettim ve ardından tüm düğün setinin şık bir Art Deco havasına sahip olması için eşleşen bir siyah pırlanta sonsuzluk bandı istedim.

Var şaşkın memurun yüzüne baktı ve ona sadece bunu yapmasını değil, ne pahasına olursa *olsun günün sonuna* kadar Dört Keşiş'e teslim edilmesini istediğini söyledi.

Satış görevlisi ve güvenlik görevlisi yüzükle birlikte geldiğinde o akşam özel bir akşam yemeği yiyorduk.

Parmağıma geçirdiğinde eğildi ve kulağıma, "Şah mat, güzelim," diye mırıldandı.

Lanet olsun ona.

Başından beri ne yaptığımı biliyordu ve benden daha iyi oynadı.

Öne doğru eğilerek masanın kenarına vurdum. "Bu evliliğin yasal olduğundan bile şüpheliyim." Var'ın suç girişimi hakkında çok fazla bilgi vermek istemediğimden, sadece "Yargıç... beceriksiz görünüyordu" dedim.

Avukat başını salladı ve kâğıda bakmadan çekmecelerini karıştırmaya devam etti. "Bir dakika. Gözlüklerimi bulmam gerek."

"Zaten kafandalar."

Elini yüzüne götürdü. "Demek öyle." Kâğıdı tekrar eline aldı. Yaptığım şeyin gerçekliği içime yerleştikçe midem bulanıyordu.

Var'ı gerçekten terk etmek istiyor muydum? Birlikte olduğum ve güçlü kişiliğime uyan ilk adamdan? İnatçı saçmalıklarımı bulan? Hayatımın en iyi seksi kimdi? Üzerine titrediğim ve

beni şımartan? Ve bonus olarak, beni sadece aşk romanlarında okuduğum o çılgın, seksi ve ateşli şekilde kıskanan ve koruyan kimdi?

Dizlerinin üzerine çökmedi diye tüm bunları gerçekten kenara mı atacaktım?

Toplum bunun çok erken olduğunu söylediği için mi?

Sevimli buluşmamız daha çok bir buluşma olduğu için mi?

Bu bir hataydı.

Belki de avukatın aptal olması bir işaretti.

Ve iş başa düştüğünde... Gerçekten boşanmak istiyor muydum?

Var'la evlenmek istemememin nedeni onunla evli olmak istememem miydi, yoksa daha teklif bile etmeden ısrar ederek gururumu ayaklar altına alması mıydı?

Her zaman yaptığım şeyi mi yapıyordum?

İnadına iyi bir şeyi mahvediyor muydum?

Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok çuvalladığımı fark ettim.

Kocama aşık olmuştum!

Saçmalık.

Çantamın sapını ön kolumun üzerine iterek ayağa kalktım. "Sanırım bir-"

Avukat başını kaldırdı. "Evliliğin iptali mümkün olabilir. Evlilik tamamlanmış mıydı?"

Düğün günümüzü düşündüm ve hiç düşünmeden "Anal sayılır mı?" diye ağzımdan kaçırdım.

"Anal her zaman önemlidir," dedi arkamdan karanlık bir ses.

O kadar hızlı döndüm ki topuklu ayakkabılarımla düşmemek için sandalyenin arkasına tutunmak zorunda kaldım, zaten neredeyse düşüyordum.

Var, ofis kapısına yaslanmış, günahın vücut bulmuş hali gibi görünüyordu.

bir sandalye . "Bay Rubashkin! Karınız olduğunu bilmiyordum!" Gözlüklerini düzeltti ve evraklara tekrar baktı, sonra kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne cüretle beni kandırmaya çalışırsın!"

Göğsümün ortasını işaret ettim. "Ben mi?"

Avukat parmağını bana doğru salladı. "Evet, sen! Bana kiminle evli olduğunu söylemedin. Bu görüşmeyi asla kabul etmezdim." Masasının etrafında dolaşırken Var'a döndü, ellerini dua eder gibi birbirine bastırmıştı. "Lütfen efendim. Lütfen! Bana inanmak zorundasınız. Bilmiyordum!"

Avukatın acınası yalvarışlarını duymazdan gelerek Var'ın bakışlarıyla karşılaştığımda elimi kalçama koydum. "Her avukatla böyle mi olacak?"

yaklaşım?"

Doğruldu ve bana kolunu uzattı. "Oldukça fazla. Onu vurmamamın tek nedenini bilmelisin-"

Var şiddetten bahsettiği anda masaya yığılan avukatın tiz bir iniltisiyle kesildi.

Var bir kaşını kaldırdı, sonra devam etti. "Dediğim gibi, ölmemiş olmasının tek nedeni onu henüz alıkoymamış olmanız."

Elimi kolundan geçirerek, "Chicago'daki tüm avukatların bunu bildiğini varsaymak olur mu?" dedim.

Göz kırptı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Güneş ışığına çıktığımızda Var arabasının kapısını bana açtı. İçeri girmeden önce durakladım. "Beni nasıl buldun?"

* * *

RESTORANA HIŞIMLA GIRDIM. "Ona söyledin mi?"

Barb ve Millie durakladılar, her ikisinin de elinde birer martini vardı. Sonra birbirlerine baktılar.

Barb omuz silkti. "O sordu."

Var arkamdan geldi ve masalarında yanıma oturmadan önce sandalyemi çekti.

Millie eğildi ve Var'ın itaatkâr bir şekilde öptüğü yanağını uzattı. "Merhaba canım."

Millie kızardı. "Merhaba yakışıklı." Sonra bana baktı ve Var'ı işaret etti. "Hayatım, ne bekliyordun ki? Tabii ki ona söyledik. Yani adama baksana. Sorsa sosyal güvenlik numaramı bir çırpıda ."

Sırf onu kızdırmak için kirli martiniyi elinden kaptım. Kürdanı zeytinle birlikte bardaktan dışarı ve masanın üzerine fırlattıktan sonra martiniyi bir dikişte içtim.

İkisi de hep bir ağızdan "Zeytine saygı gösterin!" diye bağırdı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43

VIVIAN

Var'ın bana düğün kolyemle uyumlu olması için aldığı elmas küpeleri takarken başımı yana eğdim. "Bu arada, bugün annenle konuştum."

Var, ipek papyonunu boynuna takarken gömleğinin yakasını kaldırarak banyoya girdi. Makyaj sandalyemin arkasında durdu. "Ah, öyle mi?"

Aynada onun bakışlarıyla karşılaştım. "Seni tamamen otobüsün altına attım, bu yüzden ondan öfkeli bir telefon bekle."

Eğildi ve başımın üstünü öptü. "Senden daha azını beklemezdim."

Ayağa kalktım ve papyonunu takmasına yardım ettim. "Bizim için St. Petersburg'da bir kış düğünü planlamaya karar verdi. Ona Catherine Sarayı'nda yer ayırtmanın çok hoş bir fikir olduğunu söyledim. Amber Odası'nda şampanyayla kadeh kaldırmanın ne kadar muhteşem olacağını bir düşünün."

Başını eğdi ve gözlerini ovuşturdu. "Catherine Sarayı. Zekice."

Ona sırtımı döndüm ve elbisemin fermuarını çekmesi için elimle işaret ettim. "Bu arada, sen toplantıya gittikten sonra Serg ofise uğradı."

Geçtiğimiz haftalarda Four Monks'ta bir çeşit ofis müdürü olarak yeniden işe başlamıştım ve işin bana uygun olduğunu fark ettim. Polina ile programları ve personeli, Mac ile de operasyonları konuşmayı çok sevdim. Ayrıca Var ile finans ve üyelik konularında doğrudan çalışmayı da çok ilginç buldum.

Özellikle de bir anlaşmazlık yaşadığımızda.

Hayatımda ilk kez bir tartışmayı kaybetmeyi umursamadım diyelim.

Papyonunu bitirdim ve okşadım. "Taklit Mona Lisa'nın sahibi olan Rus oligarkla konuşmuş ama adam sahte kopyalarımı kurtarması için kimi tuttuğunu bilmiyormuş. Onu bir paravan şirket vekili aracılığıyla tutmuş."

Var'ın çenesi gerildi. "Siktir. Tamam, partiden önce onunla konuşacağım."

Beni tehdit eden Rus'u yakalayamamalarının onu gerçekten rahatsız ettiğini biliyordum. Karısı olarak onun koruması altında olduğum için diğer tüm mafya örgütlerine geri çekilme emri verilmişti. Rus son yarım kalan işti. Ve tabii ki, peşinde oldukları adamın Rus olması da işin cabasıydı.

Çocukların kaç kez masamın kenarına oturup "Rus olduğundan kesinlikle emin misin?" diye sorduklarının sayısını unutmuştum.

Ayrıca adamın kim olduğunu bulmaları sadece kendi güvenliğim için değil, akıl sağlığım için de benim yararımaydı. Adamın kimliğini belirlemeye yaklaştıklarına dair en ufak bir ipucu bulduklarında, ev hapsine alınmam emredildi.

Four Monks, etkinlikleri, restoranı, oteli, spa'sı ve Michigan Avenue'daki en iyi mağazaların sayısız kıyafet seçeneği sunma istekliliğiyle küçük, sürekli bir şehrin içinde yaşamak gibi olsa da, yine de ara sıra binadan ayrılmaktan keyif aldım.

Aynada elbisemi inceledim, sonra başımı salladım. "Hayır, bu da doğru değil. Değiştirmem gerek."

Var beni belimden yakaladı. "*Krasivaya*, mükemmel görünüyorsun. Gergin olman için hiçbir sebep yok."

Sırtım kaskatı kesildi. "Gergin olduğumu kim söyledi?"

Uzanıp elimi tuttu ve beni banyodan yatak odamıza götürdü. Yatağın, şöminenin önündeki şezlongların ve çalışma masasının üzerine daha önce denediğim kıyafetler serpiştirilmişti.

"Evet, ama-"

Bir parmağını kaldırdı. "Daha bitirmedim."

Sonra beni ortak dolabımıza çekti, orada vale adası boyunca ve yerde daha fazla kıyafet vardı.

Alt dudağımı somurtarak dışarı ittim. "Sana o üçüncü yatak odasını benim için bir gömme dolaba dönüştürmemiz gerektiğini söylemiştim."

Parmağını çenemin altına koydu ve yüzümü kendisine doğru kaldırdı. "Ve sana söyledim, hazırlanmanı izlerken bir an bile kaçırmak istemiyorum."

İçimi çektim. "Tamam, belki biraz gerginim ama çocukların onlar hakkında konuştuklarını duyunca sanki *Volturi*'nin önünde sürükleniyormuşum gibi hissediyorum."

Var ile ofiste çalışmanın avantajlarından biri de iş ortaklarını tanımaktı. İlk günümde masamın etrafını aç kurtlar gibi saran personelinin aksine, ortakları farklıydı.

Eşlerini gerçekten seven erkeklerle çevrili olmanın çok güzel bir yanı vardı.

Her biri bana küçük bir kız kardeş gibi davrandı ve tek çocuk olduğum için, bir grup sevimli ağabeyle büyük bir ailenin parçası olduğumu hissetmek çok eğlenceliydi. Hepsi uzun boylu, dövme, korkunç, silah taşıyan gangsterler olmalarına rağmen onlara *çocuklar* demeyi seviyordum.

"Vol-ne?"

"*Twilight*'taki vampir konseyi. Gerçekten Var, Amerikan tarihini öğrenmeye başlamalısın."

Rujumu bozmamam gerektiğini bildiği için alnımdan öptü... en azından bir partiden önce. "Hemen halledeceğim ve gerçekten o kadar da kötü değiller."

Kolunu uzattı.

Çok uzağa gitmiyorduk. Sadece alt kattaki ana balo salonuna. Yemek masalarına ve devasa bir dans pistine yer açmak için kumar masaları kaldırılmıştı.

Kız arkadaşları ve eşleri bize gecikmiş bir düğün ziyafeti vermek için ısrar etmişlerdi.

"Senin için söylemesi kolay. Kanının peşinde oldukları kişi sen değilsin."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Kanının peşinde değiller... ama tedbirli olmak için bana yakın dur, doğrudan gözlerinin içine bakma ve ani hareketler yapmamaya çalış."

Asansöre adım attığımızda sııttım. "Çok komik."

* * *

Balo salonunun hemen dışında dururken derin bir nefes aldım.

Var uzandı ve elimi sıktı. "Hazır mısın?" Başımı sallamamla birlikte kapıları açtı.

Büyük kristal avizelerin arasında, altın çerçeveli kristal tabaklarla ve büyük vazolarla dolu masaların etrafındaki siyah kadife sandalyeler

beyaz güller, oda muhteşem ötesiydi.

Orkestranın müziği çalmaya devam ederken, konuklar bizi selamlamak için döndükçe sohbet de azaldı. Büyük bir toplantı değildi, belki elli kişi vardı ama yine de göz korkutucuydu.

Neyse ki kalabalığın içinde Michelle ve Stacey'nin yanı sıra Barb ve Millie'yi de hemen fark ettim.

, hepsi.

Arkadaşımdan hiçbiri, bırakın Rus mafya babasını, daha bir haftadır tanıdığım adamla evlendiğim için en ufak bir üzüntü, endişe ya da kaygı duymadı.

Benim için mide bulandırıcı bir şekilde mutluydular.

Hatta o kadar ileri gittim ki, hiç bu kadar mutlu görünmediğimi söyleyecek kadar parlıyordum.

Saçma arkadaşlar.

En azından bana iyi bir tokat atacaklarına ve ne düşündüğümü soracaklarına güvenebileceğimi düşündüm, ama hayır, hepsi destekleyici olmalı ve maç için heyecanlanmalıydı.

Kaderimi neşeyle kabul etmelerinden duyduğum rahatsızlığa rağmen gülümsedim ve elimi deniz mavisi tafta Caroline Herrera gömlek yaka elbisemin üzerinde yumuşatmadan önce onlara küçük bir el salladım.

Sonra diğer kadınlar gözüme çarptı. Büyük

bir kitle halinde bana doğru ilerlediler.

Çarpık bir kız öğrenci birliği geçit töreni gibi.

Hepsi birbirinden güzeldi ve her biri farklı ama klasik bir tarza sahipti.

Bu onlar olmalı.

Kızlar.

Beni kendi küçük gruplarına katılmaya layık görenler. Bütün hafta boyunca aldığım tavsiyeleri zihnimden geçirdim.

Mary ya da Dylan'ı kızdırmanın tehlikeleri konusunda zaten uyarılmışım.

Phoebe fazla konuşmazsa endişelenmemem, çünkü utangaç olan oydu.

Dimitri'nin karısı Emma ve Damien'in karısı Natalia'nın muhtemelen en nazik ve en misafirperver olacağını.

Carinna ve Brynn'in işlerine yatırım yapmam için beni ikna etmeye çalışacaklarını.

Ve Katia ile Yelena'nın yarın Michigan Caddesi'nde yapılacak fotoğraf çekimi için ince ayarlar yapmakta olduklarından beni muhtemelen görmezden geleceklerini.

Ve bir tane daha vardı.

Gözlerim büyüdü.

Saçmalık.

Neden ikiyle ikiyi bir araya getirmemiştim?

Tırnaklarım Var'ın koluna battı.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Sorun nedir, güzelim?" "Kahretsin, bu o!

Buradan çıkmam lazım!"

Bununla birlikte, döndüm ve odadan dışarı fırladım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 44

VIVIAN

yumruğumu asansör düğmesine vurdum. "Haydi! Hadi!"

Var'ın eli üst koluma dolandı ve beni döndürerek yüzünü ona çevirdi. "Açıkla."

Kadınlar hala bize yaklaşıyordu, ancak şimdi birkaçının yüzünde endişeli ifade vardı.

Dudağımı ısırdım. "Ben... Yapamam... Zaman yok. Geliyorlar."

"Vivian, bana olduğunu anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Parmak uçlarımda yükselip omzunun üzerinden baktım. Hay aksi.

Kadınlar neredeyse balo salonunun girişine gelmişlerdi.

Kolundan tuttum ve onu koridorun ilerisine, boş bardo salonuna sürükledim. Yükselen paniğimi kontrol etmek için nafile bir çabayla, yeşil kadife üzerinde gergin parmaklarımı gezdirirken süslü maun masanın yanında volta attım.

Var kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Vivian..."

Ellerim kalçalarımda, onunla yüzleşmek için döndüm. "Bana Samara'nın Samara Ivanova olduğunu söylememiştin!"

Omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

Kolumu uzatarak kapıya doğru çılgınca bir işaret yaptım. "Yani? Bir..." olarak aklına gelmedi mi? Sesimi sahne fısıltısına indirdim, "...*sanat sahtekarı*... Arkadaşınızın eşleri arasında ünlü bir sanatçı olup olmadığını bilmem gerekiyor?"

Başını çevirip hâlâ açık olan kapı aralığına bakarken gözlerini tekrar bana çevirdi. Kapıya doğru yürüdü ve çarparak kapattı. "Lanet olsun."

"Biliyorum!"

Gözlerini ovuşturdu. "Ne kadar kötü?"

Parmaklarım elbisemin kumaşına dolandı. "*O kadar* da kötü değil... ama harika da değil."

Ellerini bilardo masasının ucuna dayadı. "Anlat bana."

"Birkaç yıl önce Boston'da bir galeri bana ulaştı. Milyarder bir Rus, bilinmeyen bir sanatçının tablosuna çok yüksek bir meblağ ödemişti. Galeri daha fazla resim satın almak için sanatçıya ulaşmaya çalıştığında, sanatçı ortadan kaybolmuştu. Bu yüzden benden orijinal eseri kopyalamamı istediler, böylece onu birkaç kez daha satabileceklerdi."

Var yavaşça başını salladı. "Dur tahmin edeyim, Samara'nın *Kayıp Küçük Kız* serisi mi?"

Yeni alyanslarımı parmağımın etrafında döndürdüm. "Maaayyybbbeee..." İnledi. "Viv."

"Bu benim suçum değil. Onun büyük bir sanatçı olacağını ya da bir gün boktan bir sözde Rus tarikatında neredeyse kayınbirader olacağımızı nereden bilebilirdim ki?"

". " İç çekti. "Bilmiyor olması mümkün mü?"

Başımı salladım. "Samara sahte olduğunu bir yıl önce öğrendi ve görünüşe göre kocası onları bulmak için küçük bir servet harcamış. Bunu biliyorum çünkü bir sanat eleştirmeninin sayfasında bu konuda bir araştırma makalesi vardı. Görünüşe göre, bir grup amatör sanat dedektifi sahtecinin izini bulmak için büyük bir çaba sarf etmiş."

"Tanrım, Vivian. Sahtecilik kariyerin boyunca kızdırmadığın kimse kaldı mı?"

"Yaşamak için insanları öldüren adam söylüyor bunu."

"Teknik olarak, bunu yaşamak için yapmıyorum, daha çok bir ek iş gibi."

"Hiç komik değil. Ne yapacağız şimdi? Erkeklerin hepsi kızların benden hoşlanmasının ne kadar önemli olduğunu söyledi." Sesimin okul bahçesindeymişim gibi çıktığını bilerek homurdandım.

Bir kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Bir parmağını çenemin altına koyarak bakışlarımı kendisine doğru kaldırdı. "Bunun için endişelenme. Ne olursa olsun, sana aşık olmaya karşı koyamayacaklar."

Sözlerinin ağırlığı odada kalın, neredeyse hissedilir bir gerilim yaratırken koyu safir gözleri benimkileri aradı.

Dudaklarımı yaladım. "Bunu nereden biliyorsun? Oldukça can sıkıcı şeyler yaptım."

Başparmağını alt dudağıma sürerken ağzının kenarını kaldırdı. "Belki de güzel, pis ağızlı, sinir bozucu ve onları sürekli zorlayan ve heyecanlandıran kadınlara karşı zaafı vardır."

Yanaklarım kızarıırken parmak uçlarım smokin gömleğinin düğmesiyle oynadı. "Sesleri pek akıllıca gelmiyor. Böyle kadınlar sıkıcı olabiliyor."

Alçak sesle kıkırdarken göğsü titredi. "Bundan şüpheliyim. Hadi ama. Samara'yı bir süredir tanıyorum ve sana söz veriyorum, bunu sana karşı kullanmayacak."

Beni kapıya doğru götürdü.

"Emin misin?"

Kolunu belime doladı. "Eminim. Her iki durumda da yanında olacağım."

* * *

Balo salonuna tekrar girdiğimiz anda Samara koşarak bizi karşılamaya geldi. Her iki elimi de sıktı. "Sizinle tanışmak için can atıyordum!"

Suçluluk ve utanç boynumda ve yanaklarımda derin bir kızarıklığa neden olurken tek kaşımı . "Öyle mi?"

"Bu kulağa çılgınca gelecek ve çok uzak bir ihtimal ama... acaba yıllar önce ben açlıktan ölen bir ressamken resimlerimden birini taklit eden siz miydiniz?"

Var kalçamı sıkarken midem burkuldu.

Yutkundum. "Bu konuda... bilmelisin ki eğer incittiysem gerçekten üzgünüm-"

Samara kahkahalar atarak bana sarılmak için hamle yapmadan önce bir aşağı bir yukarı zıpladı. O kadar heyecanlıydı ki, kolları omuzlarıma dolanırken ikimizi de bir çemberin içinde döndürdü.

Arkasındaki Var'a baktım, o da iki avucunu kaldırıp, "*Bilmiyorum!*" diye mırıldandı.

Samara kurtuldu ve seslendi, "Gregor! Gregor! Gregor! Ben haklıydım! O yaptı!"

Süper korkunç ve çok uzun boylu ve dövmele kocası bize doğru yürüdü.
Bu Rusları neyle beslemişler?

baktım. "Kafam karıştı." "Kariyerime
yardım ettin!"

İki kaşım da havaya kalktı. "Ben mi yaptım?"

"Evet! Sanat sahtecileri şimdiden eserlerimi taklit etmeye çalıştığına göre herkes benim inanılmaz bir yetenek olduğumu düşünüyordu. Bu kesinlikle çarpık bir durum, ancak sizi taklit etmeye ya da çalışmalarınızı taklit etmeye başlamaları sanatçıların üst kademelerine girdiğinizi gösteren bir işaret."

Lanetleneyeğim. Haksız değildi.

Omuz silktim. "Bir değil, sanırım?"

Kocası Gregor bakışlarını Var'a çevirdi. "Bana beş yüz bin artı faiz borcun var."

Var'ın cevabını duyamadan Samara elimden tuttu ve beni bara doğru çekti.
"Gel, diğer kızlarla tanışmalısın. Seni kendi sanat sahtekârım olarak tanıtmak için sabırsızlanıyorum!"

Ne kadar tatlı ve iyi davrandığına güvenmemem gerektiğini bilmeliydim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

VAR

V Onu asansöre taşıırken İvian gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Sanırım sarhoş oldum."

Tanrım, çok tatlıydı.

Tutuşumu ayarlayarak, "Yelena'yla o içki oyununu oynamaman konusunda seni uyarmıştım," dedim.

Kapılar açıldığında ve çatı katına adım attığımızda başı omzuma düştü. Burada sadece birkaç gün daha kalacaktık. Artık odaları kahkaha, eğlence, öfke ve seksle dolduracak Vivian'ım olduğuna göre, yan tarafta yenilediğim ama hiç taşınmadığım eve taşınmak için sabırsızlanıyordum.

"Sorun da buydu zaten. Beni oyunu oynamam için cesaretlendirmeliydin. O zaman yapmazdım."

"Böyle mi oluyor? Ben bir şey söylüyorum ve sen tam tersini mi yapıyorsun?"

Arkasına yaslandı ve bana baktı. "Ah... bizimle tanıştın mı? Tabii ki öyle."

Başı omzuma düştü. "O oyunun adı neydi?"

Onu yatağın kenarına yatırdım. Hacimli eteklerini yukarı kaldırarak elimi bacağında gezdirdim, sonra yüksek topuğunu çıkardım ve elimle işaret ettim. "Önce ne kadar para kaybettiğini sorman gerekmiyor mu?"

Ayakkabıyı elimden kaptı ve kolunu havaya kaldırmadan önce bana doğru salladı. "Mesele para değildi. Onurla ilgiliydi!"

Diğer topuğunu da çıkardım. "Onurun o çok sevdiğin güzel elmas küpelerine ve kolyene mal olmadan önce seni durdurmam iyi oldu."

Elini göğsüne götürürken gözleri büyüdü. "Onları alacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Yelena? Bir kalp atışında."

Onları geri verecekti... eninde sonunda.

Vivian dizlerinin üzerine çöktü, sonra yatağın üzerinde durdu, tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. "Kaplan geldi!" diye bağırdı kolunu havaya kaldırıp ayakkabısını kraliyet asası gibi tutarken.

Yelena kızları *The Tiger Has Come*'i oynamaya ikna etmişti.

Herkesin bir kadeh votka içmeden önce masanın ortasına para atmasını içeren potansiyel olarak tehlikeli bir Rus içki oyunu. Sonra Yelena olan lider, "Kaplan geldi!" diye bağırdı. Ve herkes mümkün olduğunca çabuk masanın altına dalmak zorunda kalırdı. Aldatıcı bir şekilde basitti.

Sorun şu ki, bir kişi ne kadar çok içerse, masanın altından kalkmak o kadar zorlaşıyordu. Ne kadar çok içki, o kadar çok para demekti.

Kazanan, kelimenin tam anlamıyla ayakta kalan son kişiydi.

Ve tabii ki Kaplan'ı ilan eden lider olarak Yelena avantajlıydı, çünkü sadece iki turda bir içmesi gerekiyordu. Bu yüzden potu kazananın o olması sürpriz olmadı.

Vivian'ı belinden kavradım ve elbisesinin fermuarını açmak için çevirmeden önce yatağa doğru çektim. "Evet, sanırım kaplan bu gece senin için biraz fazla sert geldi."

Kıkırdadı. "Çok sert geldiğini söylemiştin."

Elbiseyi omuzlarından çektim ve yere düşmesine izin verdim. O elbiseyi çıkarırken ben de önce kendi ceketimi, sonra da papyonumu çıkardım.

Gömleğimin düğmelerini çözüp ayakkabılarımı çıkarırken, "Bu gece eğlendin mi bebeğim?" diye sordum.

Parlak yeşil gözleri heyecanla parlıyordu. "Yaptım! Bunun düğünümüzü kutlamak için olduğunu neredeyse unuttuyordum."

Gömleğimi başımın üzerine çektim ve bir kenara fırlattım. "Bunu nasıl emin değilim."

Vivian sütyeninin kilidini açmak için arkasına uzandı ama sadece kuyruğunu kovalayan bir köpek yavrusu gibi daireler çizmeyi başardı.

Onu sakinleştirmek için ellerimi omuzlarına koydum, onun için kilidi atımdı, sonra göğüslerini arkadan kavradım ve boynunu okşadım. Seks için fazla akırkeyifti, ama bu biraz tadına bakamayacağım anlamına gelmiyordu.

Devam etti. "Seninle evlendiğimi düşünmek çok garip. Sanki gibi. *Evli* evli."

Dilim küçük bir ısırık vermeden önce kulak memesinin üzerinde gezindi. "Kadın, sen kesinlikle *evlisin*, bunu sakın unutma."

Kollarımın arasında döndü ve avuçlarını tenime dayadı.

Sikim sertleşti. Yarın kahvaltıda Yelena'yı, küçük güzel karımı sevişemeyecek kadar sarhoş ettiğ için öldürecektim.

"Evet, ama bu çok saçma, değ il mi? Yani bu gerçek olamaz. Bir noktada bitmek zorunda."

Midem sıkışmıştı. Boynunu çenesinin altından kavrayarak yüzünü incelemek için başını geriye yatırdım. "Bu da ne demek şimdi?"

Poker masasında insanları okumakla ilgili öğrendiğ im bir şey varsa, o da alkolün dürüstlüğ üne her zaman güvenmekti.

"Haftalar oldu ve diğ er Rus adamdan hiçbir iz yok, belli ki yoluna devam etmiş ve beni unutmuş. Ve ben yeni sahtecilikler sürece, sendikalar yatışmış olacak. Yani düşünerek olursanız, artık birlikte kalmamız için gerçek bir neden yok. Var mı?"

Nefesini tutup cevabımı beklerken vücudu hafifçe sertleşti.

Ben cevap veremedenden asansörün sesi duyuldu. "Burada bekle. Bu tartışmayı henüz bitirmedik."

Gece yarısı kapıcısı teşekkür ettikten sonra başını salladı ve aceleyle mutfaklara geri döndü.

Gümüş cloche'u çıkarırken Vivian mutfakta belirdi. Onun görüntüsü sıcak bir dalga gibi üzerime çöktü.

Smokin gömleğ imi giymiş, saçları dağ ınık ve makyajı kahkahalar ve öpücüklerle dolu bir gecenin ardından hafifçe lekelenmiş bir halde orada dururken çok güzel görünüyordu.

Ondan önceki hayatım şimdikine kıyasla sıkıcı, monoton bir koşuşturma gibi görünüyordu.

Dünyama çok fazla tutku, renk ve ateş getirdi. O yanımda olmadan tek bir gün bile düşünemezdim.

Ve bunu anladığından emin olmak için her şeyi yapmaya niyetliydim. Onu ne kadar çok sevdiğ imi söylemenin zamanı gelmişti. "Vivian, ben-"

"Aman Tanrım! Bu bir muzlu börek mi?"

Tezgâha yaslandı ve kaşıklardan birine uzanarak onu çilekli dondurmaya daldırdı ve sıcak şekerleme sosunun etrafında döndürdü. Tatlı lokmayı ağzına atarken dudakları kaşığın çanağına yapıştı. "Bu çok güzel."

Ağzına bir lokma daha attı ve zevkle inlerken gözlerini kapattı.

Ağzını açtığı anda gülümsedi. "Seni seviyorum."

Elimi boynunun arkasına doladım ve onu göğsüme doğru çektim, sıcaklığını tenimde hissetmeye ihtiyaç duyuyordum. "Bunu fark etmenin zamanı gelmişti," dedim göz kırparak. "Ben de seni seviyorum."

Dudağını ısırdı. "Bu çok garip... Ben aslında muz parçasıyla konuşuyordum."

Benden uzaklaşıp gülerken ağzım açık kaldı.

Diğer kaşıkla kristal tabaktan bir kepçenin tamamını çıkarırken kaşlarımı kaldırdım. Onu havada tuttum. "Oh, şimdi mi oldun?"

Mutfak adasının etrafında dönerken gözleri büyüdü. Kolunu uzatarak beni işaret etti. "Var, sakın buna cüret etme!" O kadar çok gülüyordu ki kelimeleri zorlukla çıkarabiliyordu.

Adanın etrafında onu takip ettim. "Sözünü geri al."

"İlk ben söylemiyorum!"

"Teknik olarak, zaten yaptın."

"Yapmadım!"

Kaşığı daha yukarı kaldırdım. "Son uyarı."

Durakladı ve ellerini kalçalarına koydu. "Buna cesaret edemezsin." Dondurmanın uçmasına izin verdim.

Gömleğinin yakasının açık olduğu köprücük kemiğinin hemen altına denk geliyor, elmas kolyeyi ve göğsünün üst kıvrımını kaplıyordu.

Şok içinde ağzı açık bir şekilde kollarını iki yana açtı ve damlayan dondurmayı cildinden temizlemek için uzandı. "Bunu ödeyeceksiniz bayım!"

Parmaklarını yapışkan tatlıya daldırdı ve bir top vanilyalı dondurmayı kaldırdı.

Silahsız kalmamak için ben de aynısını yaptım. Sesimi alçaltarak olabildiğince sert çıkmaya çalıştım ve homurdandım: "Bırak onu."

"Hiç şansın yok."

Tam atmak için kolunu geri çektiğinde, son anda hamle yaptım ve onu belinden yakaladım, vücutlarımız birbirine çarptı. Gülme krizine girerek dondurmayı dudaklarıma çarptı. Sonra ben de aynısını ona yaptım.

Düğün pastasını kendimiz kestik.

Krem şantiyle kaplı elimi saçlarının arasına sokarak yapışkan ve tatlı bir öpücükle ağzını kaptım.

Geri çekildiğimde gözlerinin içine baktım. "Seni seviyorum, *krasivaya*."

Dudaklarındaki dondurmayı yaladı ama hiçbir şey söylemedi. İşte benim kızım buydu, sonuna kadar inatçı.

Göğsümde alçak bir hırıltı titreşirken belindeki kavrayışımı sıkılaştırdım.

Sırıttı. "Peki, seni koca goril. Ben de seni seviyorum. Şimdi mutlu musun?"

Onu kollarımın arasına alarak eğildim ve dudaklarının kenarındaki bir top krem şantiyi yaladım. "Mutsuz değilim," diye ukalaca karşılık verdim ve onu yatak odasına geri götürdüm.

BÖLÜM 46

VIVIAN

Michigan Caddesi kaos içindeydi. Yelena'nın son elbise tasarımlarının fotoğraf çekimi sosyal medyada büyük yankı uyandırdı.

Gün ortasında şehrin en işlek caddelerinden birini kapatarak ünlü mankenlerin Katia fotoğraf çekerken caka satmasını sağlamak da cabası.

İzlemesi büyüleyiciydi. Ve izlenmek.

Grubumuzun da ne kadar ilgi gözümden kaçmadı.

Bu olayın şerefine Yelena her birimize giymemiz için kendi tasarladığı muhteşem bir kıyafet vermiş, Brynn de saçımızı ve makyajımızı yapmıştı. Sabah erkenden onun salonunda buluşmak çok eğlenceliydi. Hazırlanırken hepimiz şampanya yudumlamış, somon füme ve havyar yemiştik.

Sonra erkekler kurşun geçirmez, mat siyah Range Rover'lardan oluşan hayranlık uyandırıcı bir konvoyla geldiler. Her biri özel dikim takım elbiseleri ve uzun siyah paltolarıyla muhteşem görünüyordu.

Yelena'yı desteklemek için Michigan Avenue'ye vardığımızda seyircilerin bizi fotoğraf çekiminin bir parçası sanması hiç de şaşırtıcı değildi.

Böyle bir spekülasyonun ve ilginin odağı olmak tuhaftı.

Var eğildi ve kolunu arkadan belime doladı. "Buna alışacaksın."

Başımın arkasını göğsüne yasladım. "Hepimiz iyi görüldüğümüz için mi, siz erkekler çok korkunç görüldüğünüz için mi, yoksa hepimizin gangster olduğunu bildikleri için mi bakıyorlar, karar veremiyorum."

Saçlarımın arasından boynuma sokuldu. "Sen gangster değilsin. Sen mafyasın."

Yana doğru eğildim. "Ne fark eder ki?"

"Bir gangster kendi bölgesiyle sınırlıdır. Biz dünya çapında bir organizasyonuz."

Hayatım ne kadar garip bir hal almıştı. Diğer suçlulara güvenmeyen bir suçludan, güçlü bir mafya babasının karısına dönüşmek. Sanki onun muhasebe işini tartışıyormuşuz gibi kahve içerken böyle şeyler hakkında rahatça sohbet etmek gerçeküstü bir şeydi.

Sonra aklıma geldi. "Hassiktir! Şimdi fark ettim. Ben lanet olası bir mafya karısıyım!"

Bir kaşını kaldırdı. "Bu iyi bir şey mi?"

Ona daha da sokuldum. "Evet, kocacığım. Bu çok iyi bir şey."

Sonra birkaç metre ötedeki kalabalığın içindeki hareket memnuniyetimi yerle bir etti.

Elimde tuttuğum kahve elimden kayarak çimentoya düştü ve ayakkabılarıma sıçradı. Kolumu uzattım ve işaret ettim. "Aman Tanrım. Var! Bu o. O burada!"

Diğer Rus geri dönmüştü.

Var kolunu omuzlarıma doladı ve kendi koluyla bedenimi engelledi. Diğer adamlara bağırarak silahını çekti ve kalabalığın arasına daldı.

Range Rover'lar yakındaki bir sokağa park edilmişti.

Vücudunu bana yakın ve arkamda tutarak, "Kaç!" diye bağırdı.

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarıp kaldırımdan aşağıya indim. Omzumun üzerinden endişeli bir bakış fırlattığımda adamın bize doğru yaklaştığını gördüm. "Başaramayacağız!"

Var beni kapalı bir dükkânın girintisine itti. "kal, bebeğim."

Silahını doğrulttu ve kolunu uzatarak silahını tam önümüzde duran diğer Rus'un yüzüne doğrulttu.

O anda, yeni keşfettiğim mutluluğumun paramparça olmak üzere olduğunu anladım.

"Seni seviyorum Var!" diye Var'ın ceketinin arkasını kavradım.

OceanofPDF.com

EPİLOG

KONSTANTİN

"W Ne yapıyorsun Var?" Ön kolunu iterek silahı yüzümden . "Eski bir dostu böyle mi selamlarsın?"

Var silahını kılıfına sokarken gülümsedi.

Kucaklaştık, sonra Var ellerini yüzüme koydu ve güldü. "Konstantine Nikolai Ivanov, seni piç! Burada ne halt ediyorsun?"

Onu omuzlarından alkışladım. "Kötü giden bir iş için şehirdeydim ama başka bir iş için geri döndüm."

"Gregor Chicago'da olduğunu biliyor muydu?"

Başımı salladım. "Hayır. Sadece hızlı bir iyileşme olması gerekiyordu. Gir ve çık."

Arkasından biri boğazını temizledi.

Var döndü ve kolunu onun beline doladı. "Vivian. Bu Kon. O eski bir dost."

Vivian kollarını göğsünde kavuşturmuş, ince dudaklarıyla bana bakıyordu. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Sırıttım. "Yıllardır." Sonra ellerimi kalçalarımaya koyarken sallayarak çenemi kaldırdım. "İlk tanıştığımızda bana Var'ın koruması altında olduğunu söylemeliydin. Ben olsam duruma daha farklı yaklaşırdım." Takip ettiğim seksi kalpazanın aslında Var'ın kadını olduğunu öğrendikten sonra Dört Keşiş'e uğrayıp ona zarar gelmeyeceğine dair güvence istemiştim ama beklenmedik bir anda şehri terk etmek zorunda kalmıştım.

Ben bunu yapmadan önce.

Vivian kahve lekeli elbisesinin eteğini kaldırırken ikimize de ters ters baktı. "İkiniz de bana yeni bir elbise borçlusunuz."

Var, kızımın başının tepesini öperken bana göz kırptı. "Tamamdır, bebeğim."

Sonra hışımlla gitti, ama omzunun üzerinden "Ve yeni bir çift ayakkabı!" diye seslenmeden önce değil.

Var, Vivian'ın arkasında yerlerini alan Dört Keşiş muhafızına başıyla işaret ettikten sonra silahını kılıfına soktu ve bana sırtıttı. "Bana bir iyilik yapar mısın? Bir dahaki sefere şehrim'e geldiğinde bana haber ver."

"Size sorun çıkardım mı?"

Var, Vivian'ın kalçalarının öfkeyle sallanışını hayranlıkla izlerken sırtıma bir tokat attı. "En iyi tür, dostum."

Kuzenlerim Gregor ve Damien ile selamlaşabilmem için bana gruba kadar eşlik etti.

Bunu yaparken kalabalığı taradım.

Buralarda bir yerdeydi.

Ne kadar uzağa kaçarsa kaçsın, benden sonsuza kadar saklanamazdı. Onu bulacaktım.

DEVAM EDECEK...

Ivanov Suç Ailesi serisinin 2025'te dördüncü kitapla devam etmesini ve daha fazla *Acımasız Saplantı* kitabını bekleyin.

[Bu arada, *Vahşi Yemin*, *Birinci Kitap*, *Gregor ve Samara'nın* hikayesini buradan okuyun!](#)

OceanofPDF.com

ABOUT ZOE BLAKE

Zoe Blake, romantik gerilim destanı The Cavalieri'nin USA Today Çok Satan Yazarıdır Milyarder Mirası, kendi mirasının yanı sıra mücevher, seyahat ve tarihin en kötü şöhretli ailelerinin müstehcen dedikodularına olan takıntısından esinlenmiştir.

Aşırı sahiplenici milyarderler, tabu sahneler ve beklenmedik dolu Karanlık Romantik kitaplar yazmaktan zevk alıyor. Elde ettiği haksız kazancı genellikle martinilere, tatillere ve kırmızı ruja harcıyor. Suyu zar zor kaynatabildiği için seksi bir şefle evli olacak kadar şanslı.

OceanofPDF.com

ALSO BY ZOE BLAKE

IVANOV SUÇ AİLESİ ÜÇLEMESİ

Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Vahşi Yemin

Ivanov Suç Ailesi, Birinci Kitap

Gregor & Samara'nın hikayesi

Masumiyetini ödeme olarak kabul ettim.

Benim gibi bir canavarla nişanlanmak için çok genç ve naifti.

Onun korunaklı dünyasına sadece acı ve karanlık getirecektim.

Bu yüzden kaçtı.

Gitmesine izin vermeliydim.

Güçlü bir Rus mafya ailesiyle evlenmeyi hiç istemedi.

Bunların hiçbiri onun seçimi değildi.

Ne yazık ki onun için umurumda değil.

Ona sahibim... ve üç yıllık arayıştan sonra... onu buldum.

Kaçak gelinim itaatsizliğin sonuçları olduğunu öğrenmek üzereydi... cezalandırıcı olanları.

Onu kollarımda ve kontrolüm altında tutmak bir saplantı haline gelmişti.

Hiçbir şey beni onu Tanrı'nın ve insanların gözü önünde sahiplenmekten alıkoyamazdı.

Sonunda benim oldu... ve onu asla .

Kötü Yemin

Ivanov Suç Ailesi, Birinci Kitap

Damien & Yelena'nın hikayesi

Bir emir verdiğimde, buna itaat edilmesini beklerim.

Kendi iyiliği için fazla zeki ve bu onu öldürtecek.

Mantığıma aykırı olarak, onu güçlü Rus mafya ailemin koruması altına aldım.

Bu yüzden küçük fingirdek kaçtığımda kızgınlığımı hayal edin.

Üç uzun yıl boyunca onun izini sürdüm, hep bir adım gerisindeydim.

Onu bulmak ve sahiplenmek bir saplantı haline gelmişti.

Ona sahip olma isteğimi dizginlemek giderek zorlaşıyordu... ona sahip olmak.

Ama artık kovalamaca sona erdi.

Onu buldum.

Yakında benim olacak.
Ve onu tekmeleyerek ve çığlık atarak mihraba sürüklemek zorunda kalsam bile bunu resmileştirmeyi planlıyorum.

Bu sefer... benden kaçış yok.

İhanete Uğramış Onur
Ivanov Suç Ailesi, Birinci Kitap

Mikhail & Nadia'nın hikayesi

Masumiyeti onu öldürtecekti.

Tabii önce ben ona ulaşmazsam.

O, güçlü Rus mafya ailesi Ivanov'un korunan küçük kız kardeşidir - yasağın tam tanımı.
Güvenlik Şefi olarak benim görevim her zaman ona göz kulak olmak ama asla dokunmamaktı.

Bugün bitiyor.

Bana itaat etmedi ve kendini tehlikeye attı.

Onu ele geçirmenin zamanı gelmişti.

Onu kurtarabilecek tek kişi benim ve kardeşleri de dahil olmak üzere beni durdurmaya çalışan herkesle savaşacağım.

Onur ve sadakatin canı cehenneme.

O artık benim.

CAVALIERI MİLYARDER MİRASI

Düşmanlardan Aşıklara Karanlık Bir Romantizm

Baba Cavalieri Milyarder
Mirasının Skandalları, Birinci Kitap

Ondan etkilenmek yanlış değildi... ama buna göre hareket etmek yanlış olurdu.

Güçlü ve varlıklı Cavalieri ailesinin reisi olarak seçimlerim çevremdeki herkes için sonuçlar doğuruyordu.

Atalarımdan kalma, milyarder dolarlık şaraphanemin kökleri, tıpkı acımasızlık ve skandal mirasımız gibi zengin İtalyan topraklarının derinliklerine uzanıyor.

Onu sınır dışı eden şey benim yarı yaşımda olması değildi.

Benim için hiçbir şey yasak değildi.

Kendi kurmadığı bir tuzağa yakalanmış yaralı bir kuş, benim için hiçbir risk oluşturmuyordu.

Asıl sorun ona sahip olmak için duyduğum saplantılı arzuydu.

İkimiz için de.

Ama şimdi onu gördüm, dudaklarının tadına baktım, gitmesine izin veremem.

Hoşuna gitse de gitmese de benim korumama ihtiyacı var.

Bunu onun iyiliği için yapıyorum ama o her bana karşı çıkıyor.

Teklif ettiğim lüksü reddediyor, umutsuzca kaçmaya çalışıyor.
Geçmişimle ilgili karanlık söylentiler ona ulaşmadan önce ona itaat etmeyi öğretmeliyim.
Mahvet onu.

Onu benim yapmadan önce ne yaptığımı öğrenmemeli.

Oğlun Günahları

Cavalieri Milyarder Mirası, İkinci Kitap

Yıllardır benden nefret ediyordu... Artık ona bir sebep vermenin zamanı geldi de geçiyor.
Cavalieri adının mirasının oğlu ve varislerinden biri olduğunuzda, düşmanlarınızdan daha acımasız olmanız gerekir.

Ve bazen, çizgiler bulanıklaşır.

Yıllar önce, onu bana karşı bir intikam planında piyon olarak kullanmaya çalıştılar. Onu önemsememe rağmen, ona bir hiçmiş gibi davranmalarına izin verdim.

O zamanlar onu koruyamayacak kadar kibirli ve bencildim.
Ama şimdi buradayım. Her birinin izini sürerek hayatımı riske atmaya hazırım.
Yaptıklarının bedelini ödeyecekler, tıpkı benim ona karşı işlediğim günahların bedelini ödeyeceğim gibi.

Ne yazık ki bana olan nefretinden vazgeçmesi, benimle savaşmayı bırakması için yeterli olmayacak.

Çünkü hoşuna gitse de gitmese de, onu yanımda tutacak güce, servete ve bağlantılara sahibim.
Ve onu benim yapmak için üçünü de acımasızca kullanmaya niyetliyim.

Cavalieri Kardeşlerin Sırları

Milyarder Mirası, Üçüncü Kitap

Birlikte olmamamız gerekiyordu... sonra kaderin karanlık bir cilvesi devreye girdi ve bunun bedelini ödeyecek olan biziz.
Cavalieri soyadının en büyük oğlu ve varisi olarak, milyar dolarlık bir imparatorluktan çok daha fazlası bana miras kaldı.

Sırlar, yalanlar ve skandallarla dolu bir miras alıyorum.

Babam hakkında kötü niyetli söylentilerle dolu bir çocukluk geçirdikten sonra, ben de aynı günahın kurbanı oldum.

Yanlış bir aile onuru duygusuyla sevmediğim bir kadınla evlendim.

Şimdi gizemli koşullar altında öldü.

Bana da dul damadı oynamak kaldı.

Çünkü kimse karım hakkındaki gerçeği bilemez... Özellikle de kız kardeşi.

Onu tehlikeden korumanın tek yolu yakınımda tutmak ve yine de onun yakınlığı bana işkence ediyor.

O benim sadece ismen kız kardeşim, ama onu arzulamaya hakkım yok.

Yaptıklarımın sonra olmaz.

Her şeyin onun için olduğunu anlayacağını ummak çok fazla.

Her zaman onunla ilgiliydi.

Sadece o.

Ne de ben babamın oğluyum.

Ve bu dünyada aşık bir Cavalieri erkeğinden daha acımasız bir şey yoktur.

Patrik Cavalieri'nin Baştan

Çıkarması Milyarder Mirası, Dördüncü

Kitap

Tek bir silah sesiyle, gömülü geçmişimin şiddet dolu sırlarını günümüze taşıyor.

Tetiği o çekmemiş olabilir ama ellerinde hâlâ kan var.

Ve bunu ona ödetmek için çok yaratıcı yollar biliyorum.

Güçlü aile mirasımızı oluşturan Cavalieri atalarım kadar acımasızım.

Ama hiçbir servet kan dökülmeden inşa edilmez.

Geçilmesi tehlikeli bir adam olarak ün kazandım ve yol boyunca düşmanlar edindim.

Bu yüzden sevdiklerimi korumak için patriklik görevini kardeşime devrediyorum ve kuzey İtalya'ya taşıyorum.

Yıllarca gölgede kaldım.

Sonra kindar bir mafya örgütü aileme saldırdı.

Artık hiçbir şey beni sorumlulardan intikam almaktan alıkoyamayacak.

Ve bu süreçte o da dahil olmak üzere kimi incittiğim umurumda değil.

İster baştan çıkarma, ister cezalandırma ya da her ikisi olsun, onu bir ulaşmak için bir araç olarak kullanmak niyetindeyim.

Yine de, küçük kediciğim pençelerini gösterdikçe, onu daha çok mırıldatmak istiyorum.

Planım onu mafya örgütünü devirmemde bana yardım etmeye zorlamak ve sonra gölgelere çekilmek.

Ama benimle savaşmaya devam ederse... Onu da yangötürmek zorunda kalabilirim.

Nişanlı Cavalieri'nin

Küçümsenmesi Milyarder Mirası, Beşinci

Kitap

İntikamla örülmüş, nefretle bağlanmış bir birlik .. hepsinin altında... çarpık bir güç oyunu.

Cavalieri ailesinin gerçek mirası, benim doğuştan hakkım, beni hor gördüğüm bir kadına

bağlıyor: neredeyse ailemin sonunu getirecek olan mafya babasının kızı.

Onu hem düşmanım hem de müstakbel eşim yapıyorum.

Nefret karşılıklı; onun damadı olmamı hiç istemiyor. Ailesinin

hırslarının esiri olmuş, çaresizce bir çıkış yolu arıyor.

Benim görevim onu korumak, yaldızlı kafesinden kaçmamasını sağlamak.
Ama onunla geçirdiğim her an, her öfke kıvılcımı, aramızda büyüyen arzu ateşine yakıt ekliyor.

Tutku ve öfkenin uçucu düellosunda kapana kısıldık. Yine
de, ben onu evcilleştirmeye çalıştıkça, o benimle daha
fazla savaşıyor, Yaklaşan evliliğimiz tehlikeli bir oyuna
dönüşüyor. Şimdi, düğün yaklaştıkça, şüphelerim artıyor.
Gelinim iddia ettiği kişi değil.

OceanofPDF.com

THANK YOU

Fırtınalı Gece Yayınları olarak kitaplarımıza ilgi için teşekkür ederiz.

Bu kitabı beğendiyseniz (ya da beğenmediyseniz bile), satın aldığınız siteye bir yorum bırakırsanız çok memnun oluruz. Yorumlar bizim ve yazarlarımız için yararlı geri bildirimler sağlar ve bu geri bildirimler (hem olumlu

yorumlar ve yapıcı eleştiriler) müşterilerimizin okumak istediği içeriği sağlamak için daha da sıkı çalışmamızı sağlıyor.

Fırtınalı Gece Yayınları'ndan daha fazla kitaba göz atmak, şirketimiz hakkında daha fazla bilgi edinmek veya e-posta listemize katılmak isterseniz, lütfen web sitemizi ziyaret edin:

<http://www.stormynightpublications.com>

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

